WRITERS
OF
WEST VIEW
2020

Contents

Foreword from the Principal 7

English Language Compositions 8

- How We Took Care of Our Caterpillars 9
- Taking Care of Caterpillars 10
- Taking Care of the Caterpillars 11
- Our Butterfly Kits 12
- How I Took Care of My Caterpillar 13
- Learning to Care for My Caterpillar 14
- Mother's Birthday Surprise 15
- Mother's Birthday 16
- A Surprise on Mother's Birthday 17
- Mom's Birthday Surprise! 18
- Mother's Birthday 19
- Aja Cut His Finger 20
- A Surprise for Mummy! 21
- Friendship Heart 22
- Showing Perseverance 23
- A Disagreement 24
- Teamwork 25
- A Canteen Accident 26
- A Cycling Competition 27
- An Unforgettable Competition 29
- An Unfortunate Accident 31
- Never Give Up! 32
- Resolving a Disagreement 34

A Beach Outing 35
An Honest Act 36
Honesty is the Best Policy 38
Together is Better 40
An Important Lesson 42
Many Hands Make Light Work 44
A Valuable Lesson 45
I Am Not Afraid of You! 47
I Can Do It! 49
Nothing Ventured, Nothing Gained 50
Overcoming My Fear of Insects 52
A Disappointing Day 55
Overcoming My Fear of Public Speaking 57
A Special Friendship 60
Courage is Knowing What Not to Fear 62
A Careless Act 64
Carelessness 66
A Fresh Start 70
A New Beginning 73
Being Kind 76
Teamwork 79
Friendship 81
佳作赏析 84
我的愿望 85
我的水壶 86
贪吃的结果 87

救小猫.....88
贪吃的结果.....89
爸爸妈妈不在家.....90
我终于有了个妹妹！.....92
争看漫画书.....94
爸爸妈妈出门了.....96
我不该错怪你.....98
小文不见了.....100
发生在上学路上的一件事.....102
在课室玩篮球的后果.....104
一心二用的后果.....106
郊游记.....108
一次难忘的教训.....110
一件难忘的事.....112
帮助同学.....114
我找回了丢失的东西.....116
救小猫.....118
Karya Bahasa Melayu.....120
Akibat Membantu Puan Siti.....121
Zaid dan Hady yang Baik Hati.....122
Aku Seorang Juara!.....123
Aku Johan!.....125
Baik Hati.....127
Berkelah bersama Keluarga.....128

Hari Sukan.....129
Lagenda Badang.....130
Badang.....131
Kejadian semasa Berkelah.....132
Seorang Ketua Bernama Aiman.....133
Budak yang Hilang.....136
Kehilangan.....138
Bagai Aur dan Tebing.....140
Shafiq Ketua Darjah.....143
Akibat Bersikap Keras Kepala.....145
Akibat Tidak Mendengar Nasihat.....146
Pencopet di dalam Bas.....148
Warga Emas yang Pengsan.....150
Satu Peristiwa di Sekolah yang Tidak Dapat Saya Lupakan.....152
Bertanggungjawab Terhadap Masyarakat.....154
Suatu Penyesalan.....156
Tindakan Cepat Membawa Berkat.....159
தமிழ்மொழிக் கட்டுரைகள்.....162
மீதூண் விரும்பேல்.....163
எதிர்பாராத பரிசு.....164
நல்ல செயல்.....165
மழை நாள்.....166
நேர்மை.....167
குரங்கு செய்த குறும்பு.....168
நம் கண்களைப் பாதுகாப்போம்.....169
பெட்டியைக் காணவில்லை!.....170

அன்பான நண்பனை ஆபத்தில் அறியலாம் 172
நிதானம் தேவை.....174
மறதியால் ஏற்பட்ட விளைவு 176
நற்செயலால் அடைந்த மனநிறைவு.....179
அரிய வாய்ப்பு 181
கைகொடுத்த நண்பர்கள் 184
வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணம்.....186
நண்பர்களின் நற்செயல்.....189
அன்புத் தோழி 191
குறும்புத்தனத்தால் ஏற்பட்ட சிக்கல்.....193
கண்ணாமூச்சி 195
நான் எடுத்த சரியான முடிவு 197
உண்மையான அன்பு.....199
சிந்தித்துச் செயல்படு 201
Acknowledgements 202

Foreword from the Principal

Every West Viewan, A Talented Pupil

This is our third publication of West View's very own **WOW!** – **W**riters **O**f **W**est View! Celebrating our creativity and efforts of our budding writers, we compile their stories, ideas and thoughts in this publication to inspire all you avid readers.

We truly believe that every West Viewan is a talented pupil. Each of them has unique talents, interest and abilities! Regardless of their starting points, they are each endowed with varied and memorable experiences – experiences from reading to listening, speaking, observing, and feeling – to give them great ideas to write immeasurably in their compositions.

We hope the inspiring stories and fascinating ideas in this publication will get you to start thinking about your own experiences and penning them down in your own writings. All good writings begin with an idea and you need to take the first step to becoming a great writer.

Mr Eddie Foo
Principal

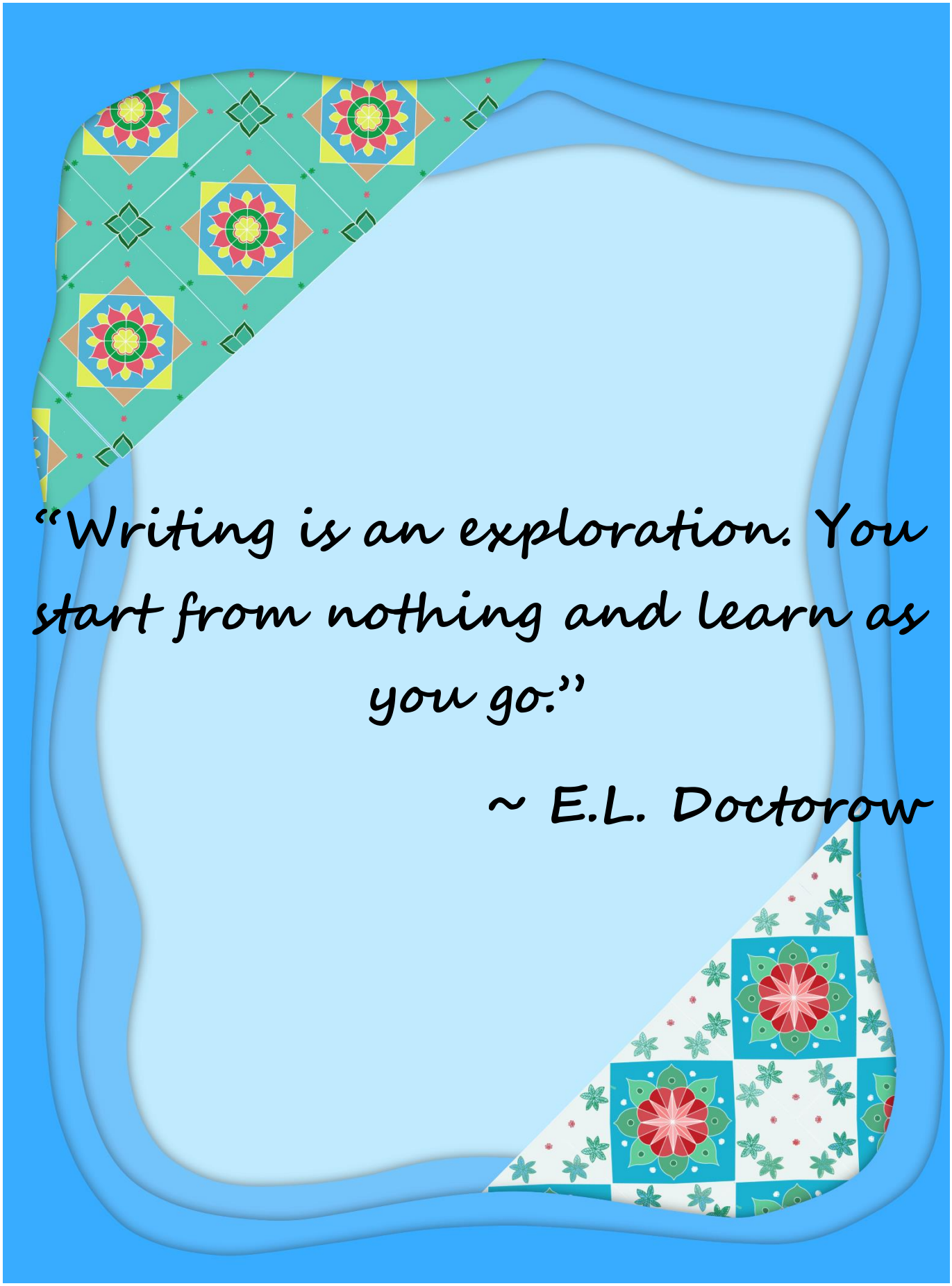
"Writing is an exploration. You start from nothing and learn as you go."
~ E.L. Doctorow

How We Took Care of Our Caterpillars

During English lesson, we were grouped into five groups. Each group was given a butterfly kit.

In the butterfly kit, there was a green caterpillar and some leaves. Madam Maisarah told us that we had to take good care of the caterpillar so that it would change into a butterfly. We took turns to change the water and clean the poop for the caterpillar daily. Unfortunately, all of our caterpillars died. Only two groups managed to have their caterpillars change into pupae. However, their pupae also died.

Next time, I am going to remind myself to take better care of the caterpillar and the pupa. I am going to change the caterpillar poop carefully so that it will have a clean home.

Hailie Marshanda Binte Mohamed Izwan
2 Aspiration

Taking Care of Caterpillars

Two weeks ago, Mrs Soo gave each group a butterfly kit.

We wanted to learn how a caterpillar changed into a pupa. We kept the butterfly kit in the classroom to observe the changes. We were careful about taking care of the caterpillars so that they would survive. We did not want the caterpillars to die.

First, we changed the soiled paper for the caterpillars. Then, we fed the caterpillars leaves and fresh water daily. We observed that the caterpillars ate a lot of leaves. We waited for two weeks before the caterpillars went into the pupa stage. After that, it took another two weeks to change into butterflies.

We noted that the pupae were very still and they did not move unlike when they were caterpillars. They were so still that we thought that they were dead!

Finally, after two weeks, the butterflies emerged. We were so excited. Mrs Soo said we needed to let them go. It was sad that we had to release the butterflies, but we were happy to see them fly freely away into the garden. We enjoyed learning and taking care of caterpillars.

Twe Tar Myo Oo
2 Brilliance

Taking Care of the Caterpillars

Our class was learning about the life cycle of a butterfly. Our teacher gave our group a butterfly kit. There was a tiny, green caterpillar in a transparent container. We were thrilled.

Every day, we took turns to change the water and the waste. We also changed the paper at the bottom of the container. We placed fresh leaves for the caterpillar to eat. We realised that we should not shake the container too much.

My classmate brought the caterpillar home. It turned into a pupa. After a few days, it turned into a tiny, yellow beautiful butterfly. We were excited. Then, we released the butterfly outside the classroom. We enjoyed taking care of the caterpillar until it became a butterfly. It was a memorable and enjoyable experience for us.

Kim Soyeon
2 Confidence

Our Butterfly Kits

One day, Mdm Loh brought six butterfly kits to the classroom. She told us that we were going to observe how the caterpillars changed into butterflies. We were very excited.

Mdm Loh allowed us to observe the caterpillars when we have finished our work. Mdm Loh told us not to shake the kits but be gentle when holding them. Soon, a few caterpillars turned into pupae. Five of us took to take the butterfly kits home for the weekend.

A week later, yellow group's pupae turned into butterflies. The butterflies were very beautiful and pretty. We released the butterflies into our school garden. We felt happy seeing butterflies flying freely into the garden searching for nectar.

Valerie Chew Xin Ying
2 Diligence

How I Took Care of My Caterpillar

I was playing with my friends when suddenly, we found a caterpillar egg on a leaf. My class was learning about caterpillars so we gave it to our teacher. She said that it was perfect for our class to learn more about butterflies. We put our caterpillar in a container with holes and leafy plants.

After a week, the caterpillar turned into a pupa. It stayed very still. After five days, the pupa turned yellow. I thought it had died but the next day, I saw a pair of wings.

After two more days, the butterfly came out of the cocoon. I was amazed at how the butterfly's wings were bright yellow. We let it fly away into the school garden. It was wonderful to see it flutter near the flowers in the garden.

Melody Thanzin Toe Wai
2 Empathy

Learning to Care for My Caterpillar

Last week, my friends and I went to the garden. I wanted to walk around the garden. However, I saw something white and tiny. I discovered that it was a butterfly egg. I quickly brought it home.

Soon, a caterpillar hatched from the egg. The caterpillar kept on eating leaves until it became a pupa. It stayed still for five days.

Suddenly, a beautiful butterfly came out from the pupa. I let the butterfly go when it was ready to fly. The butterfly fluttered to a flower to drink the nectar.

I was very proud of myself as I took care of the caterpillar and it became a beautiful butterfly.

Azul Enyd Acosta
2 Empathy

Mother's Birthday Surprise

One Sunday morning, Jane and her father were looking at the calendar. Jane's father said, "Today is Mom's birthday." Jane asked, "Could we make a pancake with a smiley face?"

"Yes!" replied her father.

First, Jane's father poured some oil into the pan. Next, Jane cracked some eggs. Suddenly, Jane realised she had cracked too many eggs!

Jane's father helped her by taking out one egg yolk. Then, her father poured the rest of the eggs into the pan and fried the eggs. Finally, Jane put two slices of cucumber and one sausage on the pancake to make it look like a smiley face.

Then, Jane woke her mother up. When Jane's mother went to the kitchen, she was surprised! There was a pancake with a smiley face on the table! Jane's mother was happy that she did not need to cook that morning.

Tan Eng Kee
2 Aspiration

Mother's Birthday

Sam and her father were looking at the calendar. Father told Sam that it was mother's birthday that day. They decided to make breakfast for mother.

Father poured some oil into the sizzling pan. Sam cracked an egg. Father accidentally spilt the oil on his shirt. He screamed in fear. Sam tried to calm him. Sam told him to change into another shirt.

Then, Sam decorated the food into a happy face. When Mother came out from the room, she was surprised that they made breakfast for her. Mother was happy that she did not have to make breakfast that day.

Gabriel Lee Yu En
2 Aspiration

A Surprise on Mother's Birthday

Elly and her father were discussing about Mommy's birthday. Dad said, "Today is Mommy's birthday."

Dad suggested, "Let's prepare a surprise breakfast for Mommy." Elly readily agreed. She cracked an egg while Dad poured oil into a sizzling pan. However, Dad accidentally spilled oil in his apron. He quickly went to change his shirt. While Dad was in the bedroom, Elly arranged and decorated the eggs into a smiley face.

When Mommy woke up, Elly showed her the surprise breakfast. Mommy tried the food and said, "It is delicious! I'm thankful that you both took the effort to prepare this surprise." Elly and Dad were beaming from ear to ear and felt pleased with themselves.

Wang Yixin
2 Aspiration

Mom's Birthday Surprise!

Last Saturday, Lily and Dad woke up early.

"Dad, what day is it today?" asked Lily.

"It's Mom's birthday. But she is still sleeping," answered Dad.

Lily and Dad tiptoed into the kitchen. They were about to make her Mother a pizza when Lily suggested, "Let's put a headphone on Mom's head, so she won't hear us!"

Then, Lily and Dad tiptoed to her Mother's room and put a headphone on her and then they tiptoed back into the kitchen to make a special breakfast for her. Lily cracked the eggs while Dad cooked the pizza base in the frying pan. After that, Lily started to decorate the pizza with eggs, sausages and tomatoes and made it look like a smiley face.

After some time later, Mom woke up and went to the kitchen and…

"Surprise!" exclaimed both Lily and Dad.

Mom felt so happy when she was the smiley-faced pizza.

"Thank you for the lovely meal guys!"

Dad and Lily felt great that her Mother really loved her birthday breakfast.

Twe Tar Myo Oo
2 Brilliance

Mother's Birthday

Vinny and her father were talking to each other about her Mother's birthday. Her father pointed to the calendar and reminded Vinny that it was her mother's birthday that day. Vinny wanted to surprise her by making breakfast for her.

They went to the kitchen to prepare the meal. Father poured oil in the sizzling hot pan and Vinny cracked an egg. Vinny's father helped her to pour the egg into the pan but he accidentally spilled some on his shirt. He screamed and Vinny reminded him to calm down and get another shirt.

When the egg was done, Vinny suggested that they should decorate it. They used slices of fresh cucumber and some hotdogs for the decoration.

Vinny and her father served her Mother the fried egg when she came to dining table for breakfast. Mother enjoyed eating it and really was pleased with them. Both Vinny and her father were beaming from ear to ear. Vinny thanked her father for helping her prepare the meal.

Rayoan Rafael Ochavez
2 Confidence

Aja Cut His Finger

Last Tuesday, Aja and Isabella were in the Art Room and they were tracing their hands on coloured paper.

Just when they were about to finish cutting their hand cutouts, Aja accidentally cut his finger and he yelped in pain. Isabella was shocked to see blood dripping from Aja's finger.

Isabella took Aja to the toilet to wash off the blood on his finger with running water. Then, she helped him to put a plaster on it. Aja was thankful to Isabella for helping him.

Finally, Aja and Isabella finished their art pieces. Aja realised that he needed to be careful when using a pair of scissors.

Arasu Le Minh Aakash
2 Diligence

A Surprise for Mummy!

It was 4th July, Mothers's birthday. It was my Mother's special day so I planned a surprise for her. I told my father about my plan and he was happy with it.

Next, we started with our plan, which was to make a special breakfast for my Mother. However, I knew I was too young to cook so my father made the pancakes and I helped him with the decoration of the pancake. I was about to spread some butter and jam onto the pancakes and suddenly, the jam bottle toppled over and spilled onto entire table.

I knew I had to clean up the mess fast before my Mother came into the kitchen. Luckily, my Father was there to help too. Since I did not have any jam left, I made a smiley faced pancake with two slices of cucumber and a sausage.

Once I had finished decorating the pancake, I went upstairs and woke my Mother up. She came into the kitchen and saw the special breakfast.

She was so pleased and said, "Thank you! It looks delicious!"

We were so glad that Mother loved our surprise.

Jade Tan
2 Empathy

Friendship Heart

Last Monday, our class, 2 Empathy, made a friendship heart. Firstly, Mdm Zakiah gave us a coloured paper each. In our groups, we started to trace the outline of our hands. Some of us realised that ours hands kept moving. So, we tried to keep our hands still on the paper.

Before we cut out our hand outlines, Enyd advised us to handle our scissors carefully so that no one would get hurt.

Next, it was time to paste our hands outline on the big paper to form a heart. However, we were unsure if our heart shape would be accurate. Suddenly, we came out with a great idea! We asked Mdm Zakiah to help draw the heart outline for us! Then, we pasted our colourful paper hands excitedly.

Finally, our Empathy Friendship Heart was ready. We were so proud of ourselves. We learnt that to create our Friendship Heart, it took us a lot of teamwork and hard work.

Nguyen Quang Hai
2 Empathy

Showing Perseverance

"One, two, three, four. Stretch your hands out!" the dance instructor, Mrs Lee, shouted. Lily, Sammy and Jolin were practising hard for the dance competition. It would take place the following week. They were actively working together diligently in the Dance Studio. To get good results, they stayed back in school to practise. They were looking forward to winning the competition.

Halfway through the practice, Mrs Lee saw that Lily was uncomfortable. Mrs Lee asked, "What's wrong with you?" Lily replied, "I am feeling ill." When Mrs Lee knew she was sick, she quickly called Lily's parents to come to the Dance Studio and fetch her home.

As Lily was unable to participate in the competition, Mrs Lee decided to change the dance routine. The children needed to learn new dance steps in a short amount of time. Sammy encouraged her team to persevere. She said, "We can do it, everyone! We will not give up!" Encouraged by Sammy, the team practised hard with a common goal in mind.

Several days later, the team gave their best performance during the competition. They were over the moon when the judges announced that they emerged as the champion. Their hard work paid off! All of them learnt that they must never give up even when they faced challenges.

Jackqueline Lee Pei Eng
3 Aspiration

A Disagreement

"Hurray, it is English lesson now!" The pupils in Primary 3 Brilliance were looking forward to the lesson because Mrs Ho was about to share about the games played in the past. The pupils could not sit still during the lesson as they were excited about playing the games.

During the lesson, Mrs Ho introduced the different games of the past to the pupils. They were amazed by how simple the games were. After a while, the pupils were split into groups of three to try out the different games.

John and Sally were in the same group. However, both of them wanted to start the game first. They could not agree with each other and started quarrelling. They pulled each other's hair and shouted angrily at each other.

Mrs Ho saw it and scolded them furiously. She told them to reflect on their actions. John and Sally felt ashamed and they realised their mistakes. They apologised to each other after that. John and Sally learnt that they should take turns during group work.

3 Brilliance

Teamwork

"Will we win the dance competition?" Jane wondered as she was practising the dance with her teammates. They had been practising diligently for the Singapore Youth Festival by staying back after school for rehearsals.

During one of the rehearsals, Jane realised that Mary was not present. Shortly after, the teacher told them that Mary was unwell because of a fever. As a result, she was unable to come for the practices. All the members were anxious and did not know what to do next.

After a while, Jane thought of a brilliant idea. They could change the dance routine! The members had to learn new steps in a short amount of time but they did not give up. Instead, they worked together and tried their best.

On the day of the competition, the members put in their best effort and they eventually won! They learnt that showing teamwork and resilience are important than winning.

3 Brilliance

A Canteen Accident

One pleasant morning, it was five minutes before recess. The pupils were ravenous and they could not wait to eat their food. Suddenly, the bell rang. The pupils darted to the canteen. They could see the hustle and bustle of the canteen. Janice bought a bowl of piping hot soup with noodles and joined her friend at the table. They were chatting animatedly.

"Ahh!" Janice screeched loudly as she slipped on a banana skin and fell to the ground. Her bowl of soup noodles scattered on the floor. She had hurt her knee. Everyone stared at her in disbelief.

Janice looked at the mess in horror. One of her friends offered to share her bowl of noodles with her. Janice's classmates brought her to the General Office to help her plaster her wound. The janitor who walked past helped to clean up the mess.

"Phew!" Janice heaved a sigh of relief. She was grateful to her classmates for their help. Janice learnt to pay attention to where she was going while walking. She also learnt to pick up any litter that was in her sight.

Raaina Kausar Dey
3 Confidence

A Cycling Competition

"Dad, am I improving?" asked Josh with a big smile. "Yes, you are, Josh!" replied Father. Josh was cycling in the park. He had been learning how to cycle since young. He always enjoyed cycling during his free time. Josh and his father would often go to the park at least once a week.

The next day, when Josh was in school, he saw a poster about a cycling competition. After seeing the poster, he decided to take part in the competition. After school, Josh would practise cycling from noon to dusk. Day after day, he cycled as much as he could. Finally, he was fit and ready for the competition.

The day of the competition finally arrived! After checking his bicycle and attire, Josh ran to the start point with his bicycle. His hands were sweaty and his heart was beating as fast as a cheetah. As Josh was nervous, he took deep breaths to calm himself down. Honk! The judge blew the horn. Josh cycled as quickly as his legs could carry him under the blazing sun. While cycling, Josh cycled too fast and he went out of the track. He crashed into a tree and his knee was badly bruised. Josh shouted for help as he was in pain. No one could hear him as they were very focused on the competition.

"I must continue the race!" Josh said to himself. Even though he was in pain, he decided to get up. After doing a quick check on his bicycle, he was determined to cross the finish line. As he was cycling, he thought about what his father had taught him about having perseverance. He must not give up easily otherwise, his father would be very disappointed in him. Josh forgot about the pain and cycled on. He even cycled past some competitors. He felt confident that he could finish the race.

In the end, Josh crossed the finish line. To his surprise, he came in second place! A teacher helped to bandage his bruised knee and also congratulated him. Josh was on cloud nine and could not wait to tell his father the good news. He learnt the importance of hard work and perseverance in a competition. On the way home, he decided to train for the next cycling competition.

Nurnadhrah Indah Binte Rosman
3 Confidence

An Unforgettable Competition

"Hey, Daddy! Do you think my cycling skills are getting better?" Rike asked his father with gusto. "Your cycling skills have improved immensely!" his father exclaimed in delight at the park. Rike had been learning cycling since his childhood. Now, he would cycle every day in the evening.

One day, while chatting animatedly with his friends in the canteen, he caught a glimpse of a poster. When he went close to it, he realised that it was no ordinary poster but one about a cycling competition. He decided to take part in it so he registered himself for it. He started practising diligently and was finally ready for it.

On the day of the competition, he reported to the start point. Surrounded by competitors, he was overwhelmed with fear. He was also frozen to his spot and his heart started pounding uncontrollably. The judge yelled, "Ready, set, go!" Rike started pedalling as fast as his legs could carry him under the sweltering sun. As he was riding hastily, he did not notice a rock in his way and tripped on it. He flew off his bicycle and landed on the track with a loud 'thud'. "Ahh!" Rike screeched in pain as he fell like a rag doll and his knee was hurt. The other competitors passed by without offering any help.

Lying on the ground, Rike remembered his conversations with his father about perseverance. He tried to regain his strength and willpower. He checked his bicycle and started cycling again. Without a moment's delay, he sped up and cycled past a few competitors. All the other competitors were trying their best to cross the finish line. Rike was losing hope at this moment. However, he did not want to let his father down. With full determination, he did his utmost and crossed the finish line. He became the winner!

He was on cloud nine and proud of his glorious triumph. Everyone felicitated him and a teacher helped him to bandage his injured knee. Rike learnt that it takes perseverance to overcome challenges during a competition.

Raaina Kausar Dey
3 Confidence

An Unfortunate Accident

Ring…! It was time for recess. The pupils' stomachs were rumbling loudly as they dashed to the canteen. The canteen was crowded with pupils. Kelly saw long queues formed in front of the stalls. She took a long time to queue for her food. Finally, she managed to buy a bowl of piping hot soup. She saw her friends eating at a table and walked towards them.

Splash! Kelly slipped on a puddle of water on the floor. She lost her balance and fell to the ground. "Ahh!" Kelly screamed loudly in pain. Bang! Her tray of hot soup landed on the ground. Everyone stared at her anxiously.

Kelly looked at the mess in horror. Her friend, Jermain, came forward to help her. Jermain asked the janitor to clean up the mess and brought Kelly to the General Office as she had dirtied her uniform. After that, Jermain also offered to buy her another bowl of hot soup. Kelly was very grateful to Jermain for what she had done.

"Please be more careful in future as you are walking," Jermain advised Kelly. Kelly learnt that she should pay attention while walking to prevent future accidents from happening.

Deng Sophia
3 Confidence

Never Give Up!

"Where is Jane?" Alice wondered curiously as she walked into the dance studio. The team had an upcoming dance competition in a month's time and Jane was their star dancer. She was worried if they would be able to do well in the competition without their star dancer.

For the past few weeks, they had to stay back after school to practise for their dance competition. Those weeks were tough ones, but they did not give up. They worked hard and the more they practiced, the more confident they became. However, now that their star dancer was unable to participate in the competition, they lost confidence.

Alice asked their dance instructor about what they could do. The instructor told her that they would have to change their dance routine. Alice told the members about Jane's absence and that they would have to change their dance routine.

Without a moment's delay, they arranged for more dance sessions. They made a few changes to the dance routine and started practising. They synchronised their dance moves and practiced diligently.

Soon, it was the day of the competition. Alice and all of her teammates were nervous. Alice looked at the crowd of people and she spotted Jane in the middle of it. Jane had fractured her leg and that was why she was unable to participate in the competition. Soon, it was their turn to perform. While the team was putting up their best performance, Jane was cheering loudly the whole time.

When it was time to announce the winner, Alice thought that they would come second or third but they were the winners! The crowd cheered loudly as they went up on the stage to collect their trophy. Alice was happy that they were able to achieve their goal without Jane. The team learnt that they should never give up in all situations.

Godge Ayusha Mandar
3 Diligence

Resolving a Disagreement

"Hurray! We can't wait to play the games!" We cheered excitedly when our English teacher, Miss Clara, told us that we would be playing some traditional games in class. That was meant to be a reward for displaying good learning attitude during the last English lesson. We wanted to ask our teacher about what games were played in the past. We could not wait for the games to start.2

Miss Clara introduced some traditional games such as chapteh, five stones, marbles and hopscotch us. We were amazed by how simple the traditional games were. As a class, we decided to play five stones as it sounded fun and challenging. Miss Clara told us that there would be a competition at the end of our lesson so we had to split into different groups. Shortly after, we collected the game materials and started playing.

Halfway through the game, John and Mary started arguing. They argued about who would represent their group. Tom and I stopped them and told them that arguments would not help to solve the problem. Instead, they should calm down so that we could discuss and vote for the player to represent our group.

After some discussions, we chose the player with the fastest and most nimble hands. Tom was chosen to compete with the other groups. Unexpectedly, Tom won the competition! We were elated and glad that we had won.

From this experience, we learnt how to resolve a disagreement peacefully.

Nguyen Huu Tung Hung
3 Diligence

A Beach Outing

Last Saturday, Tom and his family went out for a family outing at the beach. Tom was playing in the sand and building sandcastles while his father was reading a magazine.

After Tom had finished building his sandcastles, he was very proud of his effort. Everyone was impressed because he had built the tallest tower. Tom's mother, father and younger sister clapped for him. His mother then took a photograph of the sandcastles.

Not far away, Sam and Sally were playing with a beach ball. They were so engrossed in the game that they did not pay attention to their surroundings. Unfortunately, Sam hit the ball too hard that it flew right into Tom's sandcastles. Everyone was very shocked by the incident. Tom burst into tears.

Sam and Sally were saying to each other, "Oh no! What have we done? Should we apologise to him?" Their hearts were beating very fast and they were afraid that Tom would scold them. Finally, they decided to apologise to him as they were in the wrong. Tom told them sternly, "Please be more mindful of your surroundings the next time."

In the end, Sam and Sally decided to help Tom build another sandcastle. Working together hand in hand, they managed to build another sandcastle in no time. Indeed, together is better

Vionna Mah Yinting
3 Empathy

An Honest Act

"How am I going home with these bulky bags of groceries?" Mrs Sandra groaned. She had gone to the nearby shopping centre to shop for groceries. It was getting late and she needed to be home in order to cook dinner for her family. In the end, she went to the nearest taxi stand and flagged a taxi home.

Lucky for Mrs Sandra, there was no queue at the taxi stand. She quickly boarded the taxi and headed home. In the taxi, she spent her time using her mobile phone. It was not long before the taxi arrived at the destination. Mrs Sandra alighted the taxi in a hurry as she wanted to reach home as soon as possible. However, out of carelessness, she left her handbag in the taxi. As she approached her house, Mrs Sandra reached for her house keys, only to find out that she had left her handbag in the taxi!

"Oh no! My handbag is in the taxi! What am I supposed to do?" Mrs Sandra exclaimed. She became worried and scared. "What will the driver do with my money and cards?" she thought to herself. Immediately, she went over to her neighbour's house to borrow their phone and made a police report. The police asked for more details about the taxi and her handbag, and asked her to wait for their call if it was found. That night, Mrs Sandra could not sleep well.

The next morning, Mrs Sandra received a call from the police. The driver had brought the handbag to the police station. Mrs Sandra quickly rushed down to the police station to retrieve her handbag. When she reached the police station, she spotted the driver sitting at the corner of the police station. She quickly went to the counter and collected her lost handbag. She checked her bag and realised that everything was left untouched. She was relieved and felt thankful towards the driver.

Mrs Sandra approached the driver and thanked him for his kind and honest act. She also felt happy that there were people around with integrity as they did the right thing even when no one was watching.

Muhammad Ismail Hamzah Bin Thanius
4 Aspiration

Honesty is the Best Policy

"Should I return this purse to the owner?" Mr Lim questioned himself. He stared at the purse as he recalled the events that had occurred.

It was a bright, new day for Mr Lim. He started his daily routine during peak hours, which was the best time to earn a lot of money. He greeted his first passenger, Mrs Kelly, with a huge smile. He quickly drove her to her workplace. Mrs Kelly repeatedly glanced at her watch while Mr Lim drove as fast as he could. After a period of time, Mr Lim screeched the brakes and the car came to an abrupt halt. Mrs Kelly politely gave Mr Lim the money and hurriedly rushed off to her meeting room in the office. Mr Lim wondered if he should go for his break. He adjusted his mirror when he saw it.

It was so shiny. His curiosity got the better of him and he decided to get a close look. It was a gorgeous purse decorated with crystals and pearls. Mr Lim recalled that Mrs Kelly was holding on to it. He slowly opened the purse and he was left speechless. There were many notes in the purse. It had to be more than a thousand dollars in cash.

Mr Lim thought about how he could spend these cash on a number of luxurious items he had always wanted to own. He was about to drive off when another thought crossed his mind. He decided to put himself in Mrs Kelly's shoes. He would surely be extremely worried to find out that he had lost his purse. Mr Lim let out a long and heavy sigh. He was in a dilemma.

Suddenly, his train of thoughts was shattered by the faint honks coming from the cars behind him. "I know what I have to do," Mr Lim said to himself. He had made up his mind to return his purse. He walked towards the security booth. Before he could react, he saw a hysterical lady dashing out from the lift. She seemed to be at a loss. Upon a closer look, Mr Lim recognised that she was the person he was looking for. "Mrs Kelly! I think that I have something that belongs to you," Mr Lim exclaimed. Mrs Kelly delightfully turned her head. She squealed with happiness when Mr Lim said that he had her purse. She thanked him several times.

Mrs Kelly explained that as the sole breadwinner of the family, she would be devastated to lose her purse. She needed the money to support her family. Mr Lim realised that Mrs Kelly needed the money more than he did and was glad that he did not succumb to greed. He realised that his decision had made such a great impact on Mrs Kelly and her family. Mrs Kelly thanked Mr Lim once again before walking back to her office. Mr Lim too walked towards his taxi and drove off feeling great about the right decision he had made. Indeed, honesty is the best policy.

Bist Ishita
4 Brilliance

Together is Better

It was Clean West View. It was a day that we had to clean our classrooms, special rooms and the canteen. I crossed my fingers and hoped that I would not get chosen to clean the canteen. The teacher knew that if they asked the pupils who would want to clean the canteen, no one would raise their hands. Therefore, the teacher announced that she would be choosing the pupils to clean the canteen. Unfortunately, some of my classmates and I got chosen to clean the canteen. I dreaded cleaning the canteen as it was very dirty. Reluctantly, we went to the canteen to clean up the mess.

When we reached there, I smelled something rotting so I told the others to start cleaning while I walked around to find the source of the smell. I kept on following the smell until it led me to the trash bin. I muttered to myself, ‘‘Goodness gracious!’’ I ran back to my classmates and told them what I had seen. Then all of a sudden, they started arguing about who should clean the trash bin. ‘‘STOP!’’ I yelled. They all stopped arguing at once seeing how upset I was.

I told them that if we work together, we could finish the task faster and we could rest earlier. So, I came up with a plan and they all agreed readily.

When we were done, I checked the time. It only took us about one hour and thirty minutes to clean up the canteen! All of us were proud of ourselves. When we came back, our classmates were surprised. One of them came up to me and asked me if we were done. I replied back with a nod. It turned out that we were the first group to be done with the task! Our teacher went to check it out and returned back in five minutes. She even praised us for doing a great job in such a short span of time.

I learnt that we can accomplish greater heights with our friends and together was indeed better.

Moe Thant Kyi Phyu

4 Brilliance

An Important Lesson

“How long do I have to wait for a passenger?” I asked myself in frustration. I was queuing for pick-ups at the taxi stand. There were too many taxis around and too few passengers. I was worried about not making enough for the day.

Finally, a lady boarded my taxi just when the sun was about to set. She looked like a wealthy lady. Her clothes and shoes were from designer brands. She said she wanted to go to Ming Kai Estate, and told me that was where she lived.

After the lady got off from the taxi, I decided to head home as it was quite late. I was doing the routine cleaning of my taxi when I found a handbag at the back seat. The bag was very pretty and looked expensive. When I opened it, I was dumbfounded. I had never seen so much money and jewelry in my life! All the things which I could only dream of were in the bag.

“Why don't you take them?” a voice appeared in my head. I thought so too. She left the bag here. I did not steal it, so why could it not be mine?

Another voice said, “You know that’s not right. You should give it back.” I was very confused, and I did not know which one I should listen to. In the end, the bag was simply too tempting, and I made up my mind to keep it.

The next day after work, I went to pick up my son from school. His face was full of joy as he entered my taxi.

“Daddy, today I picked up a wallet and returned it to my classmate. My teacher even praised me for being honest. Aren’t you proud of me?”

As I listened, I had a weird feeling. I guessed it must be guilt. I thought about the bag and what my son said. I decided to return the bag. I recalled dropping the lady off at Ming Kai Estate and I quickly drove there. With some help from the residents, I finally managed to find the lady and returned the bag. She thanked me profusely and even gave me some money as a reward.

Sometimes, your children are the ones teaching you the most important lessons. This is one lesson which I will remember for life.

Chen Zixin
4 Confidence

Many Hands Make Light Work

"Eww! What's that smell?" cried Ellie and I when we arrived at the beach. I sniffed at the surrounding air and thought I was going to puke. Immediately, we regretted our decision to do a beach clean-up for our community project. "We agreed on this, so let's just get this over with," I urged Ellie.

The beach was a disgusting sight. There were drink cans here, plastic bags there and cigarette butts everywhere. It was as if a fleet of garbage trucks came to the beach and emptied all their contents on the sand. Rolling up our sleeves, we got down to work. There was a lot of sweeping, picking, bending and bundling. We were exhausted. Just when we thought we were done, a strong wind blew and the dry leaves, which we had packed on one side of the beach, were strewn all over the sand again. "Oh, come on!" we groaned. We all felt like giving up.

"We can't do this on our own. Let's get more help," Ellie suggested. After some discussions, we decided we would launch a campaign in school to recruit others into this project. Ellie designed the posters while I helped put them up around the school.

Finally, it was the day of the clean-up project. "Will our plan work?" we asked ourselves anxiously as we approached the meeting point. When we reached there, we were surprised to see more than fifty of our schoolmates there, armed with brooms and bags! Our spirits lifted. "Let's do this!" I shouted, egging everyone on.

With so many pairs of hands, the beach was cleaned up in a matter of hours. It was a great accomplishment for us. We saw the power of teamwork, commitment and perseverance in this project. It was a valuable lesson which I will never forget.

Goh Shi Qi
4 Confidence

A Valuable Lesson

Have you ever been in a hurry and left something important behind?

The sun was just rising over the horizon. Its warm orange rays shone through a taxi's window and illuminated my face. My flight was taking off at eight o'clock in the morning. I was so excited about my trip to Europe that I was unable to sleep. As a result, I overslept. I had to call for a taxi and urged the driver to drive as fast as possible to the airport.

As the taxi curved into the airport terminal, I offered a tip to the driver, Mr Lim, for reaching the airport in record time. However, he kindly refused. I glanced down at my watch and hurriedly got out of the taxi to unload my luggage. I picked up my pace and headed for the entrance of the airport.

At the airport, I quickly got in line at the check-in counter. I paced back and forth, waiting for my turn impatiently. As I got to the front of the line, I reached for my carry-on bag to take out my passport. At that moment, I froze dead in my tracks. My eyes widened. My carry-on bag was missing! I frantically searched my purse, hoping that my passport was in it but it was not. I must have left it in the taxi. Without further delay, I got out of line and dashed to the airport taxi stand.

I searched the area for Mr Lim's taxi. Beads of cold sweat trickled down my forehead and tears welled up in my eyes. I did not want to believe what was happening. I pinched my arm, hoping it was a dream but it was reality.

Meanwhile, back in Mr Lim's taxi, something caught his eyes while he was looking into the rear-view mirror. A small carry-on bag was sitting on the back seat. Out of curiosity, he stopped the taxi and rummaged through the carry-on bag. There was a passport inside with the picture of his previous passenger. He recalled how the lady had tried to offer him some extra money for getting to the airport on time. There was also money in the bag.

Mr Lim was conflicted about what to do next. Should he keep the bag for himself or should he return it? If he kept it, he could pay the bill for his wife's treatment at the hospital. However, when he thought about how frantic the lady would be, it was not so difficult to make a decision. He turned his taxi around and drove back to the airport.

My eyes fell on a familiar man walking towards me. I had to blink twice. It was Mr Lim with my carry-on bag in his hand! Once he saw me, he ran towards me and handed over my bag. I was so relieved. I offered Mr Lim a reward for returning my bag. Once again, he refused to accept it.

Mr Lim smiled as he watched me disappear in the crowd. He had learnt a very valuable lesson that day. It was important to be honest and not to take something that did not belong to him.

Chaw Thet Lin
4 Diligence

I Am Not Afraid of You!

"Ahhh…!" I screamed at the top of my lungs. A cockroach had suddenly landed on my arm. I could feel my hearts thumping wildly and my palms becoming sweaty.

My mother came dashing into my room upon hearing my scream. "Is everything okay?" she asked.

"Yes," I muttered, my cheeks turning crimson. I felt really embarrassed about how I had reacted. My mother stared at me for a while before erupting into laughter.

"Are you afraid of the cockroach?" my mother asked.

"It is my only phobia. Just…just…don't tell anyone!" I told her worriedly.

Unfortunately, my sister who witnessed what had happened, decided to tell some of my friends that I was afraid of insects. When I went to school the next day, many of my classmates started to make fun of me and teased me about my fear of insects. Over the week, some of my classmates even put fake insects on my desk as they enjoyed watching me recoil in horror.

"Stop making fun of me! I had enough!" I shouted. The teasing did not stop. At first, I used my book to flick away the fake insects. As days passed, I used my hands to sweep them away when they put them on my desk.

One morning in school, I felt something moving on my leg. I peeped under my desk and saw a cockroach on the floor, right under my desk. Thinking that my friends had tried to fool me again, I was annoyed. In frustration, I kicked the cockroach away. To my surprise, the cockroach started moving. I realised that it was a live cockroach! The funny thing was that I was not afraid at all. I went forward and stepped on the cockroach. I could hear a crackling sound. I had crushed the cockroach!

I was pleasantly surprised by my courage to kill the cockroach. I realised that I had overcome my fear of insects.

Roman Ngai Bo Meng

5 Aspiration

I Can Do It!

One night, as I was tucking myself into bed, I felt something tickling my arm. To my horror, I heard a squeaking and clicking sound under my blanket. I quickly flipped away my blanket. “Ahhh!” I screamed at the top of my lungs as I was shocked to see a lizard on my arm. I shook my arm as hard as I could to flick away the lizard. It landed on the floor.

When my mother heard my scream, she ran into my room to see what had happened. I broke out in cold sweat and trembled like a leaf at the corner of the room. My mother quickly took a bug spray can and sprayed at the lizard. The lizard suddenly became motionless.

“I think the lizard is unconscious!” I told my mother. She then used a broom and a dustpan to remove the lizard.

After the incident, I figured out that I had a fear of lizards. My mother decided to help me overcome my fear. She took me to the zoo to pet small lizards like iguanas and geckoes.

“But the lizards at home are different,” I told her. I was afraid to touch the lizards at first but the zookeeper assured me that it was safe. He also said that house lizards do not bite.

Surprisingly, after a few trips to the zoo, I became less frightened when I saw lizards at home. “I can do it,” I kept telling myself. Once, I even mustered enough courage and tried to catch one but it ran away. I think I have gradually overcome my fear of lizards.

Nur Insyirah Binte Abdullah
5 Aspiration

Nothing Ventured, Nothing Gained

"Fear is not something that you are scared of; it is something that creates a wall between you and trying new things. But you can go over the wall by overcoming your fears." This message has never been so clear to me until that fateful day.

I woke up, feeling energised. I looked out my window. I could see the sun shining brighter than ever. "Just perfect," I thought as I went out of my room and knocked on my sister's bedroom door to wish her a happy birthday. "Come on, Brother!" my sister yelled from downstairs. "Don't you know I always wake up early, Xavy?" Vanessa smiled, showing her two missing front teeth. "First of all, yes, I know you always wake up early. I was just checking and secondly, my name is Xavier, not Xavy!"

We were both arguing until Mother and Father went downstairs. Mother was still in her polka-dot pyjamas. Father was totally different from Mother. Instead of bright coloured pyjamas, he wore black pyjamas with a bear in the middle of his top. He was really unkempt, so it looked as if black grass was growing in every direction on his head.

"Okay, birthday girl, where are we going today?" asked Mother in a curious tone. "Hmm… Insect Kingdom!" Vanessa shrieked.

My heart sank. The last place I had ever wanted to go was Insect Kingdom. Of course, it was the deepest secret that I had kept all this while - I was scared of insects! I mean, who would like to see disgusting, creepy, alien-like critters coming out of their skin? "Great! We will have our breakfast there and have an exclusive tour!" Vanessa exclaimed. I suddenly felt like hiding under my blanket in my bedroom and staying there for the whole day. "Exclusive tour? Why?" I thought. "Not cool, Mom." I muttered under my breath.

When we were in the car, the whole family was chatting and talking excitedly except me. What made me feel even more depressed was that no one took notice of how I looked. When we were at Insect Kingdom, we saw all the disgusting six legged critters and half the time, I felt like running to the toilet and puking.

At the last part of the tour, our tour guide, Timmy, asked me, “Do you want to have this centipede on your palm? It won’t hurt.” In my mind, I was thinking, “No! Never in my life!” However, I knew it would just upset my sister. Hiding my fear, I allowed Timmy to place the centipede on my arm. When the centipede crawled onto my arm, I suddenly did not feel scared anymore. I thought the centipede was going to bite me but it did not. After a while, I got used to the sensation. It was actually pretty interesting!

As I stepped into the car, a sense of achievement enveloped me. I felt happy as I had learnt a valuable lesson that day. If I do not learn to face my fear, I will never overcome it. Like what people say - Nothing ventured, nothing gained!

Isaac Lim Yi An
5 Brilliance

Overcoming My Fear of Insects

"Good morning everyone!" Mr Gonagall greeted the class.

"Good morning Sir!" we chirped.

"Are you all ready to embark on our learning journey today? You will have a lot of fun!"

Seriously? I thought. We were in the bus. I was sitting with my friend, Luna. I was fidgeting anxiously. Why? I was worried. The only reason I had signed up for the camp was because everyone else was going and I did not want to chicken out. I tried to listen to Luna's chattering but I could not. Dread was welling up inside me.

After fifteen minutes, we got out of the bus. It was a beautiful breezy morning. The trees were brilliant shade of forest green. The huge group was strolling along the path while Luna and I trudged behind. After a few minutes of walking, we came to a halt. When I looked up, I froze. My knees turned to jelly and my heart pounded furiously. We were standing in front of the Insect Campsite. Even from a distance away, I could see that the site was true to its word. The crawlies were visible and they were swarming over everything.

I shut my eyes tight as we drew nearer. That was not exactly a good idea as I ended up bumping into a few people. However, I did not want to see the insects. Fortunately, somebody grabbed my hand and led me around the chattering students. I opened my eyes just a little bit to see the back of Luna's blonde head of hair. I smiled gratefully and closed my eyes again.

Soon, I could hear the buzzing of the insects. Suddenly, a voice shouted, “Ginny! Hey there! Ginny Weasley!” I opened my eyes to see who was addressing me. To my horror, I saw a humongous beetle on my shoe instead. I let out a blood-curdling scream. All of a sudden, the campsite was plunged into silence. I could feel everyone’s eyes on me. Then a bully called me ‘Draco’ and burst out laughing. Everyone followed. The only people who were not laughing were Luna and Heidi.

I hoped that the laughter would stop within a few minutes. However, it got worse. I could hear them calling me “Scaredy-Cat” and “Coward”. Some even put dead bugs on my shoulder. This creeped me out. And this was only day one. I did not even want to think about the next few days. Unfortunately, going back to our boarding school was not an option.

As I climbed into my sleeping bag that night and thought about the day’s events, I realised I had to take some sort of action to overcome my fear. I decided that by the end of the camp, I must be able to touch insects. For the next two days, I began trying to touch the insects, much to Heidi’s and Luna’s delight. But every time I tried, my hand would freeze. Heidi and Luna defended me as they knew I was likely to be laughed at.

Before I knew it, it was day five. I just had to do it. I had to face my fear by that day! I crept out of the tent and made my way to the nearest tree. I saw numerous beetles. I took a deep breath and with trembling hands, tried to scoop up a beetle but I froze again. I said to myself, “I, Ginny Weasley, am not a coward or a scaredy-cat. I can and I will do this!” I repeated this sentence over and over again in my head. I closed my eyes, and concentrated. “Pick it up! Pick it up!” I thought. Slowly, I drew in a deep breath again. Finally, I picked the beetle up. I was on seventh heaven. I thought that I would burst with happiness.

Suddenly, two pairs of arms grabbed me and enveloped me in a hug. At first, I was caught off guard. I later realised it was Heidi and Luna. I grinned, let go of the beetle and hugged my friends back. We went back to our tents as nobody else was awoken yet.

A few hours later, it was time to go. I was upset but you could not have all you want in life! On the ride back to our boarding school, I sat with Heidi. “Thanks Heidi. Yours and Luna’s encouragement spurred me to pick that beetle up,” I said. It was true. Luna and Heidi now felt like siblings to me. That was not going to change. I thought about the camp. About how it had started and how it had ended. Well, not all stories have happy endings, but at least this one does.

Singh Ipshita Pramod
5 Brilliance

A Disappointing Day

Whenever I see someone eating a banana, I will always get a tingling feeling in my heart as I recall the most disappointing day of my life. Winning the trophy could do my family proud. After that incident, I was always paranoid whenever I saw a banana peel.

Before the competition, I had been practising very hard with my siblings for months. My three siblings were all champions for the youth cross country competitions in previous years. As such, my parents pinned high hopes on me. In order to increase my stamina and brush up on my skills, I even sacrificed my screen time and rest time. Under the guidance of my siblings, coupled with long training hours, I was very confident of winning and was sure my efforts would not go to waste.

The day I had been anticipating for months finally arrived and my eldest brother woke me up with excitement early in the morning. My family members gave me words of encouragement during breakfast. Shortly after, my father drove us to MacRitchie Reservoir where the competition would be held.

At the starting point, I realised to my horror that one of my opponents was very tall and muscular. “I must not be fearful of him,” I muttered to myself. I knew that I should never give up as I had put in tremendous efforts these few months.

“3…2…1…GO!” the pistol was fired. Everyone started to run and I was delighted that I was taking the lead. It was a good start for me. At least for now.

Along the way, I saw some people picnicking from afar. One of them even threw a yellow item which eventually landed somewhere close to the finishing line. I ignored it and continued sprinting. In my mind, I was screaming, “I CAN DO THIS!”

Soon, I was neck to neck with that strong opponent whom I saw at the starting line. My heart was pounding furiously. “I must overtake him! The finish line is just right ahead!” I told myself determinedly. I was so engrossed in overtaking my opponent that I was oblivious to the surrounding. Never would I know that this would cause my downfall.

Thud! I fell flat on the ground.

Before I knew it, a few other competitors who were right behind me tripped and fell onto me, crushing me under them. I screamed for help and some people came over to help us up.

“Which inconsiderate soul threw this banana peel here?” I heard one of the competitors complain. I did not expect a harmless banana peel to dash my hopes of winning. It was game over for me.

One of the people helping us called for the ambulance. I was lying unconscious while they put me onto a stretcher. When I woke up, I was in the Emergency Room as I had broken three bones, one rib and two ligaments.

All my hard work went down the drain just like that. It was more than just a disappointing day for me. It was unforgettable as well. From that day onwards, I have never touched a banana.

Chan Huan Yu Hayden
5 Confidence

Overcoming My Fear of Public Speaking

When people cast an admiring eye on me, exclaiming about my success; when people consult me with regards to my area of expertise; the image of the little boy standing on the stage, struggling and wrestling with his anxiety is always the first thing to appear in my mind. It was the beginning of my success which I will never forget...

It was a Friday afternoon. I was on my way home when something colourful caught my attention. My legs immediately came to a halt and I turned my head to stare at the poster pasted on the wall - it was a public speaking competition on the topic: our community. The most attractive part was that the top three competitors would be able to join the Public Speaking Club. Once one had joined the club, he would get plenty of opportunities to perform! Many people had become famous and successful public speakers after joining the club. I had always dreamed of joining the club and this was a great opportunity for me! At the thought of it, I quickly ran home and told my mother about this good news. I was fortunate to have a mother who would give me her fullest support in whatever decisions I made. She even helped me to sign up for the competition.

As I counted down to the day of the competition, I did not waste any moment of my free time. I practised my speech hundreds of times a day in front of a mirror so that I would be familiar with it.

Finally, the day I had been waiting for arrived. I went to the theatre with my parents and sat down on our seats. I listened to the other competitors' speeches until it was my turn.

As I stepped onto the stage, I glanced at the thousands of people below the stage. The next second, I gasped and paused for a short moment. The stares of so many people made me a little uncomfortable. I continued my way to the centre of the huge but empty stage. As I stood in front of the microphone and looked at the thousands pairs of eyes fixing on me, I paused again. The uncomfortable feeling and fear started to become overwhelming. Despite rehearsing in front of the mirror for uncountable times, I realised that the feeling of being in front of a huge crowd was vastly different. The confidence I had before disappeared completely and my body started to tremble involuntarily. My mind became blank and my eyes stared forward at the direction of the audience but without any focus. My hand were gripping the side of my clothes and my palms were cold and clammy. Almost two minutes had passed and murmurs started running through the audience. The host of the competition finally broke the awkward silence, "This competitor is not in a good state now. We will ask the next competitor to come up first. Thank you for your understanding."

As she was talking, she walked towards me. Then, she comforted me and told me to let her know when I was ready. Even worse, I tripped when getting off the stage. My face was flaming with embarrassment. Although I did not hear laughter from the audience, I felt as if I had seen them sniggering. With my head hung low, I went to my parents and started sobbing miserably. No matter how my mother tried to comfort me, it did not make me feel better.

"Listen, we are not going to force you to do anything. But remember, this is your dream. Fear is temporary, regret is forever. Are you sure you want to give up?" Father asked.

I looked up at Father, recalling how hard I had prepared for this competition. Yes, fear is temporary, regret is forever. I had already put in so much effort. How could I just give up? If I were to give up now, I would not be able to fulfill my dream of becoming a motivational speaker. I was determined to continue my speech and went to the host to tell her that I was ready.

This time round, when the light rays gathered and focused on me, I took a deep breath and repeated Father’s words in my mind. When I was ready, I began my speech. To my surprise, words came out smoothly and I began to feel more relaxed. At last, I won the second place. Looking at the proud expressions on my parents' faces, I was overjoyed that I managed to overcome my fear of public speaking.

Father's words, "fear is temporary, regret is forever" is now deep in my heart. It serves as a reminder to me not to be fearful regardless of the situations.

Liu Yixi
5 Confidence

A Special Friendship

“Lexi! Please clean your room. It is very messy!” shouted Mother from the living room.

“Okay Mom!” Lexi shouted back. She made her way to her room and started cleaning her room. She started putting her stuff into stacks. As she was doing this, she came across a photo album. She picked it up and brushed off the dust. Lexi started flipping through the pages. Inside, there were photographs which she had taken during her hospital stay. Lexi vividly remembered that day. It was the day their friendship deepened.

It was the last day of school. Lexi was walking back home from school. She was eager to spend her days relaxing with her friends. As Lexi was reaching her house, she started hearing sobs from her neighbour, Mrs Lim's house. Lexi was very afraid of Mrs Lim as she was a very cold and uptight woman who did not talk to anyone. Lexi did not know what to do. She was afraid of going into Mrs Lim's house but the sobs were getting more horrible.

Lexi made a choice and that was to check on Mrs Lim. She opened the door quietly and peeped into the house. There, she could see Mrs Lim holding a photograph of an old man. Strict, cold and scary Mrs Lim was gone. Instead, sitting on the couch was an old and vulnerable woman who had tears streaming down her face. Lexi was itching to help Mrs Lim but she did not know how to. She knocked on her door softly and Mrs Lim opened the door for her to come in. Lexi was very surprised by this action. Once the lady opened the door, Lexi embraced her in a big hug. Surprisingly, Mrs Lim returned the hug. Lexi talked to Mrs Lim and comforted her.

Lexi wanted to give Mrs Lim some space so she decided to leave after a while. On her way out, she heard Mrs Lim mutter, “You can come back next week. It is nice to have some company.” Upon hearing that, Lexi started to beam as she was happy to make a friend that day.

Soon, Lexi started visiting Mrs Lim weekly. She would bring along little gifts like flowers to brighten up Mrs Lim's day. Mrs Lim did not warm up to her easily but Lexi would keep talking to her. Finally, Mrs Lim told Lexi why she was crying while looking at the picture. The man in the photograph was her husband and he had died two years ago due to a heart condition. Lexi sympathised with Mrs Lim.

Like any other day, Lexi was walking home from another visit to Mrs Lim's house. She had to cross the road to reach her house. As she was crossing the road, she heard a loud horn. Lexi turned around to see a black car heading towards her. The last thing she heard was a scream which Lexi recognised to be Mrs Lim's voice. Then, everything went black.

Lexi woke up to an unfamiliar environment. She could hear her mother talking to someone. “Where am I?” Lexi asked.

“You are in the hospital, Lexi,” her mother replied.

Lexi later learned that she met with an accident and Mrs Lim was the person who called for the ambulance and stayed with her till her mother arrived at the hospital. Thankfully, Lexi did not sustain any serious injuries.

Mrs Lim came by almost every day to visit Lexi in the hospital ward. Lexi was over the moon when Mrs Lim surprised her by cooking her favourite dish, chicken rice, and bringing it to the ward. It surprised Lexi to think that Mrs Lim actually remembered her favourite food. She bonded with Mrs Lim and their friendship deepened.

“Lexi, time for dinner!” her mother's voice echoed through the room.

“Coming, Mom!” she replied and kept the photo album away before heading for dinner. Lexi was very grateful to have Mrs Lim in her life. It was indeed a special friendship.

Jencillaa Hendry Daniel Chitrarasu
5 Diligence

Courage is Knowing What Not to Fear

As I was about to start speaking in front of my classmates, I knew that I could not do it and I wanted to give up. However, my mother's words rang in my mind, "Courage is knowing what not to fear."

A few days before, my teacher, Mrs Tan, selected me to speak in front of my class as she wanted me to present my project. I had always hated the idea of speaking in front of people as I was fearful that I might say something. I dreaded the day when that was going to happen.

When I went home after school, I was already having butterflies in my stomach. My mother saw me feeling scared so she asked me what had happened.

"Chloe, what happened in school? Why do you look so afraid?"

"Mum, you see, my teacher wants me to speak in front of the class to showcase my project. What if I mess it up? Will my classmates laugh at me? What should I do?" I asked my mother worriedly.

"Courage is knowing what not to fear. If you are scared of it, then try to calm down and think positively instead of being afraid," she said.

These words made me feel that I could do it as it warmed my inner being but could I?

The day that I was supposed to speak in front of the class finally came. I could not bring myself to do it. What could I do? Maybe skipping the chance of speaking in front of the class was the best solution. However, if I were to do that, I would not be able to overcome my fear. Should I just speak in front of the class then? If I were to do that, I might get embarrassed but I could overcome my fear. I was in a dilemma. Looking at the time, I knew I had to come to a decision soon.

Unknowingly, I found myself walking to school like any other day. When I went into the class, everyone stared at me. I was feeling the goosebumps.

"Well done, Sam. Next, we have Chloe," Mrs Tan announced.

"Today I will be sharing my … project with you, I…" Suddenly my mind went blank. I did not know what to say. I was feeling the jitters.

I knew I could not do it and I wanted to give up .The eyes staring at me felt like daggers piercing my soul. However, my mother's words rang in my mind, "Courage is knowing what not to fear." Thinking about these words made me continue speaking. Unexpectedly, one of my classmates shouted, "You can do it Chloe!"

Upon hearing that, a smile was plastered onto my face. I gathered my courage and opened my mouth.

After I finished presenting, I felt disappointed but I told myself that I had overcome my fear and that was good enough.

This incident had left an indelible imprint in my memory. From that day onwards, I had overcome my fear of speaking in front of my class.

Nichole Kong Yi Xian
5 Diligence

A Careless Act

At that spur of the moment, the only thing I wanted to do was to disappear from the face of earth. Constantly lying on the harsh concrete ground in agonising pain was not something I could bear any longer. Slowly, everything faded from black to white and not long later, I fell unconscious.

" Hello Mr Myers."

I heard an unfamiliar voice say.

"You are in the Singapore General Hospital. Please stay still while we do some final testing to ensure that you are in a stable condition."

My eyes brimmed with tears as I realised the state I was in. Countless of bandages were wrapped around my entire body while having the slightest bit of movement would send ripples of immense pain through my body. Looking at the sorrowful gazes of my family members who were crying uncontrollably, I finally registered the entire account of what had happened that day.

"Ding!" My mobile phone vibrated in my pocket. I took it out and realised that my best friend, Amy, had texted me to meet her at the park. Being stuck at home all day with nothing to do, I agreed to her invitation without hesitation. I quickly grabbed all the necessities and walked out of the house with a spring in my step. Not long after I had embarked on my journey, I received another pop-up notification.

"I guess I must be real popular today," I thought to myself as a smile slowly etched on my face. However, even before I could reach for my phone, I felt a dreadful crash against my body. I fell hard against the ground, not able to move a single muscle. I mustered all my strength to look up and I saw the havoc I had caused. The enormous fire caused by the explosion of the car was emitting smoke into the air while people were gathering around to take photographs of the devastating scene. The driver was bent over the steering wheel, motionless, like he had no ounce of life in his body anymore. And as I had expected, the inevitable happened.

Looking back at what a huge mess my carelessness brought to not only me but to the innocent lives around me, I started to shed uncontrollable tears.

"Do not cry over spilled milk." My mother's words suddenly rang in my head. I realised that crying over something that cannot be changed was useless. Instead, I should learn from my mistakes. Today's car accident served as an important lesson to me. I promised myself that from this day onwards, I have to think before I act because even the smallest act of carelessness can cost so many innocent lives.

Ong Min Xuan Krystal
6 Diligence

Carelessness

“Carelessness is inexcusable and merits the inevitable sequence,” the great James Anthony Froude once said. It is true, and most people agree, so does Jane. That one act of carelessness had given Jane such a meaningful lesson.

“Remember to lock the door before you leave!” Mother reminded hastily, rummaging around in her bag for her keys before almost running out the door with Father trailing behind her. They were going to run some errands.

“Yeah, yeah. I will do it,” Jane replied, obviously not listening as she was so engrossed in her video game after a long day of school. She was so focused on what she was doing that she did not even hear her mother reminding her to leave 10 minutes earlier for her badminton training. Especially since her badminton coach, whom Jane called "The Tiger", despised latecomers.

The minutes ticked by; Finally, Jane looked at the clock. She had only 15 minutes left to get ready and leave! She had not even packed her bags! Jane jumped off the sofa, grabbed her badminton equipment, and pulled on her sports attire. She stuffed the necessary things for her training in her bag and dashed out the door as if it was the Olympics, just 5 minutes before her training session started. Her cold hands trembled in fear at the thought of her furious coach as she tried to lock the main door of her house. Without even checking if the door was closed properly, she ran off. Luckily, she reached the training venue in time.

After her training session, she wearily trudged back home, her drenched back getting tickled by the occasional trickle of sweat running down. She had gulped down her whole bottle of iced water to quench her thirst. She could only think about the punishing sun beating down relentlessly on her back and heading back home fast to enjoy the cool air of the air conditioner of her house. She was almost delirious with thirst.

She sighed in relief as she heard the familiar mellifluous jingle of the wind bells outside her house. However, her relief was quickly drained when she spotted the main door of her house slightly open with the key to her house still in the lock.

"What do I do? What if the unpredictable happened?" Jane thought as she frantically searched for a solution. She kept blowing hot and cold about whether she should go and take a look inside the house and finally decided she would. She had always thought of movie characters who did what she did as insensible and oblivious, but she too realized that it was a human instinct to want to know more.

She could hear the distant chatter of people inside one of the rooms. That made her bones jitter and her heart leaped to her throat. She took slow quiet steps towards the source of the sounds. As she stepped forward, she reflected about her carelessness that had led up to that moment, her worst nightmare. She peered into the room from where she had heard the sounds. She spotted two shadows. Her face turned into a pallid hue and she felt like she was about to pass out. She also realized that that was the room with the family's valuables. Her heart stopped for a second. Her mind went blank. The first thing she could think of was to shout for her parents.

No! Not that!

She thought of the next sensible thing to do. She sprinted to the living room on her toes, dropped her bag, grabbed the telephone of her house, and dashed out of her house as she dialed her mother's phone number.

Come on! Pick up the phone!

Jane waited restlessly with bated breath for her mother to pick up the phone. She was so nervous that she thought she could hear her mother's phone ringing until she answered the call. Jane told her mother everything that had happened at machine-gun speed, starting from the fact that she had lost track of time to that moment. Mother let out what seemed like a chuckle. Jane was confused.

She heard footsteps.

They were getting louder.

Mother was not replying to Jane anymore.

Terror gripped her entire being.

"Mother!" Jane tried to whisper but not a single sound escaped her mouth.

"Please spare me! I promise I will not tell anyone," Jane blurted out, hoping the robbers would believe her and let her go. Jane squeezed her eyelids shut. The footsteps stopped beside her. She heard a chuckle. One that sounded very familiar, as if she had just heard it. She opened her eyes slightly. She could barely make out a female and male.

"Wait a minute..." Jane muttered as she looked directly at the two figures. Jane was astonished. The epiphany was ephemeral. They were Mother and Father! Jane scratched her head, confused. Was she dreaming? Looking at Jane's baffled face, Mother and Father let out a brief laugh. The so-called 'robbers' were merely her own parents.

Mother and Father explained that they had returned early as their work was sorted out quickly. Jane had indeed left her set of house keys dangling on the lock due to her carelessness. However, her parents had returned soon enough before anything unfortunate had occurred. Nevertheless, Jane had to face the music for her carelessness from her parents.

That incident had taught Jane a vital lesson- Ignorance and carelessness are the causes of most problems. Thus, we should always stay aware and cautious

Apshora Hassan

6 Diligence

A Fresh Start

I remember this day as if it was yesterday. Its memory had been etched in my mind. I will never forget this day – the day I gained a new friend.

It was my first day at my new secondary school 'Oakfield Secondary School'. I was bouncing off the walls as I walked into the new school. "In my previous school, I was bullied but this will be a fresh start for me! I will make new friends and stop being so meek and diffident," I vowed to myself. I was exhilarated.

I was in awe of how big the school was. Everyone looked really friendly and kind. They gave me a slight nod and smiled as I walked by. "This school is everything that I have imagined!" I exclaimed in my mind as I walked into my classroom with a big smile plastered on my face.

Everyone there waved amiable at me. I grinned from ear to ear as I sat down on an empty seat. I started to make pleasant conversations with a few girls as I introduced myself. A surge of excitement rushed through me as I was sure that I would fit in. Just then, she entered the classroom.

My eyes widened in fear. It was Rachel, from my previous school. She was the one who mocked me the most about my parents' job. She used to make my life miserable in any way possible.

As she walked by me, she smirked cruelly. "I thought I smelled poverty!" she remarked. I froze in fear. Before she could continue instigating me, the teacher walked in.

“Just as things were going great,” I thought miserably. A myriad of situations bombarded my mind. “What more can Rachel do to me?” I sighed. Dread and worry filled me. I knew that she would be able to influence the other students to go against me at a snap of her finger. I scanned my classmates. My heart sank as I knew the friendliness I enjoyed a while ago would dissipate soon.

The bell for recess rang. I grabbed my lunchbox and dashed out of the classroom as fast as my shaky legs could carry me. I heaved a sigh of relief as I sat down on one of the benches in the canteen. As soon as I did that, I heard the voice that I dreaded over my head.

It was Rachel. “Oh! Look who it is! Shy, meek Beatrice!” she said cruelly. “Her parents both have menial jobs as sanitation workers. Can’t you all see how poor she is?” I heard sniggers all around from the other students. “I promised myself that this will be a fresh start and it will. I will not let someone as horrible as Rachel wreck this!” I thought persistently.

I stood up, with my arms crossed. “You are such as odious person! Just leave me alone. Yes, my parents are not as well off as yours but they love me. They always care about me and put me first. They always support me and I am proud of them!” This was what I had been wanting to say. I had finally spoken my mind.

I noticed a big, fat tear roll down Rachel’s cheek. I noticed her trying with all her might to hold back more tears. “Okay, you win. I won’t bother you anymore!” she replied, before rushing out of the canteen into the bathroom.

“Rach-“ I wanted to call out to her but she simply dashed off. Her reaction pricked my conscience. I needed her to stop hurting me but there was never once when I wanted to hurt her. I decided to follow her. I noticed her in the bathroom, crying pitifully. I went towards her and touched her on her shoulder gingerly, expecting her to brush my hand off. When she did not, I mustered my courage and said softly, “Tell me what’s wrong.”

“My parents have never had time for me and I have just been taking out my anger on you! I envy you. Your parents are always here for you. I have only wanted a true friend but I don’t even have one. I am always the ‘class bully’,” she replied with great pain in each of her words. For the first time, I felt truly sorry for her.

“You have one friend now, if you want,” I smiled at her warmly. She burst into tears but this time, they were tears of gratitude. She pulled me into a hug. We put all our words into the hug and everything was forgiven. I reached into my pocket and pulled out a card, which my parents gave me. It said ‘Welcome to your new school’. I tore it into half. I gave one part to her.

“Thank you! Thank you so much! I can’t believe you would want to be my friend after everything I have done to me!” she looked at me, her eyes shining with tears of gratitude. From that day onwards, we were friends. We truly treasured the two halves of the card.

I would always remember that day. Rachel and I now support one another through thick and thin. I have learnt that everyone has insecurities. That is why, instead of taking out our anger on others, we should all embrace our differences. I would always take note that bullying usually occurs as the bully often has internal struggles. That day was a fresh start for both Rachel and me. I went to the frame where I had placed my half of the card. “May we always value each other,” I whispered to myself.

Avni Kumar
6 Empathy

A New Beginning

Having a fresh start may seem easy, but in reality, it is not. Having a fresh start may seem like simply making up with one another, but it is definitely more than that. What happened a few days ago came rushing back at Carys like long, slow waves on a beach, each wave sending shivers down her spine.

The sun had risen, the sky glowing, clouds tinted, signalling a new days. Orange and red spread across the clouds, as if painted by a celestial hand. “Ring…” Carys’s rambunctious alarm clock rang, waking her up from her deep slumber. She slammed the snooze button as hard as she could. Carys trudged out of bed and went downstairs.

“Good morning!” Carys’s father and stepmother greeted her. Keira, Carys’s ex best friend, also known as her stepsister, continued to eat her bowl of cereal, ignoring Carys.

“Just another regular day,” Carys sighed to herself. Since her father and Keira’s mother got married, Keira had stopped talking to her. Every day, Keira just walked past Carys as if she was invisible. Carys had no idea why she did that.

Just as Carys sat down, Keira left the table without a word and ran upstairs. This had happened many times. However, that day, it triggered something in Carys. She could not stand it anymore. She immediately ran upstairs and barged into Keira’s room without knocking. “Get out!” Keira shouted, her eyes glaring at Carys. Carys felt as if she was in a snowstorm and shards of ice had just hit her skin.

“Why do you keep ignoring me? What have I ever done to you?” Carys questioned Keira with desperation in her eyes. “You stole my mother from me! After your father and my mother got married, she barely acknowledges me. Don’t you think you have done enough,” Keira retorted. She shook her head and scoffed.

“Oh no. Keira, I am so sorry. I did not realise you felt that way. Both of us are adjusting to this new situation. Can we try again?” Carys asked earnestly. Keira was taken aback by Carys’s sincerity in her apology. “I have been too rude to you. Are you sure you still want to try again?” Keira asked, regret in her eyes. Carys smiled and nodded. “Sure. Aren’t we sisters now?” she remarked as she extended her hand. Keira shook Carys’s hand and whispered, “Sisters.”

Later that afternoon, Carys was heading out to the park to meet Chloe, her partner in a group project. “Carys, I might call you later to tell you what time to get home,” Keira reminded Carys. She nodded and waved goodbye. As soon as she reached the park, she identified Chloe almost immediately with her bright neon yellow shirt. Carys jogged towards Chloe with a big smile on her face, excited to start on the project.

Just as the girls were doing work, Chloe unexpectedly asked, “Do you think Keira is rude?” Just then, Carys’s phone started vibrating without her realising since it was put on the silent mode. Carys shifted in her seat, perplexed by the question. Unknowingly, her elbow brushed on the ‘pick up’ icon. “I think… Keira… rude…” was all Keira could hear over the phone, with Carys’s signal being unstable.

“How could she! I thought she was trying to make up with me. Now, she is spreading rumours about me,” Keira thought. She hung up immediately, her blood boiling. Just as Carys finished working on the project with Chloe, she checked her phone, surprised to see a call by Keira. Unbothered by it, Carys headed home.

As soon as she got home, Carys ran up to her room. Stepping inside, Carys was speechless to see her room in a horrid state. Bedsheets were shredded and the stuffed toy bear, which Keira’s mother gave her was ripped apart. “Keira,” was all Carys could think of. Carys went up to Keira’s door and pushed it open.

“What is wrong with you?” Carys shouted. “What do you mean? Have I done anything wrong?” Keira blinked innocently, taunting Carys. All Carys could feel was blood rushing in her eyes. She felt her face getting red. “You destroyed my room!” Carys bellowed. “Well, you said I was rude!” Keira screamed back. At that moment, Carys understood everything. She calmly replied, “Keira, I didn’t call you rude when you called me. I accidentally picked up the call. Chloe was just asking if I thought you were rude. Obviously, I said you were sweet. You can ask Chloe if you find it hard to believe.”

“Oh…I’m terribly sorry,” Keira replied with guilt etched in her voice. “It’s okay. Can we really have a fresh start now? Carys said. Keira nodded. They smiled at one another warmly, relieved to still have a friendship, and even better – sisterhood.

“Earth to Carys?” Keira said, breaking Carys’s reverie. Carys smiled, “Thank you for being the greatest stepsister and letting us have a fresh start.”

Rochelle Li Si Ying
6 Empathy

Being Kind

It is very important to be kind. Kindness, like mercy, is twice blessed: exhibiting this quality blesses the one who shows kindness as well as the beneficiary of the kind act. I learnt through an incident I will never forget.

Earlier that Saturday morning, I had emptied my coin jar and counted the money carefully. The total amounted to, or so I thought, the exact cost of the limited edition comic book I had been eyeing for the past few weeks. "Yes! I've finally saved enough!" I exclaimed in delight. With the coins jingling in my pocket, I started running to the bookshop down the street.

However, much to my annoyance, a boy suddenly stopped me on my way there. As I looked at the boy closely, I realized that he was John Tan from Primary 6 Fantastic! With his missing teeth and lopsided grin, he was the butt of every joke in school. John also had some health issues and he could not walk properly. I would rather die than be seen with a misfit! Looking lost, John smiled weakly and asked if I knew the way to the bookshop. I threw him a measured look. If I let him follow me to the bookshop, he would slow me down dreadfully. With those wobbly legs, he would be moving as slowly as a snail.

Shrugging my shoulders, I forced an apologetic smile, shook my head and lied, " No, I don't. I'm sorry I couldn't help you." "Oh, that's alright. I am sorry for bothering you." With that, John continued trudging down the street. Glad to be rid of him, I walked away briskly. I was huffing and puffing by the time I reached the bookshop. Despite being tired, I dashed to the comic station to hunt for the book I so desperately wanted. To my utmost relief, I found one last copy left! I grabbed it and headed to the cashier, whistling chirpily. I was all smiles as I placed the book on the counter and began dishing out my coins. Soft muttering filled the air as the cashier started counting the money. "Thank you!" I said, ready to grab the book. However, as I reached for my prized possession, I noticed his awkward expression.

"You are a dollar short, boy," the cashier said curtly. At that moment, a sudden coldness hit me. I felt the world crashing down on me as I tried to make sense of this epic tragedy. I finally reckoned that I must have misread the price tag. It seemed unlikely but that was the only logical explanation. Crestfallen, I placed the comic book back on the shelf and shuffled out of the shop with tears streaming down my cheeks.

I did not get far before I spotted John speaking to a woman who was pointing in the direction of the bookshop. Then he nodded and thanked her. "Great," I sulked, "he is going to get what he wants from the bookshop, but not me." I shuffled down the street, pretending not to notice him. However, my tear-stained face must have caught his attention. Noticing me, the John stopped me, this time asking, “What’s wrong? How can I help you?" I rolled my eyes, thinking that John would not be able to help anyway. Why would I want to waste time explaining my plight to him? Was I not miserable enough?

However, he was extremely persistent and looked genuinely concerned. Reluctantly, I told him about my predicament so that he would leave me alone. John nodded knowingly. Without a word, he reached deep into his pocket, took out a one-dollar coin and offered it to me. My eyes almost popped out of their sockets. What had I done to deserve his kindness? A wave of guilt and embarrassment washed over me. My ears burned and I wished I could sink into the ground. "Hurry! Get the last comic book before it disappears from the shelf!" John urged as he shoved the coin into my trembling hand. I could not believe he was helping me despite how I had treated him earlier. A lump formed in my throat. "Th...thank you, John," I stuttered, "Are you making your way to the bookshop? Let me take you there." This time, John shook his head and said, “I had actually wanted to, but I am feeling a bit unwell. Now that I know where it is, I'll go tomorrow evening instead." Then, he ambled away, whistling a merry tune.

I zipped to the bookshop. Thankfully, the last copy of the comic book was still there. "Oh, hello again, what happened earlier?" the cashier greeted me, gentler this time, as I once again emptied my pockets. Sheepishly, I told him the story. My face flushed red when I reached the part where I refused to guide John. The next evening, I was waiting at the bookshop when John plodded in. With remorse and gratitude, I handed him a 'Thank You' card that I had made, and returned him the one dollar coin that he had given me the previous day. John grinned from ear to ear. This was the start of a strong bond between the two of us.

This incident has taught me the meaning of kindness — to help others when they are in need, even if it inconveniences us. From this encounter, I learnt that all it takes is one gesture to, ale someone's day.

Kaiyama Sayu
6 Empathy

Teamwork

"Oh my... Did you just hear that?" asked Joshua, looking frightened. "What sound?" Wesley replied when the boys heard the sound again. "Umm... Joshua would you mind going downstairs and check what's going on?" Wesley asked Joshua as he started to be afraid of what they just heard.

Joshua returned to the room very quickly. His face was as pale as sheet. “So-so-someone,” he stuttered as his lips were quivering. Immediately, Wess knew that there was an intruder in their home. They had to get the police but they were afraid of being too loud and resulting the intruder knowing their spot. At that moment, there was no other choice but to hide in Joshua's tiny wardrobe that could barely hold them in. There, Joshua regained his composure.

"Wes, I have a plan. So, you will get a blanket from your wardrobe and put over him. While you do that, I will call the police and go to you immediately to you to help you get the intruder in the toilet and lock him up." Joshua told Wesley. "Sounds good. I will go get it now" Wesley replied with a grin across his face, ready to teach the intruder a lesson. The boys did what they were supposed to do as fast and as quiet as possible as not to let the intruder know somebody was at home.

After a while, they found out where the intruder was. The boys got into position and once the intruder walked out of the room, Wesley caught the intruder with the blanket. Then, Joshua ran up to the intruder and pushed him into the toilet. "Lock it! Lock it, quick!" Wesley shouted excitedly. "Hey mister don't worry the policemen are coming for you. There is no use for you to bang on the door." Wesley laughed at the intruder, so hard that he had to clutch his stomach.

When the policemen arrived, two policemen went for the intruder, while one other police came up to Joshua and Wesley to ask them what had happened. They told the policemen everything that had happened. In the end, they learnt that teamwork is very important, and together is indeed better.

Ng Wen Wei
6 Empathy

Friendship

As I was falling asleep, I caught a glimpse of my trophy cabinet. There were many trophies in it that I treasured. However, the trophy that caught my attention was a very special trophy. It was my very first trophy. That magical night, that faithful incident seemed to have come alive from a dream into that very day repeating itself.

"Okay Primary 6s. I, Mr Kalim, the Head Teacher of your level, is pleased to inform you that our school has been chosen for the annual, Young Scientists Science Olympiad, also known as YSSO!“ the cheers from the pupils were so loud that my Primary 5, friend, Fahira, said she could hear us all the way from the classroom blocks. "The organiser of the Olympiad has told us that we will only get to choose 5 pupils from our school," Mr Kalim continued, "So those interested, please come to the front of the hall now."

With a spring in my step, I walked to the front of the hall together with a swarm of other interested pupils. Their faces were beaming with enthusiasm. At one glance I knew that competition would be steep. My confidence level dropped from extremely high to extremely low. And what Mr Kalim said next made me even more stressed, "All the applicants will take a small selection test to see who will be chosen. You will only be chosen if your percentage is 90 percent or above. So be prepared!"

I knew I was toast. Not only did I have the stress of the test, but I also knew that I did not have anyone at home to teach me because my parents worked until very late and would only come back, at the earliest, 9 p.m. So, I knew there was no way that I could get such a high percentage. Most likely, my rival, Rui Wen, would score the highest again. At the end of the day, when I heard the loud "Ring..." of the bell, unlike how I normally run out of school, yelling, "Finally, school is over!" I did none of that, I just dragged myself home.

When I reached my house, normally I would throw my bag on my bed on top of my study area below it and sleep for a while, but today was different. Knowing that the most I could do was revise on my own, I took out my books and started revising. By the time it was 3 pm, my notes stretched to five pages long. At that moment, I heard my door bell ring.

Probably, that was delivery for Mommy's new bag. I thought. I was about to be proven wrong. Very wrong. The moment I opened the door, instead of seeing a delivery man, I saw someone short standing there. "Hi, Ryan! It's me, Rui Wen!" said Rui Wen. My first reaction was to faint. When I came about, I was inside my house, with the door locked. It must have been a dream. I thought thankfully as I heaved a sigh of relief. But then when I went to my room to continue studying, I saw him. Rui Wen, sitting on my chair." You are awake. Thank goodness you're okay." he said. "Why are you here, Rui Wen? Shouldn't you be studying for the YSSO?" I asked curiously. He gave me a confused look and said, "What YSSO? Who told you I was taking part?"

My jaw dropped with disbelief. "You are not taking part? Why not?" I asked in shock. He said sheepishly ,"Well, you see. My parents told me to not always go for competition and to spend more time with them so I decided to not join this competition." He then told me something that made me feel half embarrassed and half proud. "So instead of joining, I have decided to teach you so that you can be chosen to represent our school."

We then started revising our work and at 6 pm, I could hear Rui Wen's stomach growling loudly. Embarrassed, Rui Wen apologised. To appease his appetite, I cooked him dinner. This included crunchy and savoury spring rolls, delicious sweet and sour pork, ice lemon tea, and to top it all off, my signature ice-cream Tiramisu. We ate happily together and chatted about how our life was going and other things. Somehow, it felt like my rival had suddenly become my brother. After dinner, we continued studying and at 8 pm, my new friend left. That night it felt like a huge weight had been lifted off my back.

The next day after we took the quiz, at recess we found out something surprising. There were only 2 pupils who got 90 percent and above. Can you guess who got it? Yes, one of them was me and the other one was my friend, Sayu. On the way out of school later that day, I got many handshakes and congratulations from my friends. Whenever someone asked me how I did it, I smiled and told them this, "Someone whom I had not expected decided to help me."

The rays of the morning sun woke me up. As I stretched, I heard my phone ring. It was my "brother". "Are you ready for a new chapter of our lives?" I asked excitedly. "Yes, my brother." he replied happily.

Ryan Lee
6 Empathy

读书破万卷，下笔如有神

-杜甫

我的愿望

大家好！我叫刘思悯，今年九岁。我喜欢唱歌、画画，也喜欢游泳。我有一个美丽的愿望，长大后想当科学家。

当科学家多好啊！科学家可以发明有用的东西，造福人群。我也可以找到治疗病痛的药物。为了实现这个愿望，我要认真学习，老师叫同学们做的每一件事我都争取做得最好。

正所谓“只要功夫深，铁棒磨成针”，我相信只要坚持努力，就能实现愿望。

刘思悯 – Anastasia Sze Man Low Quong

3 Brilliance

我的水壶

我有一个小水壶。我的水壶是黑色的，上面没有图案，但是印有一些字母，而且还有带子和盖子。我最喜欢这个水壶了，因为这是妈妈买给我的。这个水壶也有许多我小时候的美好回忆，所以它对我来说是很有意义的。

赖可谙 – Lai Ke An

3 Confident

贪吃的结果

我有一个同学，他姓林，名叫文华。他的身体胖胖的、脸蛋圆圆的，十分可爱。同学们都说他长得很像一只熊猫。文华有两个令人讨厌的坏习惯-又贪吃又懒惰。他不但喜欢躲在房间偷吃东西，而且还不刷牙！

一天晚上，文华三更半夜还不睡觉。他躺在床上，开开心心地吃蛋糕。吃饱后不久，他就进入梦乡了。

突然，文华听到了“吱吱吱吱”的声音，还感觉好像有人在他的脚底搔痒。他打算起来看个究竟。谁知，文华一睁开眼睛，就吓得大喊：“啊！有老鼠啊！妈妈！”原来，有好几只老鼠在他的床上吃他剩下的食物！

妈妈听见叫喊声，立刻三步并作两步地跑了过来。她随手拿了一份报纸，不一会儿便赶走了老鼠。“以后不要在床上吃东西了！听到了吗？”被妈妈责骂以后，文华不好意思地低下了头，对妈妈说：“对不起，我保证以后再也不会在房间里偷吃东西了！”

从那次以后，文华改掉了贪吃和懒惰的坏习惯，不但受更多人的欢迎，还交了更多好朋友！

邓君芮 – Deng Sophia

3 Confidence

救小猫

一天早上，小熊兴高采烈地跑出去玩。这时，它听见了有人在喊: “救命啊！”小熊发现原来有一只小猫不小心掉进土坑里了。小猫吓得哇哇大哭，不知道该怎么办才好。

这时，小熊对小猫说：“别着急，让我想一个办法来救你。” 说完，小熊灵机一动，想出了一个好办法。小熊匆匆忙忙地跑到家拿了一个水桶和一条绳子。

首先，小熊把水桶和绳子绑在一起。然后，它把水桶放进土坑里，叫小猫爬进桶里，再用力地把小猫拉上来。“嗨哟！嗨哟！” 最后，小熊终于把小猫救上来了。这时，小熊已经累得上气不接下气了。小猫得救后，开心地对小熊说：“谢谢小熊！” 小熊回答说：“不客气。” 小猫还夸它是个聪明的孩子。小熊听了，心里甜滋滋的。

白泯唱 – Paek Minchang

3 Empathy

贪吃的结果

我有一个同学，他姓林，名叫文华。他的身体胖胖的，脸蛋圆圆的，十分可爱。同学们都说他长得很像一只熊猫。文华有两个令人讨厌的坏习惯，又贪吃又懒惰。他不但喜欢躲在房间里偷吃东西，而且还不刷牙！

一天晚上，文华三更半夜还不睡觉。他躺在床上，开开心心地吃蛋糕。吃饱后不久，他就进入梦乡了。

突然，文华听到了“吱吱吱吱”的声音，还感觉好像有人在他的脚底搔痒。他打算起来看个究竟。谁知，文华一睁开眼睛，就吓得大喊：“啊！有老鼠啊！妈妈！”原来，有好几只老鼠在他的床上吃他剩下的食物！

妈妈听见叫喊声，立刻三步并作两步地跑了过来。她随手拿了一份报纸，不一会儿便赶走了老鼠。“以后不要在床上吃东西了！听到了吗？”被妈妈责骂以后，文华不好意思地低下了头，对妈妈说：“对不起，我保证以后再也不会在房间里偷吃东西了！”

从那次以后，文华改掉了贪吃和懒惰的坏习惯，不但受到更多人的欢迎，还交了更多好朋友！

邓君芮 – Deng Sophia

3 Confidence

爸爸妈妈不在家

“啊？你们要出门了？我……我不想一个人在家里！”小乐吞吞吐吐地说。一想起自己将要一个人呆在家中，她的脑海里便不由得浮现出恐怖电影里的情节。

“不行，你已经长大了，还不能一个人在家吗？我和爸爸临时有些急事，需要马上出去处理。对了，要是下雨了，记得要关上房间的窗户哦！”“砰！”妈妈把门关上了。

走廊上，爸爸妈妈的脚步声渐渐远去。

“要是真的下雨了怎么办？也许还会打雷的，我最怕打雷了。”小乐愁眉苦脸地坐在沙发上，一边翻动手中的故事书，一边胡思乱想着。

窗外，风呼呼地吹着，树枝被摇得东倒西歪的。说时迟，那时快，“轰隆！”一阵雷声响起。“啊！好可怕啊！”小乐尖叫着跑回房间，用力关上窗户，拿起枕头把她的耳朵紧紧捂住。

风越刮越猛，豆大的雨点噼噼啪啪地敲打着玻璃窗。小乐吓到心惊胆战，脸色越来越苍白。“怎么办呢？”她感到不知所措。突然，她看到床头柜上的耳机，心里便有了个主意。她戴上耳机，用手机播放自己最爱听的歌曲《勇气》。

听着听着，渐渐地，她平静了下来，好像雷声也不那么可怕了……不知不觉地，她睡着了。

不知过了多久，爸爸妈妈回到家，看到小乐在床上沉沉地睡着。他们轻手轻脚地取下小乐戴着的耳机，把音乐关掉，然后相视一笑。

经过这一夜，小乐仿佛长大了许多，她克服了心中的恐惧，变得更加勇敢了。

孙毓祺－Sun Yuqi

4 Confidence

我终于有了个妹妹！

那是一个晴空万里的早上，窗外的鸟儿在树上叽叽喳喳地欢唱着，微风轻轻吹动着白色的窗纱，金色的阳光像顽皮的孩子似的，悄悄溜进了饭厅。吃完早餐后，妈妈挺着大肚子对我说："小微，今天下午你就会见到你的小妹妹了。"

我听了惊喜万分，心中满是期待。爸爸也笑着点了点头，开始收拾妈妈住院生产要用的物品。收拾好后，爸爸背起一个大背包，和我一起小心翼翼地扶着妈妈下楼。我们坐上爸爸的小轿车前往预先约好的医院。

一路上畅通无阻，我们很快就到了医院。爸爸帮妈妈办好了入院手续后，护士就把躺在病床上的妈妈推进了手术室，我和爸爸则坐在手术室门口的椅子上等着。时间一分一秒地过去了，不知不觉已经是中午了，我不停地问爸爸："妹妹什么时候会生出来呀？"爸爸一边劝我耐心点，一边不停地来回搓着手。突然，手术室的门开了，我和爸爸立刻冲上前去。出来的是一位护士，她告诉爸爸医生要给妈妈开刀，需要多一些时间，要我们坐下再等一会儿。爸爸听了，回到长椅上坐下来，不到一会儿，他又站起来，在我面前走来走去，额头也开始冒出细细的汗珠。看着爸爸坐立不安的样子，我也开始忐忑不安起来。

不知又过了多久，病房里突然传出了一阵响亮的啼哭声。我和爸爸赶紧跑过去。不一会儿，护士出来了，她微笑地告诉我们妈妈平安顺利地生下了妹妹。

她让爸爸先确认一下妹妹的性别和编号，然后告诉我们等一会儿可以先去婴儿室看妹妹。爸爸开心地一连说了好几个“好”。我看着爸爸，发现他的眼角有些亮晶晶的东西。

爸爸拉着我的手，我们迫不及待地来到婴儿室外。透过玻璃窗，我们看见护士抱着包裹好的妹妹，小心翼翼地放进婴儿床里。我的目光完全被粉红色的小家伙吸引过去了：她的头发乌黑发亮，小眼睛微微闭着，一张粉嫩的小嘴就像樱桃似的，真是个可爱的小天使。一想到自己终于有了个妹妹可以陪我玩，我便咧着嘴笑了起来。

几天后，妈妈和妹妹回到了家里。妹妹睡在自己的粉色小床里，她很安静，不怎么哭闹，爸爸妈妈都说她很乖。我每天放学回家后的第一件事就是去看妹妹。妹妹听到我的声音会睁大眼睛，四处张望，有时还会露出甜甜的微笑。

妹妹一天天地长大，给家里带来了越来越多的笑声。不知不觉，妹妹已经快两岁了，她开始咿咿呀呀学说话了，有时她瞪着乌黑的大眼睛叽里咕噜地说了一通火星语，惹得我们哈哈大笑，但是我觉得我能明白她的意思。我问妈妈：“是不是我小时候也是这样学说话的？”妈妈笑着把我抱在怀里说：“是啊，你小时候也是这样，和妹妹一样可爱！”

有个妹妹真好，这是上天给我的最好的礼物。

马笑微－Ma Xiaowei

4 Confidence

争看漫画书

星期四的下午，晴空万里，蓝蓝的天空上飘着朵朵洁白的云彩。太阳公公笑眯眯地把金色的阳光洒向大地。小强背着书包，和同学们告别后，往回家的方向走去。一想起今天在图书馆借的漫画书，他不由得加快了脚步。

一踏进家门，小强就把书包里的漫画书掏了出来，舒舒服服地坐到沙发上津津有味地看了起来。这是一本有趣的漫画书，看到精彩的部分，小强不由得哈哈大笑起来。

正当小强看得起劲儿的时候，他的弟弟，明明，看见了小强手里的漫画书，他也很想看。于是，明明三步并作两步，跑到哥哥面前，用商量的语气问："哥哥，可以把这本漫画书借给我看吗？"小强当然不愿意了，那可是他刚借的新书呀！于是，小强装作没有听到，不理睬明明，继续看他的漫画书。明明见哥哥不理他，只好失望地走开了。

小强看着看着，开始觉得困了。于是，他就把他的漫画书放在了一边，闭上眼睛想休息一下。可是，不知不觉中小强睡着了，而且还打起了呼噜。明明见了，心生一计，屏住呼吸，轻手轻脚地走过去，悄悄地伸出了他的小胖手去拿那本漫画书。不料，明明拿了漫画书正要离开时，发出了点响声，把小强吵醒了。小强刚开始还迷迷糊糊的，看见弟弟跑，丈二和尚摸不着头脑，等他定

睛一看，弟弟手上拿着自己的漫画书！他赶紧站起来，大步上前，推了明明一把。明明没站稳，一下子跌坐在地上，痛得哇哇大哭起来，这一幕刚好被路过的妈妈看见了，她皱起了眉头，连忙过去扶明明。

小强见明明跌倒了,有点发慌，心生内疚，红着脸对明明说："对不起，我不应该推你。""没关系，我也有不对的地方，我不应该乱动你的东西。"明明也不好意思地说。妈妈看着兄弟俩的样子，欣慰地笑了。

所谓"经一事，长一智"，从那以后，小强再也没有推过弟弟；明明也不再随便动哥哥的东西。他们开始学习如何和睦相处，不再让妈妈操心。

陈子心 – Chen Zixin

4 Confidence

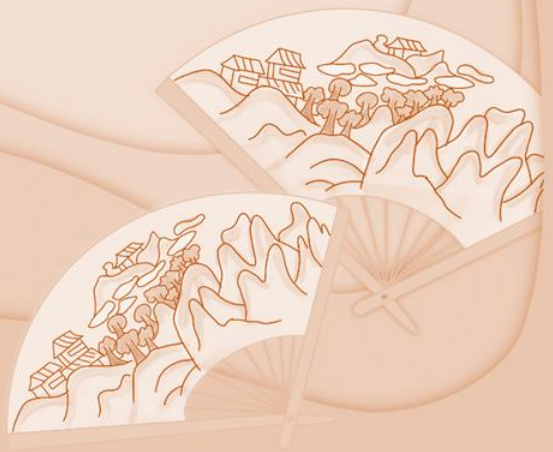

爸爸妈妈出门了

“丽丽，我们出门了！不要忘了你今天下午三点半有补习，出门后，记得把门锁好。”妈妈出门前再三提醒我。今天是星期日，可是还要去补习，我闷闷不乐地叹了口气。“唉，知道了！”我沮丧地回答。

可是，转念一想，我又开心了起来：趁妈妈不在家，我可以玩手机了！于是，我先把闹钟设定到下午三点半。然后，我拿起手机，舒舒服服地窝在客厅的沙发里，全神贯注地玩了起来。

我正玩得兴高采烈时，门铃响了。会是谁呢？应该不是爸爸妈妈，因为他们有钥匙，不会按门铃的，我心想。 我走到门旁的窗口，向窗外望去。原来按门铃的是我的邻居，李阿姨。我连忙打开门。李阿姨是来送我最爱的水果，芒果的。我满心欢喜地接过了芒果，连声向李阿姨道谢并和李阿姨聊了几句。阿姨问我爸爸妈妈什么时候回来。

当李阿姨提到爸爸妈妈时，我猛然想起了妈妈说的话.....

我赶紧向阿姨道谢并说再见。跑到闹钟前，我发现现在已经傍晚六点了！我检查了设定好的闹钟，原来我设定成早上三点半！补习已经结束了！

我顿时心里七上八下，不知如何是好。我跌坐在沙发上，脑子里开始胡思乱想，一想到爸爸妈妈回来后一定会责骂我，我的心情便跌落到了谷底。

不知过了多久，我听到妈妈开门时钥匙的声音，我知道爸爸妈妈回来了。我硬着头皮走上前，告诉他们事情的经过。妈妈听后，气得火冒三丈。我赶紧向她道歉并再三保证不会再这样做了。妈妈看到我已经知道自己错了，便原谅了我。经过这件事，我提醒自己以后做事要仔细，不要马马虎虎，更不能沉迷手机。

吴世齐 – Goh Shi Qi

4 Confidence

我不该错怪你

星期天早上，蓝蓝的天空飘着朵朵白云，风儿轻轻地吹着，小鸟在树上叽叽喳喳地唱着歌，在金色的阳光照射下，树叶闪闪发光。我带着愉快的心情，踏着轻快的脚步来到图书馆。昨天，我和小文约好了九点在图书馆门口见面，然后一起去借书。

时间一分一秒地过去，我在图书馆门口等了很久，可是小文还没来。我感到很着急，忍不住一直去看手上戴着的手表。

又过了一会儿，我的耐心已经完全耗尽。就在我正要转头，独自走进图书馆的时候，我终于看到小文满头大汗，匆匆忙忙地赶了过来。小文上气不接下气地说："对不起！我迟到了。"我不由得皱起眉头："你忘了我们的约定吗？"我心中冒起了一股无名怒火，头也不回地走进图书馆，小文在我的身后一直喊我，我也装作没有听见。

走进了图书馆，图书馆里静悄悄的，只听见人们翻书的声音。我选了一本喜欢的故事书，找了个僻静的地方，聚精会神地看了起来。小文悄悄走到我身旁坐了下来，一句话也不敢说。过了一会儿，她拿出笔好像在写什么。写完后，她把一张纸条传给我。我不情愿地接过来，打开纸条一看，上面写着：对不起，我今天迟到了。我需要照顾弟弟，因为我们的妈妈不在家，她去上班了。

我看了纸条后，心里感到一丝难为情，自己不问青红皂白就对小文发脾气，似乎有些不妥。于是，我看着小文，小声对她说："对不起，我不应该错怪你！"小文笑着点点头："没关系，是我不应该迟到的。"我也点了点头，然后我们一起开心地在图书馆里继续看书。

经过这件事，我们冰释前嫌，成为了更要好的朋友。我也从中明白了凡事要先了解清楚再说，要学会原谅别人，不能随随便便发脾气。

殷樱凝 – Yin Yingning

4 Diligence

小文不见了

盼啊盼，终于盼到了一年一度的露营活动。白天，我们进行了各种各样有趣的活动。到了傍晚，老师像往年一样在草坪上生起了一堆营火，而我们便围着营火唱着歌、跳着舞。在欢声笑语中，夜幕逐渐笼罩了整个天空，已经不知不觉地到了晚上九点。虽然有些意犹未尽，大家还是在老师的催促下依依不舍地跟她挥手告别，互道晚安。

回到了我所在的一号睡房，简单洗漱之后，疲惫的我很快便进入了梦乡。也不知道过了多久，突然刮来了一阵冷风，冻得我一个激灵，一下子醒了过来。我转过头才发现睡房的门开了。我觉得很疑惑：睡房的门怎么开了？墙上的钟显示快十二点了。借着月光，我看了看四周，发现睡在我下铺的小文竟然不见了！这么晚了，我们又在郊外，小文该不是遇到什么危险了吧？想到这里，我迅速地下了床，站在门口张望了一下。看到对面老师的休息室还亮着灯，门也开着，我就如同看到了救星一般冲到休息室门口，慌慌张张地一边拍着门，一边大声说道：“老师，小文不见了！”老师一听，急得立刻放下了手中的纸和笔，拿起手电筒带着我去找小文。

我们来到了举行营火会的草坪上找了一圈，连个人影也没有。我们急得像热锅上的蚂蚁，不知如何是好。最后，我们决定再回睡房看看。

我们拿着手电筒走回了睡房，当我们走进睡房区时，突然发现三号睡房的门是敞开的。这是怎么一回事呢？我和老师不约而同地加快了脚步，决定去看个究竟。

到了 3 号睡房门口，我们发现其中一张床的被子下似乎藏着两个人。奇怪的是，里面还透出了一点隐隐的亮光，伴随着窃窃私语的声音。我和老师互看了一眼后，轻手轻脚地走上前掀开被子。躲在被子下的人被抓了一个现形。她们被吓得呆若木鸡，满脸惊恐地看着我们。

我定睛一看，才发现其中一个就是小文。我欣喜地说："小文，原来你在这里啊！我们刚刚找了好久都没看到你，还以为你出什么事了呢!"老师也气得火冒三丈，在一旁严厉地批评道："是啊，你们半夜不睡觉在这里玩手机，不仅对身体不好，还害得我们担心！"

听我们这么一说，又看我们这么着急的样子，小文和另一位同学显然也意识道了问题的严重性，便赶紧放下了手机，诚恳地向我们道歉并且承诺以后再也不会这样做了。

所谓"经一事，长一智"，经过这件事后，小文深刻地意识到了自己的错误，也感到愧疚不已。她决定以后绝对不会再犯类似的错误，让老师和学们为她担心。

刘奕希 – Liu Yixi

5 Confidence

发生在上学路上的一件事

那次的意外，在我脑海里刻下一个难忘的印记，至今回忆起来仍然觉得历历在目。每当我经过我家附近的巴士站时，就会想起那件事。

那天早晨，我离开家门，往学校的方向走去。我迎着晨风，呼吸着早晨特有的空气，不禁使人感到精神饱满，充满活力。

这时，我发现我前面正走着一位穿着制服的中学男生。他一边走路一边低着头目不转睛地看着手机，这让我感到非常担心，心想：他会不会受伤？他这样一边走路、一边看手机，很危险，如果被车撞到，后果不堪设想。

不一会儿，我发现他朝着巴士站里的一根柱子走去，我赶紧上前要去阻止他。但是，他的步伐太快了，我来不及阻止他。只听见“砰”的一声。他直接撞上了柱子。他身体失去了重心，跌倒在地上。我赶紧上前去查看他的状况，发现他额头正在流血。我心急如焚地拿出手机，打电话叫救护车。

时间一分一秒地过去，我看着他痛苦地躺在地上哎哎叫，我想帮他，却不知如何下手，我急得团团转。

很快地，我听到了救护车的声音由远而近，开了过来。救护车到达了现场后，救护人员马上用担架把中学生搬到救护车上，那位中学生虽然很痛苦，但还是跟我说了声谢谢。 救护车离开后，我才放下了心中的大石。

我突然回过神，发现我已经迟到了，我以百米冲刺的速度来到了学校。老师看到我汗流浃背地跑进了教室，严厉地问我为什么迟到。我把事情的经过一五一十地告诉了老师，没想到老师不但没有责骂我，还在全班同学面前表扬我是个见义勇为、乐于助人的好孩子。

这件事虽然已经过去了很久，现在回忆起来仍然记忆犹新，让我十分难忘。从这件事中，我学到了我们马路如虎口，我们不能一边走路一边玩手机。

谢沅澔 – Hsieh Yuan-Hao

5 Confidence

在课室玩篮球的后果

一天早上，小明和大华在课室里玩篮球。他们把篮球抛来抛去，玩得非常开心。

正当他们玩得不亦乐乎时，黄老师朝课室走了过来，看到他们在玩球，气呼呼地喘着气，暴跳如雷。

黄老师走进课室后，严厉对他们俩说："课室是给大家读书的地方，不是篮球场。马上把你们的球收起来！"听了黄老师的话后，小明和大华赶紧把篮球放了下来后，低下了头走出了课室。黄老师这才满意地离开了课室。

"小明，老师现在已经走了，要不要一起玩？"大华见老师走远了，左顾右盼地说。 小明还是觉得忐忑不安，摇了摇头，苦口婆心地说："我们不要在课室玩球了，如果球打破窗户怎么办？我们这样玩球是不对的，而且黄老师也劝告了我们。如果我们还是屡教不改，一定会受到严厉的惩罚。"大华听了很生气，他怒气冲冲地拿着篮球，用力一抛，篮球被丢了出去。小明看了大吃一惊，睁大了双眼，十分惊讶。

就在这时，欢欢走进课室，没想到，篮球不偏不倚地打到了她的头。 欢欢痛得哭了起来，眼泪像断了线的珠子一样纷纷落下她的脸颊。她心想：他们怎么能在课室里抛篮球！我一定要好好教训教训他！欢欢擦了擦眼泪，看着大华

狠狠地说：“为什么要在课室里玩篮球？！”小明看到欢欢跌倒后，立刻上前扶他起来。他们俩望着大华，大华一句话也没说，课室里鸦雀无声。小明对大华的行为感到很失望。

这时，黄老师走回课室来拿东西，发现了欢欢眼眶红了，眼泪不停地流，马上担心地问发生了什么。大家都看着大华，等着他的回应。 过了一会儿，大华终于鼓起了勇气，结结巴巴地说：“是……我……是我……是我把球抛在空中，打到了欢欢。”大华心里感到很抱歉，并对欢欢说对不起。看着大家都注视着他，大华的脸上一阵火辣，感到很不好意思。 看到老师和欢欢原谅他，大华放下了心中的大石头，他也保证以后再也不在课室里玩球了。

所谓“经一事，长一智”，经过这件事后，大华决定改过自新，再也不敢在课室里玩球了。

孔译娴 - Nichole Kong Yi Xian

5 Diligence

一心二用的后果

“铃……”下课铃声响了，同学们像一群快乐的小鸟一样冲出课室，然后奔去他们想去的地方。小明心想：休息时间终于到了！他连忙冲到书店。店员看到小明，便拿出一本书，笑着向小明问道：“这是你要的书吗？”小明看了，笑着说：“是啊！”他兴奋极了，满怀期待地接过书。

第二天，当小明在津津有味地看书时，我发现那本书我也想看，便指着那本书问道：“小明，你可以借给我看吗？”小明迟疑了一下，心想：反正他是我的

朋友，借给他也没关系吧！他有点不情愿地答应了。我向他道谢，并接过那本书。

休息时间终于到了，我把书拿到食堂看。我一边走一边看，看得津津有味。正当我看得入迷时，两位同学捧着食物，有说有笑地走向他们的位子。当时我在看书，没看好路。我和那位同学撞个正着，他那杯橙汁被打翻了，橙汁洒在了书上。我们俩大吃一惊，睁大了双眼。我看着被橙汁淋湿的书，不知道应该怎么做才好。我心想：如果小明看到自己的书被弄坏了，一定会很生气，不和我做朋友了。我觉得很矛盾，心里彷佛有个天使和魔鬼在吵架。天使说：“向小明道歉吧。是你没有看好路，才撞到别人。”魔鬼说：“失去了一个朋友也没关

系。反正你有那么多的朋友，还是把弄坏的书丢掉吧！”最后，我做出了一个正确的决定，就是向小明道歉。

我走到课室向小明道歉。我低下头，脸红得像番茄，显得很难为情，不好意思地说：“对不起，我走路时不小心撞到了一位同学，橙汁洒了在书上。”小明看了，惊讶不已，半天说不出话来。 可是小明看到了我知错能改，决定原谅我。他说：“没关系，我原谅你。你以后要小心一点。”我听了，松了一口气，心中的大石才放了下来。

经过这件事，我学会了走路时应该要专心，不要边走边看书，这样才能避免意外发生。

邱宗喆 - Khoo Zong Zhe

5 Diligence

郊游记

在一个风和日丽的早晨，爸爸心血来潮要带我们一家人去西海岸公园郊游。我知道后开心得手舞足蹈。爸爸和妈妈赶紧去收拾东西，我也没有闲着，赶快去收拾要带的东西。

一切准备就绪后，爸爸开着他的“老爷”车载着我们一家人出发了。 在车上我们有说有笑，不知不觉就到达公园了。我们从车上一下来，就能听到草坪上的嬉笑声。我随着声音的来处望去，只见绿油油的草坪上人山人海，有的人在放风筝，有的人在骑脚踏车。爸爸从背包里拿出一个五颜六色的风筝给我。我看到后，像看见宝贝似的，双眼都亮了起来。我拿着风筝，踏着轻快的脚步走向一个空旷的地方放风筝。爸爸和妈妈则坐在一旁笑眯眯地看着。

到了午餐时分，爸爸和妈妈带我到麦当劳吃快餐。爸爸和妈妈一向不带我去吃快餐，因为快餐对身体不好，所以这是我第一次吃快餐， 我感到很兴奋，也很期待。我们点了一些食物后，耐心地等待着。不一会儿，食物就好了。我不管三七二十一，狼吞虎咽地吃了起来。我吃得津津有味，像婴儿一样吃得满嘴都是，在一旁观看的爸爸妈妈都忍不住笑了。

吃完午餐后，爸爸去租车店租了三辆脚踏车。妈妈出了一个好主意，就是我们来一次骑脚踏车比赛。比赛规则是沿着公园骑一圈，然后回到租车店，先到终点的那个人就是冠军。我和爸爸都点头表示同意。

比赛时，我骑得最快，爸爸和妈妈都离我很远。我开始掉以轻心。我把速度减慢，一边欣赏风景，一边骑脚踏车的感觉真爽啊！清爽的海风迎面吹来，高大的椰树轻轻摇摆，像在跟我打招呼，阵阵的海浪在我耳边低声歌唱。突然有两个影子从我身旁经过，我马上清醒过来，发现爸爸妈妈都已经在前面了。我赶快追上去，又超过了他们。这次我不敢再大意了，我飞速地骑到了终点，爸爸妈妈随后跟了上来。我很开心，因为我得了冠军！

傍晚时分，我们要回家了，我依依不舍地跟爸爸妈妈离开公园回家。回家路上，我回想起这充实的一天，心里感到暖乎乎的。

黄术圆 – Hanna Ng Shu Yuan

5 Diligence

一次难忘的教训

星期六早晨，红彤彤的太阳露出了笑脸，微风轻轻地吹着，鸟儿在枝头欢唱，空气格外清新，让人倍感舒爽。公园里热闹极了，有的人在跑步，有的人在打羽毛球，还有的人在打太极拳。家乐和爸爸在公园里跑步，他们迈着矫健的步伐，跑了一圈又一圈。“加油，坚持住！”爸爸一边跑一边给家乐打气。

“哇！太好玩了，快让开，快让开，哈哈……”家乐转头一看，一个穿着条纹衣服的小男孩，双手扶着滑板车，风驰电掣般冲向他们，他们赶快躲闪。“嗖”的一声，男孩从他们中间穿过。家乐吓得魂飞魄散，爸爸皱着眉头说：“他骑得太快了，太危险了！万一撞到人就麻烦了，赶快阻止他！”

可他们还没来得及阻止，小男孩的滑板就失去控制，撞向前面的小女孩，“啊！”的一声，小女孩来不及躲闪，被撞倒在地上。男孩看到眼前的一幕，知道自己闯祸了，吓得目瞪口呆，不知所措，傻傻地站着。小女孩倒在地上，脚上鲜血直流，她痛得哇哇大哭，眼泪像断了线的珠子一样落下来。小女孩的妈妈抱着小女孩，紧张得呼吸急促，心跳加快。“妈妈！我的脚好疼，好疼！呜呜……”这时，家乐的爸爸三步并作两步走上前，连忙拿出毛巾紧紧地捂住小女孩的伤口，帮她止血和包扎伤口，家乐则在一旁安慰小妹妹：“小妹妹，别哭，你会没事的！”

过了一会儿，家乐的爸爸帮小女孩包扎好伤口，围观的人都松了一口气。小女孩的妈妈怒气冲冲地站了起来，指着小男孩大声说："你怎么可以做出这么危险的事？你的家长呢？"男孩吓得双脚发抖，头上直冒冷汗，惭愧地低着头，连声道歉："对不起，对不起，我知道错了，我下次再也不会做这么危险的事情了。"女孩的妈妈看小男孩态度诚恳，就原谅了他。小女孩的妈妈一直向家乐和他的爸爸道谢，家乐说："助人为快乐之本，不用客气。"

小男孩垂头丧气地推着脚踏车走了，他想起刚才那一幕还心有余悸，他默默地告诉自己，以后一定不要做危险的事，他会牢牢记住这个教训。

李雨涵 – Li Yuhan

6 Confidence

一件难忘的事

星期六早上，电话铃响了，志伟拿起了电话，“志伟，今天天气真好，我们一起去打羽毛球吧！”原来是他的好朋友小明打来的。志伟迫不及待地回答：“好呀，小明，我们十分钟后老地方见！”志伟连连点头，他们都换上了运动装，拿着球拍一溜烟跑到了组屋楼下的羽毛球场。

羽毛球场非常安静，微风轻拂，鸟儿欢唱，空气也有一股清爽的味道。做了热身运动后，他们就开始打球了。只见小明左手拿着羽毛球，右手握着球拍，他把球抛起来，用力一击，羽毛球飞了过去。志伟也不甘示弱，用力地回扣，小明也跳了起来，用力把球打回去，就这样，他们连续打了好几个回合，羽毛球也在天空中划了一道又一道美丽的弧线。又轮到小明发球了，他熟练地将羽毛球往上一抛，右手用力一挥，没想到羽毛球径直往一棵大树上飞去，不偏不倚，卡在了树上。小明急得团团转，志伟也目瞪口呆地望着那棵树。回过神来后，他们在心里埋怨道，怎么这么倒霉，小明想：都怪我不应该打得那么用力，正当他们不知所措时，小明猛然跑到那棵大树旁边，开始跳起来，使劲拍打树叶，志伟在旁边指点小明往哪里拍能够把球拍下来，小明左挑右打，可是球依然安然无恙地躺在树上。“志伟，你个子高，你试试吧！”小明提议。志伟也用了同样的方法，他们费了九牛二虎之力，却没能把球弄下来，两个人像泄了气

的皮球一样，望着那棵树，瘫坐在地上。这时，小明想爬到树上去拿球，正当他开始爬树时，一位个子高高的叔叔，带着温暖的笑容慢慢走过来。“你们需要我帮忙吗？”他们不约而同地点点头，立即又充满了希望。

只见叔叔拿起球拍，踮起脚尖，尝试用球拍拍打树枝，尽管叔叔很高，可依然够不到羽毛球。 这时叔叔皱了皱眉头，把小明抱了起来，轻轻地说：“我把你抱起来，你再用球拍去够，不就简单了嘛！”“这个办法太好了！”小明开心地点点头。很快，小明就把球给拍了下来，他们向叔叔连声道谢，叔叔说：“以后记得不要做危险的事啊！”

小明和志伟望着叔叔的背影，忽然觉得他很高大，叔叔也回头给他一个初见时的笑容，小明的心微微一震……不一会儿球场上又传来了欢乐的笑声。

王悦瑶 - Wang Yueyao

6 Diligence

帮助同学

一天放学时，突然乌云密布，雷声隆隆，下起了倾盆大雨。同学们撑开伞，陆陆续续回家了，大雨中开出了一朵朵伞花。文光没带伞，他站在一个角落里，焦急地看着天空，一阵大风吹来，他冷得直打哆嗦。

这时，志成从课室出来，正准备回家。当他经过文光身边时，看到了文光没带伞，不能回家，他想：我要不要帮他呢？一个声音对志成说："不要帮他，他昨天把你的故事书弄坏了，还不承认，连一句道歉都没有！"另一个声音说："帮帮他吧，宰相肚里能撑船，不要计较这些小事。"志成回头一看，当他们目光相遇时，志成看到了文光失望而焦急的眼神，他的心微微一震，做出了一个决定。他走过去，拍拍文光的肩膀说："走吧，我送你回家。"文光呆呆地望着志成，吞吞吐吐地说："我和你……不顺路啊！再说……昨天……""别啰嗦了，快走吧！"志成笑着说。于是，文光迅速地钻进伞下，他们俩一起走进雨的世界。

风呼呼地吹着，雨哗哗地下着，天地间织起了一张灰蒙蒙的大网。"滴答……滴答……"雨点打在伞上，奏起了一首动听的乐曲，志成和文光踩着水花，有说有笑地在雨中走着。

"志成，伞歪了！"文光大声说。

"没歪呀！"志成笑眯眯地回答。

“明明是歪向我这边的。”文光疑惑不解。

不一会儿，他们俩走到了文光家楼下。志成小心翼翼地收起雨伞，抖了抖上面的雨水，关心地问道：“你没被雨淋湿吧？”文光说：“你的这把大伞，把我整个遮住了，我没有淋到雨。”可文光却发现志成脸色苍白，衣服一半干一半湿，还一连打了好几个喷嚏。文光不好意思地说：“志成，太谢谢你了，你去我家换件衣服吧！”志成说：“别客气，我得回家了，不然妈妈会担心。”“志成，昨天是我不对……”文光说完，脸红得像番茄。“没关系的，别放在心上，过去的事就让它过去吧！”志成说完，又撑开伞走进雨的世界。

看着志成撑着的那把伞，一股暖流顿时涌上文光的心头。那是一把倾斜的伞，一把充满无限温情的伞，那把伞让文光感受到了同学的关怀，他会好好珍惜这份同学之情。

吴国宾 – Eng Kok Bin

6 Empathy

我找回了丢失的东西

在我十岁生日时，妈妈送给我一只漂亮的手表。这只手表是三角形的，是粉红色，上面有一个表盖，表盖上有小熊的图案，表盖旁边有一个按钮，一按按钮，表盖就会打开，我就能看到时间。“铃……铃……”手表每天都会叫醒我，陪我去学校，真是我的好伙伴。

一天上午，休息时间到了，同学们像快乐的小鸟飞出课室，我和好朋友丽雅到足球场去踢足球。我们在球场上飞奔，足球像顽皮的小孩，蹦来跳去，我们玩得不亦乐乎。玩了一会儿，我们就去食堂买东西吃，吃完东西后，我猛然发现，我的手表不见了！我紧张得呼吸急促，心跳加快，头脑一片空白。我赶紧跑去课室，把书包翻了个底朝天，却没找到我的手表。我心想：我的手表去哪儿了，如果找不到了该怎么办？想到这里，我的眼泪开始在眼光里打转。丽雅看到我惊慌失措的样子，连忙问我发生了什么事。“我……我的手表……不见了。”我吞吞吐吐地说。丽雅连忙安慰我说：“别着急，我陪你去找。”

于是，我们俩先去了失物招领处看了看，那里没有我的手表。这时，我的眼泪忍不住流了下来。丽雅说：“你的手表会不会掉在了足球场？我们刚才有去踢足球啊！”听了丽雅的话，我像一阵风一样冲向足球场，仔细地在足球场上四处寻找，可是，依然没有找到。我像泄了气的皮球一样，垂头丧气地走向课室。

丽雅建议我找老师，在广播里播放寻物启事。我回到课室后，把这件事情告诉了老师。老师答应帮我，还安慰我，叫我别着急，手表一定会找到的。

过了一会儿，一个高年级的男生来到了我们课室门口，手里拿着一只粉红色的手表，我顿时眼前一亮，连忙走了出去……原来，他在足球场捡到了我的手表，因为上课铃响了，还没来得及交到办公室，听到广播后，就把手表送来了。我连声向他道谢，把手表紧紧的拿在手里。

我终于找回了丢失的手表，失而复得的喜悦非笔墨能形容，但我也默默地告诉自己，以后一定要保管好自己的东西，不能粗心大意，要做一个有责任感的孩子。

樱夕 – Kaiyama Sayu

6 Empathy

救小猫

一个星期天早上，爸爸妈妈带我和弟弟去动物园玩。刚走到组屋楼下，我们就看到地下有一只受伤的小猫。“喵……喵……”小猫轻声地叫着，它的眼睛盯着我，好像在向我求救。

看着无助而柔弱的小猫，我的心微微一震，充满了怜悯。我想：这只小猫伤痕累累，瘦巴巴的，好可怜啊！我一定要救它！“妈妈，这只小猫好可怜，你救救它吧！”我请求当兽医的妈妈。弟弟说：“小猫好可怜哦！妈妈，救它吧 ！拜托！”爸爸也为小猫感到担忧。妈妈仔细地观察小猫的伤口，说着：“好吧，我先来帮它处理伤口，然后给小猫检查身体。可是，等我忙完，应该就没时间去动物园了。你们姐弟俩就别吵说不能去动物园啊！”我和弟弟不约而同地点点头。妈妈抱起小猫，走向电梯，爸爸，弟弟和我也跟着妈妈走回家。

回到家后，妈妈抱着小猫，走进房间，拿出她的医药箱，先帮小猫打止痛针，再给小猫清理伤口、包扎伤口。爸爸让我们坐在沙发上先等，不要打扰妈妈做事，我们提心吊胆地等着，半个小时的时间却像过了半年似的。

妈妈和小猫终于从房里出来了。妈妈抱着睡觉的小猫，从容地说：“小猫是有主人的，它脖子上有个项圈上面写着电话号码，我们应该尽快联络小猫的主人。”我激动地说：“那我们赶快打电话呀！”妈妈摇摇头，说：“ 我刚才已经打

了，是空号。”爸爸妈妈商量了后，决定在组屋楼下贴一张海报，寻找小猫的主人，我和弟弟暂时先照顾小猫。于是，我和弟弟立刻去超市买小猫需要的日常用品，精心照顾它。小猫喵喵地叫着，好像在说：“太谢谢你们了！”过了一个星期，小猫已经恢复了健康，我们和小猫的感情越来越深，我

们一放学，小猫就喵喵地叫，小猫有时还在我脚边蹭来蹭去，喜欢和我嬉闹，小猫给我们家增添了许多乐趣。

有一天，一位小女孩打来电话，说她是小猫的主人，也说对了小猫的特征。我们依依不舍地带着小猫去见它的主人。我们约好在组屋楼下的咖啡店见。到了咖啡店，小女孩对我们招手。我们走向小女孩，我才发现她是瑞恩。“啊？涵涵，竟然是你！”瑞恩惊讶地说道。我说：“好久不见啊！”我向我的父母和弟弟介绍瑞恩，我们聊了一阵子，才知道瑞恩明天要移民，她想把小猫送给我们。“哇！真是太好了！”我和弟弟高兴得一蹦三尺高。我抱着小猫跟瑞恩道别，然后带着小猫兴高采烈地回家了。

杨晨君 - Yang Chen Jun

6 Empathy

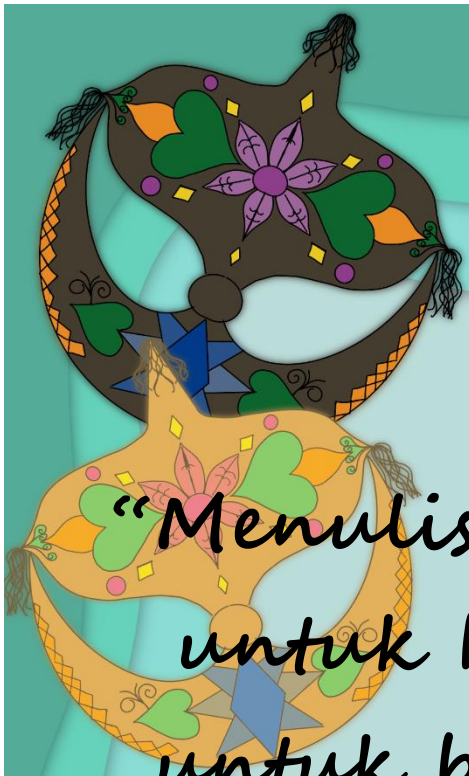

"Menulis adalah suatu cara untuk bicara, suatu cara untuk berkata, suatu cara untuk menyapa."

~ Seno Gumira Ajidarma

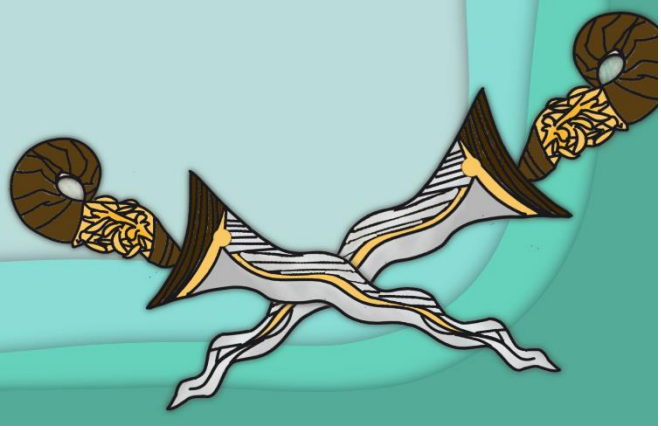

Akibat Membantu Puan Siti

Adi bangun pada jam enam setengah pagi. Dia mengambil tuala dan terus ke tandas untuk membersihkan diri. Setelah itu, dia memakai baju seragamnya. Adi berjalan ke ruang makan. Dia bersarapan bersama ibu dan bapa. Mereka bersarapan bijirin yang disertakan dengan air teh. Adi berasa kenyang dan gembira setelah bersarapan pagi.

Dia pun bersalaman dengan ibu bapanya lalu terus keluar dari rumah. Dia terjumpa jirannya, Budi. Mereka berjalan bersama-sama menuju ke kolong blok. Tiba-tiba, mereka ternampak Puan Siti terjatuh. Buah-buahannya turut berterabur.

Tanpa membuang masa, Adi dan Budi segera membantu Puan Siti mengutip dan mengangkat buah-buahannya. Mereka berjalan perlahan-lahan kerana beg-beg plastik itu berat. Budi mengangkat beg plastik sementara Adi membawakan beg tangan Puan Siti.

Adi dan Budi terlewat ke sekolah. Mereka berjalan ke arah pengawas itu. Mereka berasa amat takut. Pengawas itu memarahi Adi dan Budi kerana mereka terlambat. Adi pun memberitahu perkara yang berlaku. Dengan segera, pengawas itu membawa mereka ke bilik darjah. Mereka berasa lega kerana tidak dimarahi lagi. Mereka pun memulakan pelajaran di dalam bilik darjah seperti biasa.

Adam Danial Bin Sulaiman
3 Brilliance

Zaid dan Hady yang Baik Hati

Pada pagi Isnin yang lalu, Zaid bangun pada jam enam pagi. Dia terus mandi dan menyalin pakaian sekolah. Selepas menyalin pakaian, Zaid bersarapan bersama ibu dan bapanya. Dia berasa kenyang selepas bersarapan. Dia terus ke kolong blok dan menanti kehadiran Hady.

Zaid dan Hady sering berjalan bersama-sama ke sekolah. Mereka berkawan baik semenjak darjah satu. Sedang mereka berjalan, mereka terdengar jeritan yang kuat. Rupa-rupanya, Puan Ana terjatuh kerana tersandung batu. Buah-buahan yang ada di dalam beg plastik Puan Ana berterabur. Zaid dan Hady berasa terkejut melihat kejadian itu.

Mereka segera membantu Puan Ana. Mereka mengutip buah-buahan itu dan meletakkannya ke dalam beg plastik. Mereka menemani Puan Ana ke kolong blok supaya Puan Ana tidak tersandung batu lagi. Puan Ana mengucapkan terima kasih kepada Zaid dan Hady kerana membantunya.

Zaid dan Hady meneruskan perjalanan ke Sekolah Rendah Bayu. Pengawas yang berdiri di hadapan pagar memarahi mereka. Zaid dan Hady memberitahu pengawas itu perkara yang berlaku. Pengawas itu turut memuji mereka.

Nur Alya Nabilah Binte Mohammad Endy
3 Empathy

Aku Seorang Juara!

Aku bangun pada jam enam pagi lalu bersiap-siap untuk ke sekolah. Setelah mandi, aku bersarapan pagi lalu memakai kasut hitamku yang baru dibeli. Dalam perjalananku ke sekolah, aku terserempak rakan karibku, Hailey. Hailey seorang warga Filipino. Dia baru berpindah ke Singapura awal tahun ini. Kami pun berjalan kaki ke sekolah bersama-sama.

Semasa waktu rehat, aku dan Hailey terbaca poster Peraduan Melukis. Aku berasa teruja membaca poster itu kerana aku memang gemar melukis. Lukisanku telah beberapa kali dipilih guru seni untuk digantungkan di dalam bilik darjah. Tanpa membuang masa, aku pun mencari Cikgu Amirah untuk mendapatkan borang pendaftaran. Aku pasti ibu akan mengizinkanku menyertai peraduan itu.

Pada hari peraduan itu, aku bangun awal agar dapat menyiapkan perkakas-perkakas yang diperlukan. Ibu dan bapaku menemaniku ke lokasi peraduan. Terdapat ramai peserta sebaya denganku yang mendaftar untuk peraduan tersebut. Kami diberikan tema ‘Singapuraku’ sempena hari kebangsaan.

Dengan penuh teliti, aku cuba melukiskan tempat-tempat menarik di Singapura. Semua peserta diberikan sejam untuk menyiapkan lukisan itu. Aku berasa tercabar ketika melihat lukisan-lukisan peserta lain.

“Prit!” wisel ditiup oleh pengadil.

Lukisan semua peserta dikumpul oleh para pengadil. Kami disuruh menunggu sebentar sementara pengadil memilih lukisan yang terbaik. Jantungku berdegup kencang. Aku tidak mahu mengecewakan ibu dan bapaku. Aku ingin lukisanku dipilih pengadil.

“Nurnadhrah Indah Binte Rosman!” panggilan tersebut membuatku terkejut. Pensel warna yang ada di atas meja ditepis ke lantai.

Aku seorang juara! Aku berasa amat bahagia kerana mendapat tempat pertama dalam peraduan itu. Ibu bapaku turut berlari ke atas pentas bersamaku. Akhirnya, saat-saat yang aku nantikan menjadi kenyataan!

Nurnadhrah Indah Binte Rosman
3 Confidence

Aku Johan!

"Wah, pertandingan berlari akan diadakan Rabu hadapan!" kata Zaid.

Aku terdengar kata-kata Zaid. Pertandingan itu akan diadakan Rabu hadapan. Aku juga ingin menyertai pertandingan itu. Jika aku menghitung hari, aku ada lebih kurang seminggu untuk berlatih untuk pertandingan itu.

Pada hari pertandingan, aku ke stadium sekolah. Aku melihat peserta-peserta lain yang berumur antara sembilan hingga tiga belas tahun. Badan mereka kelihatan lebih besar daripadaku.

Pengumuman bagi pertandingan itu diadakan. Pertandingan itu akan mula tidak lama lagi. Aku membuat senaman ringan untuk merenggangkan otot.

"Tiga, Dua, Satu!" pengacara itu membuat kiraan sebelum meniupkan wisel.

Aku berlari dengan pantas. Di dalam mindaku, tergambar piala yang berkilauan. Sorakan semakin kuat didengar. Aku pasti aku akan mendapat tempat pertama.

Tiba-tiba, seorang peserta terjatuh. Dia menangis kesakitan. Lututnya berdarah. Haruskah aku membantu peserta itu? Jika aku membantu peserta itu, aku akan kalah! Aku tidak akan menjadi juara!

Aku teringat pesanan ibu. Kata ibu, kita harus sentiasa membantu orang lain. Aku pun berhenti berlari lalu menuju ke arah peserta tersebut. Aku membawanya keluar dari balapan. Aku tidak dapat meneruskan pertandingan itu lagi.

Aku berasa sedih kerana tidak menjadi juara pertandingan berlari. Namun, semenjak peristiwa itu, rakan-rakan sekolahku menggelarkanku Juara! Nampaknya, aku tetap seorang juara. Bukan juara pertandingan, tetapi juara di hati mereka.

Putri Siti Herlyn Nyssa Binte Zulkiffli
3 Diligence

Baik Hati

"Zaki! Bangun!" panggilan adik Zaki menyedarkan Zaki dari tidurnya.

Zaki melihat jam locengnya. Dia sudah terlewat! Zaki segera mandi dan memakai baju seragam. Zaki dan ibu bapanya bersarapan roti yang disapu coklat Nutella. Selepas bersarapan, Zaki membersihkan tangannya lalu mengangkat beg sekolah.

Zaki dan Rizqi berjalan kaki ke sekolah bersama-sama. Dalam perjalanan mereka ke sekolah, mereka ternampak Mak Cik Syalaifa. Mak Cik Syalaifa terjatuh. Beliau meraung kesakitan. Buah-buahan yang ada di dalam beg plastik yang diangkatnya itu berterabur. Zaki dan Rizqi berasa terkejut.

Mereka membantu Mak Cik Syalaifa. Mereka mengutip buah-buahan itu dan meletakkannya ke dalam beg plastik. Mak Cik Syalaifa berasa bangga. Beliau memuji Zaki dan Riqzi.

Setelah membantu Mak Cik Syalaifa, Zaki dan Rizqi terus ke sekolah. Mereka berasa takut kerana terlewat ke sekolah. Mereka hampir dimarahi oleh pengawas yang garang itu. Namun, mereka memberitahu perkara yang berlaku. Sebaliknya, pengawas itu memuji mereka. Mereka berasa lega dan terus menuju ke bilik darjah.

Rizqah Irdyna Binte Mohammad Ridhwan
3 Empathy

Berkelah bersama Keluarga

Saya berasa sungguh teruja. Hari ini saya sekeluarga akan berkelah di Pantai Changi. Saya bergerak seperti lipas kudung untuk membantu ibu mengemas barang-barang seperti bekalan makanan, minuman dan tikar yang akan digunakan sebagai alas duduk di pantai nanti.

Setelah sampai di Pantai Changi, kami sekeluarga pun membentangkan tikar untuk meletakkan barang-barang. Selepas itu, saya berenang bersama ayah. Saya tidak pandai berenang tetapi saya berasa seronok berada di dalam air bersama ayah.

Tiba-tiba, kaki saya mula terasa sakit. Saya mula hilang kawalan dan tidak boleh berenang lagi. Air masuk ke dalam hidung saya. Saya berasa lemas dan susah untuk bernafas.

Saya terkapai-kapai di dalam air. Ayah segera menghampiri saya dan menyelamatkan saya. Selepas itu, ayah mengangkat saya dan berjalan ke arah ibu. Ibu berasa khuatir apabila melihat keadaan saya. Ibu menenangkan saya dan menggosok-gosok belakang saya. Mujurlah saya tidak apa-apa. Kami segera mengemas kesemua barangan kami lalu pulang ke rumah.

Kejadian itu agak mengerikan dan hingga sekarang, saya masih dapat ingat tentang kejadian itu. Pada masa hadapan, saya akan lebih berhati-hati.

Muhammad Shahryn Qisly Bin Syaiful Nizar
4 Aspiration

Hari Sukan

Pada hari Isnin, Adi dan murid-murid lain berada di padang sekolah. Hari ini ialah hari sukan Sekolah Rendah West Spring. Murid-murid sedang bersenam di padang. Mereka bersiap sedia untuk acara peraduan lumba lari.

"Masa sudah tiba, murid-murid, saya akan memulakan acara peraduan lumba lari," kata Cikgu Arman.

Adi dan peserta-peserta yang lain berjalan menuju ke garisan permulaan. Mereka melutut satu kaki dan bersedia untuk berlumba lari.

Cikgu Arman berkata," Saya akan mula mengira dan tunggu bunyi siren satu, dua, tiga kamu boleh mula lari!". Adi berasa gementar kerana dia takut terjatuh semasa berlari.

Ring! Bunyi siren kedengaran di padang. Lumba lari sudah bermula. Adi dan empat orang murid yang lain berlari dengan pantas dan bersungguh-sungguh. Murid-murid sekolah yang lain bersorak-sorak untuk mereka. Adi berada di tempat pertama semasa berlari. Tiba-tiba, Adi tergelincir lalu terjatuh.

Adi berasa kecewa tetapi dia tidak berputus asa. Dia terus bangkit semula untuk menghabiskan perlumbaan itu. Raja berjaya mendapat tempat pertama di garisan penghabisan. Dia berasa gembira dapat menjadi johan. Adi berjayamendapat tempat kedua. Dia berasa bangga atas sikapnya yang tidak berputus asa. Adi mengucapkan tahniah kepada Raja kerana menjadi johan.

Sarah Ashadiyah Binte Adil Azlan
4 Brilliance

Lagenda Badang

Cuaca pada hari itu panas membakar. Raja telah memanggil Badang dan hulubalang. Badang amat gembira untuk menghadap Raja. Raja menyuruh Badang dan hulubalang untuk mengangkat sebuah batu yang berat di tepi sungai.

Dengan penuh kegigihan, hulubalang mengangkat batu itu. Kelihatan manik-manik peluh di dahinya. Dia tidak berjaya mengangkat batu itu. Dia mula berputus asa.

Tiba giliran Badang untuk mengangkat batu yang berat itu. Dia mengangkat batu itu seolah-olah batu itu ringan macam kapas. Badang terus mencampak batu itu ke arah sungai.

Raja memberikan sebuah peti emas sebagai hadiah kepada Badang. Badang mengucapkan terima kasih kepada Raja. Apabila tiba di rumah, Badang membuka peti emas itu. Di dalam peti emas itu ada banyak wang emas! Badang mula menjadi boros dan membeli barang-barang yang tidak diperlukan seperti mangkuk emas dan baju yang mahal.

Selepas semua wang emas itu habis, Badang tidak ada lagi wang untuk membeli makanan dan minuman sehariannya. Sejak hari itu, Badang harus bekerja keras untuk mendapatkan duit yang diperlukan. Badang sedar bahawa dia tidak harus menjadi seorang yang boros dan hidung tinggi.

Mirrah Masturah Binte Masjuani
4 Confidence

Badang

Cuaca pada pagi itu sungguh panas. Seorang hulubalang Raja datang ke rumah Badang untuk memberitahu Badang bahawa Raja mahu berjumpanya. Badang pun pergi menghadap Raja pada pagi itu. Badang sebenarnya amat segan untuk menghadap Raja.

Raja memanggil Badang ke istana kerana Baginda mahukan Badang beradu kekuatan bersama hulubalang yang lain. Raja mahu semua hulubalang mengangkat batu yang sungguh berat di tepi sungai.

Badang cuba mengangkat batu yang berat itu. Pada mulanya, dia tidak dapat menggerakkan batu itu tetapi selepas beberapa minit, Badang berjaya untuk mengangkat batu itu. Dia mencampak batu itu ke dalam sungai. Batu itu berkecai!

Raja memberi sebuah peti sebagai hadiah kepada Badang. Badang berasa sungguh gembira. Badang membuka peti itu. Dia terkejut apabila terlihat banyak wang emas di dalam peti tersebut.

Badang mula menjadi sombong. Dia tidak mahu berkawan dengan orang-orang kampung yang miskin. Badang mula dibenci oleh orang kampung kerana dia hidung tinggi. Raja kemudian menghalau Badang keluar dari kampung.

Akhirnya, Badang berasa menyesal kerana menjadi sombong. Dia mempelajari bahawa sikap sombong akan hanya merugikan diri sendiri. Badang ingin memulakan kehidupan yang baharu di tempat yang lain dan bersifat rendah hati.

Natiara Balqistina Binte Muhamad Nadzri
P4 Confidence

Kejadian semasa Berkelah

Saya berasa sungguh teruja. Hari ini saya sekeluarga akan berkelah di Pantai Changi. Saya bergerak seperti lipas kudung semasa membantu ibu mengemas barang-barang yang akan dibawa ke pantai.

Selepas mengemas barang-barang, kami pun menaiki kereta ayah saya. Apabila sampai di pantai, kami mengangkat barang-barang yang kami bawa. Ibu membentang tikar di tepi pantai. Cuaca hari itu cerah dan berangin. Saya dan kakak berlari ke laut untuk berenang. Ibu saya duduk sambil membaca buku. Dia asyik membaca buku tetapi sekali sekala akan menjenguk kami berenang.

Ayah pun berenang bersama-sama kami. Tiba-tiba, kakak saya menjerit meminta tolong. Rupa-rupanya, kaki kakak sakit dan tidak boleh berenang lagi. Ayah ternampak kakak dalam bahaya lalu terus menyelamatkannya. Ayah mengangkat kakak dan membawanya ke arah ibu.

Kakak kelihatan panik. Kami cuba memujuk kakak supaya dia dapat bertenang. Selepas beberapa minit, kakak mula tenang. Kami pun duduk berehat sambil makan bekalan makanan yang kami bawa. Ayah dan ibu berpesan kepada saya dan kakak untuk berhati-hati selalu.

Muhamad Shihabuddin S/O Sharabudin
4 Diligence

Seorang Ketua Bernama Aiman

Angin bertiup sepoi-sepoi bahasa. Cuaca pada hari itu mendung dan menenangkan. Fauzie, Aiman dan Lisa telah dilantik oleh Cikgu Ali untuk membuat sebuah projek untuk peraduan Sains. Mereka bertiga harus menghasilkan sebuah robot yang dapat membantu mereka dalam pekerjaan harian mereka. Aiman dan Lisa akan berjumpa Fauzie di rumahnya untuk membuat projek itu.

"Kita harus membina robot ini sebagai satu kumpulan," kata Aiman yang merupakan seorang ketua dalam kumpulan itu.

Mereka pun mula membina robot yang telah dirancang. Semasa membina robot dengan penuh ketelitian, secara tidak sengaja, Lisa telah memasang tangan robot itu dengan cara yang salah.

"Lisa, awak tersalah pasang robot ini, berikan robot itu kepada saya sekarang!" teriak Fauzie.

"Tidak boleh, saya mahu memasangnya, Fauzie!" jerit Lisa.

Tiba-tiba, Fauzie dan Lisa berebut-rebut untuk mengambil robot itu. Muka mereka menjadi merah padam.

"Eh Fauzie, Lisa, jangan bergaduh, nanti robot itu rosak," kata Aiman.

Tiba-tiba, robot itu pecah seribu.

"Kami minta maaf Aiman, kami tidak sengaja," kata Fauzie dan Lisa.

Hati mereka pecah seribu.

"Tidak mengapa. Ayuh, kita memasang semula robot ini!" jawab Aiman dengan tenang.

Mereka pun cuba memasang semula robot itu. Setelah berjam-jam bekerja keras, mereka akhirnya berjaya membina semula robot itu.

"Lihat, robot kita sedang menyapu lantai!" kata Lisa dengan gembira.

"Ayuh, kita mewarnakan robot kami agar kelihatan lebih cantik dan berwarna-warni," kata Aiman.

Mereka pun mula mewarnakan robot itu dengan warna biru dan merah.

"Saya berharap kita boleh menang peraduan ini," kata Fauzie.

Keesokan harinya, Aiman, Lisa dan Fauzie berada di dewan.

"Aiman, saya berasa gelisah," kata Lisa

"Tidak mengapa, kita sudah memberikan yang terbaik," jawab Aiman dengan penuh keyakinan.

Cikgu Ali pun memanggil kumpulan Aiman untuk datang ke hadapan pengadil. Hati mereka mula berdegap-degup dengan pantas.

"Robot ini boleh menyapu lantai," kata Aiman kepada para pengadil. Tanpa disangka-sangka, Aiman mendengar tepukan tangan dan sorakan daripada pengadil dan penonton. Mereka terlalu kagum dengan robot yang berupaya menyapu lantai dengan berkesan.

"Aiman, pengadil suka akan robot kita. Pasti kita menang!" kata Fauzie.

Para pengadil menuju ke atas pentas lalu memberi sebuah piala yang besar kepada kumpulan Aiman. Aiman berasa bangga akan kumpulannya kerana mereka bekerjasama untuk menghasilkan robot yang terbaik.

Dari peristiwa ini, Aiman, Lisa dan Fauzie mempelajari bahawa mereka harus bersikap bagai aur dan tebing untuk mencapai kejayaan. Lisa dan Fauzie juga mengucapkan terima kasih kepada Aiman kerana menjadi seorang ketua yang baik.

Nurfahira Ayuni Binte Abdullah
5 Aspiration

Budak yang Hilang

Pada pukul dua petang, murid-murid menampakkan barisan gigi mereka yang putih kerana mereka akan ke ekspedisi luar sekolah di Arab Street. Mereka pun berkumpul di foyer. Cuaca pada hari itu panas terik. Setelah beberapa minit menunggu di foyer, bas sekolah pun sampai. Murid-murid menaiki bas sekolah itu. Mereka menyanyi-nyanyi dengan keriangan semasa di dalam bas.

Setelah bas sudah sampai di Masjid Sultan, mereka tidak sabar untuk belajar tentang sejarah Masjid Sultan. Sambil berjalan di Arab Street, Cikgu Marsha menerangkan tentang tempat-tempat di sekeliling Masjid Sultan. Natalia tidak memberi perhatian kepada Cikgu Marsha. Hal ini kerana perhatiannya telah beralih ke arah sepapan congkak di situ.

Natalia bergerak ke arah congkak itu dan mula bermain congkak dengan penuh kegembiraan. Semasa Natalia sedang seronok bermain, murid-murid dan Cikgu Marsha telah pergi ke tempat lain. Natalia sambung bermain. Dia tidak sedar bahawa rakan-rakan dan gurunya telah ke tempat lain. Mereka pergi jauh daripada Natalia yang berada di tempat permainan congkak.

Selepas beberapa minit berjalan, Cikgu Marsha menyuruh murid-murid untuk berhenti kerana dia mahu mengira murid-murid. Dia lalu sedar bahawa Natalia tidak ada bersamanya.

"Zaid, awak nampak Natalia?" tanya Cikgu Marsha.

Tidak, Cikgu Marsha," jawab Zaid.

Cikgu Marsha pun menyuruh Zaid mencari Natalia. Cikgu Marsha mula berasa panik. Dia takut kalau ada apa-apa akan terjadi pada Natalia. Cikgu Marsha menyuruh murid-murid supaya jangan pergi ke mana-mana apabila Zaid dan Cikgu Marsha mencari Natalia.

Setelah lima belas minit mencari Natalia, Zaid dan Cikgu Marsha akhirnya ternampak Natalia menangis di tempat meletak kereta. Cikgu Marsha lalu cuba menenangkan dan memujuk Natalia. Dari peristiwa ini, Natalia mempelajari bahawa dia harus memberi perhatian kepada guru. Dia juga mempelajari untuk sentiasa bersama pasangannya supaya dia tidak tertinggal.

Firzanah Adriana Binte Mohd Haidil
5 Aspiration

Kehilangan

Pada pukul lapan pagi, Amalia dan rakan-rakannya sedang makan sarapan di kantin. Selepas itu, mereka pun berkumpul di foyer untuk menunggu bas. Setelah sepuluh minit menunggu, akhirnya bas pun tiba. Mereka menaiki bas dengan gembiranya. Murid-murid menampakkan barisan gigi mereka yang putih.

Selepas setengah jam, mereka pun sampai di Masjid Sultan yang terletak di Arab Street. Mereka beratur di hadapan guru mereka, Cikgu Siti. Cikgu Siti mula menerangkan tentang sejarah bangunan-bangunan di situ. Amalia berasa bosan dan tidak memberikan perhatian kepada Cikgu Siti. Amalia terpandang sepapan congkak yang terdapat di situ. Dia mahu bermain congkak.

Beberapa minit kemudian, Cikgu Siti dan murid-murid pun sambung berjalan ke tempat lain. Amalia sambung bermain congkak dan tidak sedar bahawa cikgu dan rakan-rakannya telah pergi. Dia berasa seronok ketika bermain congkak itu.

Tiba-tiba, Cikgu Siti mendapati bahawa Amalia tidak ada. Cikgu Siti berasa panik dan risau.

"Aiman, awak nampak Amalia?" tanya Cikgu Siti kepada Aiman.

"Tidak, cikgu," jawab Aiman.

Cikgu Siti menyuruh Aiman mencari Amalia di tempat permainan congkak.

Cikgu Siti juga mengingatkan Aiman untuk menunggunya di depan Masjid Sultan selepas dia cuba mencari Amalia.

Cikgu Siti dan murid-murid yang lain juga mencari Amalia di tempat lain bersama-sama. Badan mereka mula berpeluh-peluh. Mereka berlari-lari di Arab Street. Mereka berasa risau dan penat kerana cuaca panas terik.

Semasa Aiman mencari Amalia, dia terpandang seorang budak perempuan di tepi jalan yang sedang menangis. Tiba-tiba, Aiman sedar bahawa budak perempuan itu ialah Amalia. Dia menangis tersedu-sedu. Aiman memujuk Amalia dan segera membawanya ke depan Masjid Sultan untuk memberitahu Cikgu Siti.

Dari peristiwa ini, Amalia mempelajari bahawa dia harus sentiasa memberi perhatian kepada guru. Dia juga mempelajari untuk sentiasa bersama pasangannya supaya dia tidak tertinggal.

Nurfahira Ayuni Binte Abdullah
5 Aspiration

Bagai Aur dan Tebing

"Saya sangat teruja kerana dapat bekerjasama dengan awak berdua," kata Ahmad kepada Tina dan Kevin.

"Saya juga tidak sabar untuk membina robot ini," kata Tina.

"Saya ada idea, kami boleh membina robot yang dapat membantu kami menyapu lantai dan membersihkan kelas," kata Kevin.

Tina dan Ahmad berpendapat bahawa idea Kevin sangat baik. Mereka pun mula berbincang untuk membina robot yang terbaik untuk peraduan membina robot. Mereka mahu sekali memenangi peraduan itu.

Setelah hampir selesai membina robot itu, Tina dan Ahmad mula bergaduh. Mereka berdua mempunyai pendapat yang berbeza tentang warna robot itu.

"Tina, saya tidak mahu warna merah jambu pada robot kita!" kata Ahmad.

"Warna merah jambu cantik dan comel bagi saya!" teriak Tina ke arah Ahmad dengan wajah yang merah padam.

Kevin kelihatan amat risau kerana peraduan ini memerlukan mereka bertiga untuk bekerjasama. Dia terperangkap antara mereka berdua.

Malangnya, robot itu tiba-tiba pecah seribu, mereka berasa gelisah apabila melihat robot itu dalam keadaan sedemikian.

"Eh, robot kita sudah pecah," kata Kevin dengan nada suara yang kecewa.

"Kami minta maaf, Kevin," kata Tina dan Ahmad pada masa yang sama.

Kevin memaafkan mereka tetapi dengan syarat bahawa mereka harus bekerja bagai aur dan tebing dan tidak bergaduh.

Tanpa membuang masa, mereka menghasilkan robot itu sekali lagi. Selepas berjam-jam bekerja keras, akhirnya Kevin, Ahmad dan Tina berjaya menghasilkan robot yang boleh menyapu lantai.

"Hore, sudah selesai! Kita akan memenangi peraduan ini dan membuat kelas kita bangga," kata Kevin.

"Ayuh, kita cuba uji robot kita untuk memastikan ia dapat berfungsi dengan baik," cadang Tina kepada Kevin dan Ahmad.

Ternyata robot mereka dapat berfungsi sebagaimana yang mereka mahukan. Mereka bertiga berasa teruja dan bersorak kegembiraan.

Hari peraduan telah pun tiba. Kevin, Tina dan Ahmad bersiap sedia untuk membuat pembentangan di hadapan pengadil untuk penilaian.

"Kevin, saya takutlah untuk pergi ke pentas," kata Ahmad.

"Jangan risau, pengadil semuanya ialah cikgu sekolah kita sendiri," jawab Kevin dengan yakin.

Mereka lalu menuju ke atas pentas dan memulakan pembentangan. Kevin memberi penerangan tentang robot itu sambil robot itu menyapu lantai. Setelah selesai pembentangan dari semua kumpulan, tiba masa untuk mereka mengetahui pemenang bagi peraduan itu. Salah seorang daripada pengadil itu menuju ke atas pentas.

"Kumpulan yang kami pilih sebagai pemenang ialah kumpulan Kevin, Ahmad dan Tina!" teriak pengadil itu dalam kegembiraan di hadapan orang ramai.

Kevin, Ahmad dan Tina bersorak atas kejayaan mereka. Mereka lalu menuju ke atas pentas untuk menerima piala.

"Terima kasih kepada semua terutama sekali kepada ahli kumpulan saya, Ahmad dan Tina. Kami berharap ciptaan robot yang boleh menyapu lantai ini dapat membantu kita pada saat yang memerlukan," ucap Kevin kepada semua.

Nur Insyirah Binte Abdullah
5 Aspiration

Shafiq Ketua Darjah

Matahari memancar terang. Hari ini merupakan hari Rabu yang ceria. Katriana, Naila, Shafiq dan Yana melawat Kebun Bunga Singapura. Mereka mendapat sekeping risalah tentang Kebun Bunga Singapura. Mereka juga mendapat sebuah Ipad untuk mengambil gambar dan mencari informasi. Semasa membuat projek, murid-murid harus mempamerkan sikap bekerjasama dan menghormati pendapat satu sama lain.

Tanpa membuang masa, mereka berjalan ke arah sebuah kolam. Mereka menggunakan Ipad untuk mengambil gambar dan membaca informasi tentang itik di dalam kolam itu. Yana memberi beberapa cadangan tentang itik itu. Mereka berbincang sambil menulis nota di atas sehelai kertas. Shafiq melihat jam tangannya.

"Rakan-rakan, sekarang sudah jam tiga petang," kata Shafiq.

Mereka pun berjalan ke sebuah tempat yang terdapat beberapa susunan bunga-bunga yang indah. Semasa ahli kumpulan sedang berbincang, tumpuan Katriana beralih ke arah seekor tupai yang comel. Katriana tidak sedar bahawa rakan-rakannya sedang berbincang tentang bunga-bunga yang terdapat di taman itu.

Setelah beberapa minit berbincang, Shafiq sedari bahawa Katriana tidak ada bersama mereka. Mereka cuba memanggil Katriana tetapi tiada jawapan. Dada Yana mula berdebar-debar kerana dia khuatir tentang Katriana. Mereka mati akal dan tidak tahu cara untuk menyelesaikan masalah itu. Shafiq, sebagai ketua darjah cuba mencari jalan untuk mencari Katriana. Dia mencadangkan agar mereka membuat laporan di kaunter informasi.

Yana terus bertanya kepada seorang pegawai informasi di situ.

"Maaf Encik kerana mengganggu. Kami mahu bertanya sekiranya Encik ada ternampak rakan kami?" kata Yana.

“Saya tidak nampak rakan awak tetapi saya boleh tolong mencarinya," kata pegawai itu.

Selepas mencari di merata tempat, akhirnya mereka jumpa Katriana di lot perhentian bas sekolah yang berdekatan. Katriana sedar dan berjanji bahawa dia tidak akan mengelamun lagi. Mereka pun balik ke sekolah lalu ke kelas untuk berjumpa dengan Cikgu Adrya. Cikgu Adryna bertanya beberapa soalan kepada mereka tentang perkara yang mereka telah pelajari di Kebun Bunga Singapura tadi.

“Kami pelajari bahawa kami harus bersama-sama melakukan tugas, bersatu kita teguh, bercerai kita roboh,” kata mereka.

Nurdania Mysara Binte Mohammad Shafudin
5 Confidence

Akibat Bersikap Keras Kepala

Kring! Loceng berbunyi menandakan waktu rehat. Apabila waktu rehat, terdapat beberapa murid yang akan pergi ke taman eko untuk berkebun. Mereka menanam benih dan menyiram pokok. Di taman eko juga terdapat sebuah kolam air dan tanam-tanaman yang indah.

Tiga orang murid bernama Ali, Alim dan Aliah sedang berjalan-jalan di kebun itu. Semasa mereka berjalan-jalan di tepi kolam air, mereka ternampak seekor sibur-sibur sedang terbang. Sibur-sibur itu berwarna-warni dan matanya lebih besar daripada mukanya. Sibur-sibur itu menuju ke arah bunga teratai yang tumbuh di dalam kolam air lalu hinggap di atasnya.

Ali kagum akan kecantikan sibur-sibur itu dan ingin menangkapnya. Dia pun duduk di tepi kolam air itu dan cuba mencapai sibur-sibur itu. Kawan-kawan Ali berasa bimbang melihat perbuatannya dan mereka menasihatinya untuk memberhentikan kelakuannya itu supaya dia tidak terjatuh.

Ali tetap keras kepala dan meneruskan niatnya. Semasa Ali ingin menangkap sibu-sibur itu, dia tergelincir lalu masuk ke dalam kolam air.

Alim dan Aliah terperanjat apabila melihat kejadian itu. Mereka segera menghulurkan bantuan kepada Ali dengan menarik tangannya. Baju Ali basah kuyup. Ali berasa kesal atas perbuatannya. Aliah dan Alim menasihati Ali supaya mendengar nasihat dan jangan keras kepala.

Samirah Binte Sharabudin
5 Diligence

Akibat Tidak Mendengar Nasihat

Matahari bersinar terang pada pagi yang ceria itu. Cikgu Ali menyuruh murid-muridnya untuk membentuk kumpulan masing-masing. Ahmad, Siti dan Danial dalam satu kumpulan. Cikgu Ali kemudian mengarahkan setiap kumpulan untuk berkebun di Taman Eko.

Apabila mereka tiba di Taman Eko, setiap kumpulan mula untuk membuat projek mereka. Ahmad menanam biji benih ke dalam tanah. Siti pula menyiram pokok-pokok. Danial menimbus tanah yang telah digali. Semasa setiap murid sedang membuat kerja, Ahmad ternampak seekor sibur-sibur. Sibur-sibur itu cantik dan ada enam kaki. Ahmad cuba untuk menangkap binatang kecil itu.

Tiba-tiba, sibur-sibur itu terbang ke atas sebatang bunga teratai yang terletak di tengah-tangah kolam ikan. Ahmad masih mahu menangkap sibur-sibur itu. Danial ternampak Ahmad di tepi kolam. Dia dan Siti pun segera berlari ke arah Ahmad. Mereka menyuruh Ahmad untuk fokus menyelesaikan projeknya dan jangan menghiraukan sibur-sibur itu. Ahmad keras kepala dan dia tidak mahu mendengar arahan ketua kumpulannya. Tanpa diduga, dia tergelincir di dalam kolam. Danial dan Siti terpaku apabila melihat kejadian itu.

"Tolong! Tolong!" jerit Ahmad.

Siti dan Daniel berasa bimbang. Siti menyuruh Daniel untuk tunggu di tempat itu. Dia mahu meminta tolong daripada Cikgu Ali. Siti terus berlari ke arah kelas untuk meminta bantuan daripada Cikgu Ali. Apabila Ana tiba di kelasnya, dia terus memberitahu Cikgu Ali tentang kejadian yang berlaku. Selepas mendengar kata-kata Siti, Cikgu Ali dengan pantas berlari ke Taman Eko.

Apabila tiba di situ, Cikgu Ali menarik Ahmad daripada kolam itu. Danial dan Siti berasa lega. Ahmad meminta maaf kepada ahli kumpulannya dan juga cikgunya. Dia berjanji bahawa dia tidak melakukan perkara itu lagi.

Rizq Nufail Bin Remy
5 Diligence

Pencopet di dalam Bas

Bunyi burung berkicauan seakan terngiang-ngiang di cuping telinga Hadi. Mata Hadi terbeliak seperti burung hantu apabila dia melihat jam dindingnya menunjukkan pukul enam setengah pagi. Hadi terus bangun dari katil dan memasuki bilik air. Selepas mandi, Hadi pun memakai uniform sekolahnya. Ibu Hadi sedang menyiapkan sarapan untuk Hadi tetapi dia tidak sempat bersarapan di rumah. Ibunya pun membungkuskan sarapan untuk Hadi.

Hadi mengambil makanan yang dibungkus oleh ibunya lalu bergegas keluar dari rumah ke perhentian bas. Semasa berlari, Hadi ketinggalan bas. Dia terpaksa menunggu bas lain. Dia berasa gelisah. Dia bimbang jika dia akan dimarahi gurunya.

Apabila bas tiba, Hadi pun menaiki bas itu. Hadi terpaksa berdiri kerana tidak ada tempat duduk yang kosong. Beberapa minit kemudian, Hadi ternampak seorang lelaki yang berkaca mata hitam sedang cuba mengambil dompet milik seorang wanita. Tangannya cuba menyeluk ke dalam beg wanita itu. Wanita itu tidak sedar akan perbuatannya kerana sedang khusyuk menggunakan telefon bimbitnya.

“Pencopet!” teriak Hadi.

Hadi cuba mendapatkan perhatian para penumpang di dalam bas. Pencopet yang bertubuh kurus macam lidi itu pun cuba melarikan diri. Penumpang-penumpang di dalam bas itu berjaya menahan pencopet itu. Wanita itu segera menelefon pihak polis.

Selepas sepuluh minit, polis tiba di lokasi. Pencopet itu ditahan. Hadi memberi keterangan tentang kejadian itu. Setelah memberikan keterangan, Hadi meneruskan perjalanannya ke sekolah dan menerangkan perkara yang berlaku kepada gurunya. Gurunya memuji Hadi kerana menunjukkan sikap keberanian dan tanggungjawab.

Samirah Binte Sharabudin
5D

Warga Emas yang Pengsan

Cuaca pada hari itu panas terik. Ana dan rakan-rakannya berjumpa di Taman East Coast. Mereka berpakaian sukan. Sebelum bersenam, mereka memanaskan badan untuk merenggangkan otot. Terdapat beberapa orang yang turut bersenam di taman itu.

Mereka pun meneruskan senaman mereka. Mereka mula berlari-lari anak. Kelihatan tiga orang warga emas yang sedang membuat taichi dan senaman intensiti rendah. Ana dan rakan-rakannya berasa gembira dan berbual-bual dengan satu sama lain.

Cuaca yang terik itu mendahagakan tekak mereka. Ana pun berhenti lalu mengeluarkan sebotol air untuk membasahi tekaknya. Ana dan rakan-rakan meneruskan perbualan sambil berjalan pantas.

Tiba-tiba, mereka terdengar suara seseorang menjerit dengan kuat. Ana dan rakan-rakannya terkejut lalu menuju ke arah suara jeritan itu dengan pantas. Rupa-rupanya, ada seorang warga emas meminta tolong kerana isterinya, yang juga merupakan seorang warga emas tiba-tiba pengsan.

Beliau terbaring di lantai dan beliau kelihatan lesu dan lemah. Beliau seakan tercungap-cungap ketika bernafas. Suaminya tidak tahu cara untuk bertindak. Beliau asyik ke hulur dan ke hilir sambil menggenggam telefon bimbit. Barangkali beliau sedang menunggu panggilan daripada seseorang.

Mujurlah terdapat seorang pemuda yang juga sedang berlari-lari anak segera bertindak. Pemuda itu segera menelefon ambulans. Sementara menunggu ketibaan ambulans, Ana menghulurkan sebotol air kepada warga emas yang pengsan itu.

Paramedik yang tiba terus berlari ke arah warga emas itu dan mengangkatnya lalu meletakkannya ke dalam badan ambulans. Beliau kemudian dibawa ke hospital berdekatan. Ana dan rakan-rakannya berasa lega. Mereka pun pulang ke rumah masing-masing dan menceritakan perkara itu kepada ibu bapa mereka.

Putri Nur Alqyra Binte Abdul Rahman
6 Confidence

Satu Peristiwa di Sekolah yang Tidak Dapat Saya Lupakan

Bingkai gambar yang semakin kotor itu dilap berkali-kali. Saya merenung keratan akhbar yang ada di bingkai tersebut. Keratan itu mengingatkan saya tentang kejadian yang pernah berlaku dua tahun yang lalu.

Cuaca agak mendung pada petang itu. Loceng sekolah berbunyi menandakan tamat sudah sesi pelajaran untuk hari ini. Murid-murid bergegas untuk pulang. Saya dan beberapa rakan pula bersiap-siap untuk ke kelas tambahan seterusnya. Saya berjalan ke arah kantin yang lengang. Mungkin murid-murid yang lain hendak mengelakkan diri daripada dibasahi hujan.

Sedang saya dan rakan-rakan saya menuju ke kelas tambahan, tiba-tiba Zain menjerit.

“Argh! Argh! Kapal terbang! Kapal terbang! Lari!,” jerit Zain sekuat hati.

Kami terus menoleh ke arah Zain. Alangkah terkejutnya saya apabila ternampak sebuah kapal terbang yang terjunam ke padang sekolah.

“Boom! Boom!” bunyi letupan yang amat kuat menghentikan segala kekecohan yang berlaku.

Kapal terbang yang besar itu terhempas. Asap yang tebal mula dilihat berkepul-kepul mengelilingi enjin kapal tersebut. Tanpa berfikir panjang, kami lari bertempiaran mencari tempat yang lebih selamat. Ada beberapa orang murid yang menuju ke bilik guru untuk mendapatkan bantuan segera. Ada juga sekumpulan murid yang mengeluarkan telefon bimbit lalu memetik gambar.

“Kamu harus meninggalkan tempat ini! Jangan berkumpul lagi!” jerit beberapa orang guru yang tiba di tempat kejadian itu. Murid-murid yang tadi sedang memetik gambar segera beredar dari situ.

Tidak lama kemudian, sekumpulan ahli bomba dan paramedik pun tiba. Mereka bertungkus-lumus memadamkan api dan membawa mangsa-mangsa yang terlibat keluar dari kapal terbang. Mujur saya dan rakan-rakan tidak cedera.

Keesokan harinya, pemberita melaporkan tentang kejadian yang berlaku di sekolah saya. Rupa-rupanya, juruterbang tersebut mengaku beliau kepenatan kerana tidak berehat dengan secukupnya. Beliau juga didakwa di mahkamah kerana tidak membuat pemeriksaan yang lengkap sebelum berlepas. Malangnya, kesemua penumpang tidak dapat diselamatkan. Syarikat pihak penerbangan harus bertanggungjawab dan memberi pampasan kepada ahli keluarga mangsa.

“Ahmad, kamu sudah selesai mengemas bilik?” pertanyaan ibu menghentikan lamunan saya.

Saya kembali mengelap bingkai tersebut. Saya berharap murid-murid yang lain tidak akan mengalami peristiwa yang tidak dapat saya lupakan itu.

Shaik Ukasyah Rayyan Bin Shaik Muhammad
6 Confidence

Bertanggungjawab Terhadap Masyarakat

Sang Suria memancar di dada langit. Angin bertiup sepoi-sepoi bahasa. Burung-burng berdecit di atas daun. Amirul dan rakannya, Adrian, baru sahaja pulang dari sekolah. Tiba-tiba, sebuah kereta menarik perhatian Amirul. Setiap kali Amirul terlihat sebuah kereta berwarna merah, dia teringat akan peristiwa yang berlaku setahun yang lalu. Ceritanya begini…

Pada hari itu, Amirul dan Adrian sedang berjalan ke blok 21 setelah waktu sekolah tamat. Walaupun mereka berasa letih, mereka tetap ceria dan tidak sabar untuk berehat di rumah. Tiba-tiba, Amirul terhidu bau asap. Amirul dan Adrian terbatuk-batuk kerana baunya yang sangat kuat.

Apabila mereka menoleh ke belakang, wajah mereka bertukar menjadi pucat macam mayat apabila terlihat sebuah kereta berwarna merah hangus dijilat api. Asap berkepul-kepul keluar dari kereta tersebut.

Tanpa membuang masa, Adrian menyuruh Amirul mengeluarkan telefon pintarnya dan menelefon pihak polis untuk melaporkan tentang kebakaran itu. Amirul dan Adrian tidak berani untuk menghampiri kereta itu.

Lima minit kemudian, pihak polis tiba bersama ahli bomba. Mereka bergegas keluar daripada kenderaan mereka lalu mula menyiapkan perkakas untuk memadamkan api yang sedang marak itu. Ahli bomba menyembur air ke kereta itu. Mujur, tiada orang yang berada di dalam kereta itu.

Pihak polis menuju ke arah Adrian dan Amirul untuk bertanyakan beberapa soalan tentang kebakaran tersebut. Mereka bersyukur kerana tiada sesiapa yang tercedera atau terkorban.

Pihak polis berasa bangga terhadap Amirul dan Adrian. Walaupun mereka masih murid sekolah rendah, mereka tahu tindakan yang perlu mereka ambil dengan cepat dalam masa-masa kecemasan. Ramai orang yang sedang melihat api yang sedang merebak itu. Namun, mereka hanya asyik merakamkan video atau mengambil gambar kebakaran tersebut. Pihak polis cuba sedaya upaya untuk menahan orang ramai daripada mendekati kereta itu. Ahli bomba pula mengerahkan tenaga mereka untuk memadamkan api itu.

Beberapa minit kemudian, api itu telah berjaya dipadamkan. Sebenarnya, pemandu kereta itu terlupa mematikan enjin keretanya. Oleh kerana itulah, keretanya terbakar. Seminit kemudian, pemandu kereta itu pun tiba. Wajahnya bergayut setompok kebimbangan apabila melihat keretanya rentung. Pihak polis memberitahunya tentang punca keretanya terbakar. Pemandu itu berasa menyesal kerana gagal untuk memastikan enjin keretanya dimatikan dahulu sebelum ke mana-mana. Pemandu itu pun mengucapkan terima kasih kepada Adrian dan Amirul kerana bersikap bertanggungjawab.

Tiba-tiba, Amirul terasa seseorang menepuk bahunya. Dia tersedar daripada lamunannya. Rupa-rupanya, Adrian yang menepuk bahu Amirul. Amirul hanya tersenyum memikirkan peristiwa yang berlaku setahun yang lalu.

Nur Nisrynna Afiqah Binte Mohammed Norisman
6 Confidence

Suatu Penyesalan

“Azman minta maaf, Ibu. Azman tidak tahu perkara ini akan berlaku,” aku berbisik kepada Ibu sambil menangis teresak-esak.

Aku menangis sambil memegang tangan Ibu yang terasa sejuk seperti air batu. Setelah menerima berita daripada doktor yang merawat Ibu, aku tidak mampu meninggalkan sisi Ibu yang masih belum sedarkan diri. Jika aku berfikir panjang dan tidak bersikap cuai seperti yang Ibu seringkali nasihatkan, tentu semua perkara ini tidak akan berlaku. Nasihat ibu seperti mencurahkan air ke daun keladi.

Aku mengeluh untuk sekian kalinya. Apabila aku melihat wajah ibu yang pucat macam mayat, peristiwa yang berlaku dua minggu lepas bermain semula di fikiranku seperti sebuah filem. Aku teringat lagi peristiwa yang berlaku itu seolah-olah peristiwa itu baru sahaja berlaku. Ketika itu, kami di kedai permainan di sebuah pusat beli-belah.

“Tetapi Ibu, Azman hendakkan permainan itu juga!” aku berkata dengan perasaan geram yang sukar dibendung.

“Ibu sudah berjanji untuk membelikannya untuk Azman!” sambung aku.

Selepas menenangkan diriku, aku mula diselubungi kesedihan. Air mataku mula mengalir. “Ibu selalu tidak membelikan Azman apa-apa. Agaknya, Ibu tidak sayangkan Azman lagi,” aku meluahkan perasaanku itu.

Walaupun suaraku perlahan, aku tahu Ibu mendengar kata-kataku itu. Ibu kelihatan tersinggung dengan kata-kataku itu.

Ibu termenung panjang lalu mengeluh sebelum berkata, “Azman, harga permainan itu lebih daripada dua ratus dolar. Permainan itu terlalu mahal. Azman tahu bahawa kita tidak mampu, bukan?”

Aku mengangguk dengan perlahan. Aku tidak berkata apa-apa. Kami meninggalkan kedai permainan itu untuk pulang ke rumah.

Ketika dalam perjalanan pulang, aku terfikir akan kata-kata Ibu kepada aku. Ibu tidak berbohong. Selepas Ayah menceraikan Ibu, Ibu terpaksa bekerja siang dan malam untuk menanggung kehidupan kami berdua dan membiayai yuran persekolahanku. Oleh sebab itu, kehidupan kami bak kais pagi makan pagi, kais petang makan petang. Ibu tidak mampu untuk memberikan aku apa-apa yang telah dijanjikan olehnya kerana kesempitan wang.

Bas berhenti di perhentian bas, mematikan lamunanku. Kami turun dari bas dengan segera. Setelah menghantar aku ke rumah, Ibu berkata bahawa beliau terpaksa bekerja lebih masa pada petang itu. Mendengar kata-kata Ibu, aku mula berkecil hati.

“Ibu asyik bekerja sahaja! Ibu tidak hiraukan Azman lagi ke? Ibu seolah-lah tidak sayangkan Azman lagi. Azman benci Ibu!” aku menjerit.

Dadaku meluap-luap dengan kemarahan. Aku memasuki bilikku lalu menghempas pintu bilik. Aku tidak mengendahkan panggilan Ibu. Aku mendengar Ibu meninggalkan rumah. Kemarahanku mula reda apabila aku teringat akan wajah Ibu sebelum aku menghempas pintu bilikku tadi. Raut wajahnya yang kelihatan tersinggung dan sedih dengan kata-kata yang aku ujarkan kepadanya. Aku mula berasa menyesal apabila tiba-tiba, aku menerima panggilan telefon daripada nombor yang aku tidak kenali. Dengan perasaan curiga, aku menjawab panggilan telefon itu.

“Hello, boleh saya bercakap dengan Azman bin Ali?” kedengaran suara seorang lelaki yang aku tidak kenali.

“Ya, saya Azman,” aku menjawab. Jantungku mula berdebar-debar.

“Saya Doktor Halim daripada Hospital Nasional Singapura. Ibu kamu terlibat dalam sebuah kemalangan jalan raya dan beliau kini dalam keadaan kritikal,” jelas doktor tersebut.

Kata-kata doktor itu menikam terus ke jantungku. Dengan cepat, aku bergegas ke hospital setelah mendapatkan nombor wad dan katil Ibu. Sepanjang perjalanan, mulutku tidak henti-henti mendoakan Ibu agar beliau segera pulih. Tiba di hospital, rasa gelisah menjamah hatiku apabila melihat keadaan Ibu. Hatiku mula diasak dengan perasaan sesal dengan sikap dan kata-kataku itu. Wajah Ibu pucat macam mayat dan kedua-dua lengan Ibu dicucuk dengan pelbagai tiub intravena.

Doktor Halim menerangkan bahawa keadaan Ibu sudah mula stabil, namun Ibu masih berada dalam keadaan koma kerana kecederaan yang dialaminya. Aku terduduk apabila mendengar penjelasan doktor. Pada ketika itu, aku terpandang akan sebuah beg kertas di sebelah katil Ibu. Aku mengambil beg kertas itu untuk melihat kandungannya. Aku dihimpit kesedihan apabila ternampak permainan yang aku idam-idamkan itu. Aku terus memeluk Ibu.

“Azman sayang Ibu. Maafkan Azman, Ibu, kerana tidak menghargai Ibu,” aku mula meraung apabila menyedari pengorbanan Ibu untuk aku.

Tiba-tiba, aku terasa kepalaku diusap. “Ibu sayang Azman juga,” suara Ibu membawa aku ke realiti.

“Ibu!” Melihat senyuman lemah Ibu, aku memeluk Ibu dengan lebih erat.

Aku bersyukur Ibu sudah sedar daripada koma. Aku amat menyesali perbuatanku itu dan bertekad untuk menjaga Ibu sehingga akhir hayatnya dan tidak menyusahkan dirinya lagi.

Nur Sabrina Binte Shahmudin
6 Empathy

Tindakan Cepat Membawa Berkat

“Ayuh, kita ke rumah Nenek! Sudah lama kita tidak bertemu Nenek,” ajak Ikhlash, abang saya.

Saya dan Ikhlash dalam perjalanan pulang dari sekolah. Apabila saya terdengar ajakan abang, saya terus mengangguk tanda setuju. Selain daripada melawat Nenek, kami juga ingin mengambil peluang bermain dengan kucing peliharaan Nenek. Kucing peliharaan nenek terdiri daripada spesies Bengal dan sangat comel.

Kami menelefon Ibu untuk memberitahunya tentang keberadaan kami. Memandangkan Nenek tinggal di kawasan kejiranan yang sama dengan kami dan Ibu dan Ayah akan pulang lewat pada hari itu, Ibu tidak keberatan mengizinkan kami melawat Nenek. Kami juga sempat menghubungi Nenek untuk memberitahunya tentang kunjungan kami ke rumahnya.

“Bom! Bom!” Kami berdua terdengar suatu letupan yang agak kuat. Tiba-tiba, hidung saya terhidu bau asap. Kami berdua berpandangan antara satu sama lain dalam kehairanan.

“Bunyi apa itu, abang?” saya bertanya kepada Ikhlash.

“Entah, abang tidak pasti. Apa agaknya yang sudah terjadi?” tanya Ikhlash dengan perasaan curiga.

Kami mencari punca letupan itu. Berpandukan arah asap, rupa-rupanya asap itu daripada tempat meletak kereta yang berdekatan. Saya dan Ikhlash berlari ke arah tempat meletak kereta itu dengan cepat seperti kilat. Jantung kami berdebar-debar apabila menyedari bahawa sebuah kereta mewah telah dijilat api. Menurut Ikhlash, mungkin kereta itu yang telah meletup sebentar tadi.

Tiba-tiba, kelihatan semakin banyak asap yang berkepul-kepul keluar daripada kereta tersebut. Saya tergamam dan muka saya pucat macam mayat. Mata kami terbuntang apabila melihat api yang semakin marak itu. Kami mula berasa risau sekiranya kereta itu meletup lagi dan menyebabkan kebakaran itu merebak ke kenderaan lain di situ. Melihat keadaan yang semakin genting, Ikhlash mengeluarkan telefon pintarnya lalu menghubungi pihak polis dengan segera.

Beberapa minit kemudian, pihak polis dan ahli bomba tiba untuk memadamkan kebakaran dan mengawal keadaan. Kami melihat ramai orang awam sudah mula berkerumun di sekitar kawasan itu untuk melihat kejadian itu. Malah, ada di antara mereka yang merakamkan video atau mengambil gambar kebakaran itu.

“Tentu mereka akan tularkan kebakaran ini di media sosial,” bisik saya kepada Ikhlash.

Ikhlash hanya tersenyum mendengar kata-kata saya. Apabila ahli-ahli bomba itu sibuk memadamkan api, dua orang pegawai polis memanggil kami untuk membuat laporan. Sebagai saksi kejadian, kami berdua disoal untuk mendapatkan keterangan mengenai kebakaran tersebut. Mereka mengucapkan terima kasih kepada kami setelah mereka mendapatkan maklumat yang diperlukan.

Selepas setengah jam, kebakaran itu berjaya dipadamkan oleh ahli-ahli bomba itu. Mujur tiada sesiapa yang tercedera akibat kebakaran itu. Pihak polis juga telah dapat menghubungi pemilik kereta mewah itu yang telah bergegas ke tempat kejadian dengan segera. Saya dan Ikhlash pun meninggalkan tempat kejadian itu untuk ke rumah Nenek. Pasti Nenek tertunggu-tunggu kehadiran kami.

Keesokan harinya, sewaktu perhimpunan sekolah, saya dan Ikhlash telah dijemput untuk ke pentas. Kami berdua diberikan sijil daripada pihak polis kerana bantuan kami pada hari sebelumnya. Tindakan cepat kami telah membantu untuk mengelakkan suatu kebakaran daripada merebak dan juga mengelakkan kecederaan kepada orang sekeliling. Kami berdua berbesar hati dengan penghargaan yang diberikan. Saya tidak sabar untuk berkongsi kebanggaan kami dengan keluarga kami.

Muhammad Haritz Dzikri Bin Herman
6 Empathy

“கற்க கசறடக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக.”

~ திருவள்ளுவர்

மீதூண் விரும்பேல்

அன்று பாலுவுக்குப் பிறந்தநாள். அவன் தன் பிறந்தநாள் விழாவைத் தன் குடும்பத்தினருடன் கொண்டாடினான். வீட்டுக்கூடத்தில் ஒரு பெரிய மேசை இருந்தது. அதில் நிறைய உணவு வகைகளும் கேக்கும் இருந்தன.

பாலு சுவையான கேக்கைச் சாப்பிட்டான். அவன் அதிகமான உணவை வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டான். இதைப் பார்த்த அவனது அக்கா, "பாலு அதிகமாகச் சாப்பிடாதே!" என்று கூறினார். சிறிது நேரம் கழித்து, அவன் மீண்டும் தட்டு நிறைய கேக்கை எடுத்துச் சாப்பிட்டான். இந்த முறை அம்மா அவனைத் தடுத்தார். ஆனால் அவன் கேட்கவில்லை. திடீரென்று அவனுக்குக் கடுமையான வயிற்றுவலி ஏற்பட்டது. அவனது பெற்றோர்கள் அவனை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றனர். பாலு அளவுக்கு அதிகமாக உண்டதால் கஷ்டப்பட்டான். அவன் மிகவும் வருந்தினான்.

கிரிஷ் **– Krish Pranav**

3 Brilliance

எதிர்பாராத பரிசு

அன்று மீராவுக்குப் பள்ளி விடுமுறை. அதனால் அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தினரும் மலாய்ச் சந்தைக்குப் போனார்கள். அவர்கள் அங்கே உள்ள கடைகளைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள்.

அவர்கள் சுற்றிப் பார்த்தபோது மீராவின் தங்கை இனிப்பு மிட்டாய்களைப் பார்த்தாள். இனிப்பு மிட்டாய்கள் சாப்பிடவேண்டும் என்று அவள் ஆசைப்பட்டாள்.

சிறிது நேரம் போனது. மீராவும் அவளுடைய தங்கையும் நடந்து சென்றபோது மீரா மலாய் இசைக்கருவியைக் கவனித்தாள். அவள் அதைப் பார்த்ததும் அதை அடித்து விளையாட வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அதனால் அவள் அந்த இசைக்கருவியைப் பலமாக அடித்தாள். சுற்றி நின்றவர்கள் அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். திடீரென்று ஒரு மலாய்ப் பெரியவர் வந்தார். அவர் மீராவுக்கு ஒரு பரிசு கொடுத்தார். இதை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் மகிழ்ச்சியாக அதை வாங்கிக்கொண்டாள். பிறகு மீராவும் அவளுடைய குடும்பத்தினரும் சந்தோசமாக வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

லக்ஷ்மி **– Vasantha Lakshmi Ramanathan**

3 Brilliance

நல்ல செயல்

ஒரு நாள் சனிக்கிழமை, மாலா அவளுடைய தோழியைப் பார்க்கப் பூங்காவுக்குச் சென்றாள். அங்கிருந்த ஒரு மரத்தில் ஒரு குருவிக்கூடு இருந்தது. அந்தக் கூட்டிலிருந்த ஒரு குருவிக் குஞ்சு கீழே விழுந்து கிடந்தது.

குருவிக் குஞ்சு துடித்துக்கொண்டு இருந்தது. அதைக் கண்டு மாலா இரக்கப்பட்டாள். அவள் அந்தக் குருவிக் குஞ்சைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றாள். அதை ஒரு கூடையில் பாதுகாப்பாக வைத்தாள். மாலா அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள். அவள் அம்மாவிடம் கேட்டு குருவிக் குஞ்சுக்கு மருந்து கொடுத்தாள்.

குருவிக் குஞ்சு குணமானதும் மாலாவும் அவளுடைய அம்மாவும் அதை எடுத்துக்கொண்டு அதே பூங்காவுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் அதைச் சுதந்திரமாகப் பறக்கவிட்டார்கள். மாலா மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

ஸ்ரீகாந்த் அனுஷ்கா **– Srikanth Anuska**

3 Brilliance

மழை நாள்

அன்று ஓர் இனிமையான காலை பொழுது. மாலா பள்ளிக்குச் செல்லத் தயாரானாள். வானம் இருட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அவள் தயாராக மழைக் கவசத்தைப் போட்டுக்கொண்டு சாலையில் நடந்து போனாள்.

மாலா எதிர்பார்த்ததுபோலவே 'சோ' என்று கனத்த மழை பெய்தது. அப்போது திடீரென்று 'தொப்' என்ற சத்தம் கேட்டது. மாலா என்னவென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு சிறுவன் மழையில் வழுக்கி விழுந்துவிட்டான்.. மாலா ஓடிப்போய் அவனுக்கு உதவி செய்தாள். அப்போது அவளுடைய பள்ளி ஆசிரியர் நடந்து வந்துகொண்டு இருந்தார். அவர் மாலா செய்த நற்செயலைக் கவனித்தார்.

அன்று பள்ளி மண்டபத்தில் மாலாவின் பெயரைப் பள்ளி ஆசிரியர் கூப்பிட்டார். மாலா பயந்துகொண்டு மேடைக்குச் சென்றாள். அவள் அந்தச் சிறுவனுக்குச் செய்த நற்செயலைப் பாராட்டினார். அன்றிலிருந்து இதுபோல பல நற்செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று மாலா மனதில் உறுதிகொண்டாள்.

அஞ்சனா ராமகிருஷ்ணன் **– Anjana Ramakrishnan**

3 Confidence

நேர்மை

அன்று பள்ளி விடுமுறை. ரவியும் பாபுவும் நூலகத்திற்குச் சென்றார்கள். நூலகத்தில் நிறைய புத்தகங்கள் இருந்தன. அவர்கள் அங்கே சென்று புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்கள்.

பிறகு, பாபு புத்தகத்தைத் திறந்தான். அவன் அதில் ஐம்பது வெள்ளியைப் பார்த்தான். அவன் அதிர்ச்சியில் வாயைப் பிளந்து நின்றான். ரவிக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. "நாம் இந்த ஐம்பது வெள்ளியை எடுத்துக்கொள்ளலாமா?" என்று பாபுவிடம் ரகசியமாகக் கேட்டான். உடனே பாபு, "வேண்டாம்! நாம் இதை எடுக்கக்கூடாது!" என்று கூறினான்.

இருவரும் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு நூலக அதிகாரியிடம் கொடுத்தனர். நூலக அதிகாரி அவர்களைப் பாராட்டினார். ரவியும் பாபுவும் மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினார்கள்.

நித்திலன் பரமசிவம் **– Nithilan Paramasivam**

3 Confidence

குரங்கு செய்த குறும்பு

ஓர் ஊரில் ஒரு பழ வியாபாரி இருந்தார். அவர் பழங்களை விற்று வந்தார். ஒரு நாள் அவருக்குத் தாகம் எடுத்தது. அதனால் அவர் அருகில் இருந்த ஆற்றுக்குச் சென்று தண்ணீர் குடித்தார்.

திடீரென்று ஒரு குரங்கு பழ வியாபாரி வைத்திருந்த தொப்பியையும் சில பழங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மேலே ஏறியது. பழ வியாபாரி அதைப் பார்த்துக் கோபம் அடைந்தார். அவர் குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு குரங்கை விரட்டினார். குரங்கு மரத்தின் மீது ஏறிப் பழங்களைத் தின்றது.

பழ வியாபாரி கோபத்தில் குச்சியைக் கீழே எறிந்தார். குரங்கு தொப்பியைக் கீழே எறிந்தது. அவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். உடனே அவர் தன் தொப்பியை எடுத்துக்கொண்டு வீடு திரும்பினார்.

அருள் ஜோஹிதா **– Arul Johita**

3 Empathy

நம் கண்களைப் பாதுகாப்போம்

ஓர் ஊரில் தேவி என்ற ஒரு சிறுமி இருந்தாள். அவளுக்குத் தொலைக்காட்சி பார்ப்பது என்றால் கொள்ளை ஆசை. தேவியின் அம்மா பலமுறை அவளிடம் அறிவுரை கூறியும் பயனில்லை. செவிடன் காதில் சங்கு ஊதியதுபோல அவள் நீண்ட நேரம் தொலைக்காட்சியில் வரும் கேலிக்கை படங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். தேவியின் அம்மா ஒரு நாள் அவளது கண்கள் கெட்டு போய்விடும் என்றார். ஆனால் தேவி அதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை வைத்த கண் அசையாமல் பார்ப்பாள்.

ஒரு நாள் தேவி பள்ளியில் இருந்தபோது அவளுடைய ஆசிரியர் அவளை வெண்பலகையில் விடை எழுதுமாறு கூப்பிட்டார். அவள் வெண்பலகையின் முன் வந்து நின்றபோது அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. அவள் பார்வை மங்கல் ஆகியது. திடீரென அவள் கீழே மயங்கி விழுந்தாள்! ஆசிரியர் பதறிப் போனார். மருத்துவமனை வண்டி உடனே பள்ளியை வந்தடைந்தது. தேவியைத் தாதியர்கள் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவளின் அம்மா பதற்றத்துடன் மருத்துவமனைக்கு விரைந்தார். மருத்துவர் அவளின் கண்களுக்கு மருந்திட்டார்.

இனி தேவி மூக்குக் கண்ணாடியை அணிய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது! அன்றே அவள் தாய் சொன்னதைத் தட்டாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் எதற்கு?

ரஞ்சித் அஸ்வத் **– Ranjit Ashwath**

4 Brilliance

பெட்டியைக் காணவில்லை!

வானில் பறவை தன் சிறகை விரித்துப் பறப்பதுபோல் விமானம் இறக்கை விரித்துப் பறந்துகொண்டிருந்தது. அதனுள் ரவி தன் குடும்பத்தினருடன் மலேசியாவுக்குச் சுற்றுலா சென்றுகொண்டிருந்தான். விமானம் தரை இறங்கி விமான நிலையத்தை அடைந்தது. பயணிகள் தங்கள் உடைமைகளை எடுத்துக்கொண்டு விமானத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். பயணிகள் அனைவரும் தங்களது கடவுச்சீட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு குடிவரவு சரிப்பார்க்கும் இடத்திற்குச் சென்றார்கள். ரவி தன் குடும்பத்தாருடன் அவர்களது பெட்டிகளை எடுப்பதற்காக எண் மூன்றில் உள்ள நகரும் பட்டையைச் சென்றடைந்தான்.

நகரும் பட்டையில் மக்கள் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. மக்கள் பலாப்பழத்தைக் கண்ட ஈக்கள் போல அவர்களது பயணப் பெட்டிகளை எடுப்பதற்கு அங்கும் இங்கும் அலைந்தனர். ரவியும் அவன் குடும்பத்தினரும் தங்களது பயணப்பெட்டிகளுக்காக வழி மேல் விழி வைத்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பல பெட்டிகள் நகரும் பட்டையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தன. மற்ற பயணிகள் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு விரைவாகத் தங்களது அன்பானவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றனர். ஆனால் ரவியும் அவன் குடும்பத்தினரும் வெகு நேரம் நின்றும் அவர்களது பயணப் பெட்டிகள் வெளியே வரவே இல்லை! சிறிது நேரத்தில் மலை போல் இருந்த கூட்டம் மடு போல் கலைந்தது.

ரவியும் அவனது குடும்பத்தினரும் மட்டும் தனியாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். ரவியின் அப்பாவுக்கு இது வியப்பாகவே தோன்றியது. அவர்கள் ஒரு கணம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தனர். அப்பா விமான நிலையத்தில் இருந்த புகார் அலுவலகத்திற்கு விரைந்தார். ரவி அவனது அம்மா மற்றும் சகோதரிகள், அப்பாவைப் பின் தொடர்ந்தனர். அப்பா அங்கிருந்த அதிகாரிகளிடம் தங்களது பயணப் பெட்டிகளைக் காணவில்லை என்றார். அச்சமயத்தில் ரவி தனது அப்பாவை அவசரமாக அழைத்தான். "அப்பா! அதோ பாருங்கள்!" என்று கத்தியவாறே ஒரு திசையைச் சுட்டிக்காட்டினான். அங்கு ஒருவர் தள்ளுவண்டியில் அவர்களது பயணப் பெட்டிகளை எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அவர் விமான நிலையத்தில் பணிப்புரிந்த ஓர் ஊழியர்.

அப்பா அவரை நோக்கி விரைந்து சென்றார். அப்பா அவரிடம் தனது கடவுச்சீட்டைக் காட்டி பெட்டிகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அனைவரும் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டனர். அப்பா விமான நிலையத்தில் ஒளிபரப்பப்பட்ட புதிய தகவலைப் படிக்காமல் தவறான பட்டையின் அருகே நின்றுகொண்டிருந்ததால் ஏற்பட்ட குழப்பமே இது! அனைவரும் தங்களது தவற்றை எண்ணி வயிறு குழுங்கச் சிரித்தனர்.

கே. சர்வேஷ் **– Krishnakumar Sarvesh**

4 Confidence

அன்பான நண்பனை ஆபத்தில் அறியலாம்

''ரவி, நீ உன் வீட்டுப் பாடங்களைச் செய்து முடித்துவிட்டாயா?" என்று ரகு கேட்டான். "ஆம். நான் முன்பே முடித்துவிட்டேனே!" என்று ரவி பதிலளித்தான். இருவரும் தினமும் மாலையில் பூங்காவில் மெதுவோட்டம் செல்வது வழக்கம். அன்று அவர்கள் மாலையில் பூங்காவுக்குச் சென்றார்கள். பூங்காவில் அவர்கள் தினமும் தங்களுடைய நண்பன் ராமுவைச் சந்திப்பார்கள். ஆனால் அன்று ராமு பூங்காவுக்கு வர தாமதமானது.

ராமு தன்னுடைய மிதிவண்டியில் வந்துகொண்டிருக்கும்போது ரவி அவனைக் கண்டு, "ராமு நாங்கள் இங்கே நிற்கிறோம்!" என்று கத்தினான். அதைக் கேட்ட ராமு திரும்பிப் பார்த்தான். மறுகணம், "ஆ...ஆ..!" என்று கத்திக்கொண்டே அவன் பக்கத்தில் இருந்த பெரிய கால்வாய்க்குள் விழுந்தான். அதைக் கண்ட ரகுவும் ரவியும் ஓடிச்சென்று அவனைத் தூக்க முயற்சித்தார்கள். ராமு கால்வாயிலிருந்து ஏற முயற்சித்தான். ஆனால் அவன் வெளியே வர சிரமப்பட்டான். சிறிது நேரத்தில் ரவியும் ரகுவும், ராமுவுக்குக் கை கொடுத்து அவனை வெளியே இழுத்தார்கள்.

ராமுவின் கால்களில் பலத்த காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. ரவி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பொது தொலைபேசி இருந்தது. உடனே ரவி அங்கே சென்று பொது தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தி மருத்துவ வண்டியை அழைத்தான். ரகு ராமுவிடம், "கவலைப்படாதே ராமு! மருத்துவ வண்டி இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடும்," என்று ஆறுதல் கூறினான். சிறிது நேரத்தில் மருத்துவ வண்டி வந்தது. மருத்துவ உதவியாளர்கள் ராமுவை மெதுவாகத் தூக்குப் படுக்கையில் வைத்தார்கள். ராமு, ரவியிடமும் ரகுவிடமும் கை அசைத்தான். மருத்துவ உதவியாளர்கள் ராமுவுடைய பெற்றோர்களைத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு மருத்துவமனைக்கு அழைத்தார்கள். ராமுவின் பெற்றோர்கள் விவரம் அறிந்து பதற்றத்துடன் மருத்துவமனைக்கு விரைந்தார்கள்.

ராமுவுக்கு இடது காலில் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டு இருந்தது. "ராமு ஒரு மாதம் மருத்துவமனையில் இருந்து ஓய்வு பெறவேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய எலும்பு முறிவு குணமாகும்," என்று மருத்துவர் ராமுவின் பெற்றோரிடம் கூறினார். ராமுவின் பெற்றோர்கள் ரகு மற்றும் ரவியுடைய பெற்றோர்களிடம் அவர்கள் செய்த நற்செயலைப் பற்றிக் கூறினார்கள். ரகு மற்றும் ரவியுடைய பெற்றோர்கள் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அனைவரும் ராமுவைச் சந்திக்க மருத்துவமனைக்குச் சென்றார்கள். ராமு தன்னுடைய நன்றியை ரகுவிடமும் ரவியிடமும் கூறினான்.

"அன்பான நண்பனை ஆபத்தில் அறியலாம்," என்ற பழமொழியை இந்தக் கதையிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

அமிர்தினி **– Amirthini Paramasivam**

5 Brilliance

நிதானம் தேவை

அன்று புதன்கிழமை. 'டிரிங்! டிரிங்!' என பள்ளி இடைவேளை மணி ஒலித்தது. மாலா பள்ளி உணவகத்துக்கு ஓடிச் சென்றாள். அன்று காலையில் அவள் வீட்டில் எதுவும் சாப்பிடாமல் பள்ளிக்கு வந்தாள். அதனால் அவளுக்கு மிகவும் பசியாக இருந்தது. மாலா அவசரமாக உணவு வாங்க வேகமாக ஓடினாள். திடீரென்று அவள் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தாள். அப்போது அவளுடைய கையிலிருந்த காசு கால்வாயில் விழுந்தது.

மாலா கீழே விழுந்ததால் அவள் வலியால் அழுதாள். மாலாவுக்குக் கையில் காயம் ஏற்பட்டது. அங்கே வந்த அவளுடைய நண்பன் ரவி, அவளுக்கு உதவினான். ரவி, "மாலா! நீ ஏன் அழுகிறாய்?" என்று அதிர்ச்சியில் மாலாவைப் பார்த்துக் கேட்டான். "நான் இடைவேளைக்கு வைத்திருந்த காசு கால்வாயில் விழுந்துவிட்டது. அந்தக் காசை வைத்துதான் நான் உணவு வாங்க முடியும். என்னிடம் வேறு காசு இல்லை," என்று மாலா அழுதுகொண்டே கூறினாள். ரவி அவளிடம் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று ஆறுதல் கூறினான். "கால்வாயில் விழுந்த உன் காசை எடுக்க நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன்," என்று கூறினான்.

ரவி கால்வாயின் கம்பியைத் தூக்க முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவனால் தூக்க முடியவில்லை. அவன் அருகில் மற்ற நண்பர்கள் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரவி மீண்டும் கம்பியைத் தூக்க முயற்சி செய்தான். கால்வாய் கம்பியைத் தூக்க அவனுக்குச் சிரமமாக இருந்தது.

ரவி சிரமப்படுவதைப் பார்த்த மற்ற மாணவர்கள் உடனே அவனுக்கு உதவ வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து கால்வாய் கம்பியைத் தூக்கினார்கள். அப்போது மாலா உடனே தன் காசை எடுத்துக்கொண்டாள். அதை எடுத்தபின் அவளுடைய முகம் சூரியனைக் கண்ட தாமரைப்போல் மலர்ந்தது. மாலா தன் நண்பர்களுக்கு நன்றி நவின்றாள். அவள் தன் காசை எடுத்துக்கொண்டு உணவு வாங்கினாள். அவள் மகிழ்ச்சியுடன் தன் உணவைச் சாப்பிட்டாள்.

இடைவேளை முடிந்ததும் மாலாவும் நண்பர்களும் வகுப்புக்குச் சென்றார்கள். மாலா நடந்ததை ஆசிரியரிடம் கூறினாள். ஆசிரியர் அவளிடம் இடைவேளைக்குப் போகும்போது நிதானமாக அவசரப்படாமல் செல்ல வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறினார். மேலும் அவளுக்கு உதவிய ரவியையும் நண்பர்களையும் அவர் பாராட்டினார். மாலா இனி எப்போதும் நிதானமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்ந்துகொண்டாள்.

முஆஸ் **– Mu'Aaz Bin Mohamed Ibrahim**

5 Brilliance

மறதியால் ஏற்பட்ட விளைவு

சுதா தன்னுடைய அறையைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது தன் நண்பர்களுடன் வெளியூரில் எடுத்தப் புகைப்படம் அவள் கண்ணில் தென்பட்டது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம் அவள் மனத்தில் தோன்றியது. அவளுடைய எண்ண அலைகள் பின்னோக்கிச் சென்றன.

"சுதா! உனக்கு இறுதியாக இன்னொரு வாய்ப்பு அளிக்கிறேன். வெளியூர் செல்ல வேண்டிய விண்ணப்பப்படிவத்தை நாளை நீ கொடுக்க வேண்டும்," என்று சுதாவுடைய வகுப்பாசிரியர் உரத்த குரலில் சொன்னார். சுதா பலமுறை விண்ணப்பப்படிவத்தை ஆசிரியரிடம் கொடுக்காமல் மறந்துகொண்டே இருந்தாள். அன்று வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகு தன் பெற்றோருடைய கையொப்பத்தை விண்ணப்பப்படிவத்தில் பெற்றுக்கொண்டு, அதைப் பத்திரமாகத் தன் பள்ளிப்பையில் வைத்தாள்.

மறுநாள் பள்ளிக்குப் புறப்படும்போது சுதா தன் புத்தகங்களை அடுக்கி வைத்தாள். ஆனால் அவள் பள்ளிப்பையை ஒழுங்காக மூட மறந்துவிட்டாள். பள்ளிக்குச் சென்றடைந்த பிறகு, சுதா உடனே பள்ளி உணவகத்துக்குச் சென்றாள். அவளுக்கு மிகவும் பசித்ததால் தன் பள்ளிப்பையை இருக்கையில் வைத்துவிட்டு உணவு வாங்கச் சென்றாள். சுதா தனக்குப் பிடித்த கோழிச்சோறு உணவை வாங்கிக்கொண்டு இருக்கைக்குத் திரும்பினாள். சுதா இருக்கையில் உட்காரும்போது தன் பையை வேகமாக நகர்த்திவிட்டு உட்கார்ந்தாள். அப்போது அவளுடைய விண்ணப்படிவம் தரையில் நழுவி விழுந்தது. சுதா அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவள் தன் பசியை ஆற்ற உணவை உண்பதில் கவனம் செலுத்தினாள்.

அதன் பிறகு, சுதா தன் பையை எடுத்துக்கொண்டு வகுப்பறைக்குப் புறப்பட்டாள். அவள் சென்ற வழியில், துப்புரவாளர் ஒருவர் தரையைப் பெருக்கிக்கொண்டு இருந்தார். அப்போது அவர் தரையில் கிடந்த தாளைச் சுதாவிடம் சுட்டிக்காட்டினார். அது அவளுடையதா என்று கேட்டார். ஆனால் சுதா அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தன்னுடையது இல்லை எனக் கை அசைத்துவிட்டு வகுப்புக்கு ஓடினாள். துப்புரவாளர் அத்தாளைக் குப்பைகளோடு சேர்த்துப் பெருக்கினார்.

வகுப்புக்குச் சென்ற பிறகு ஆசிரியர் சுதாவிடம் வெளிநாட்டு விண்ணப்பப்படிவத்தைக் கேட்டார். சுதா உற்சாகத்துடன் தன் பள்ளிப்பையில் கையைவிட்டு படிவத்தைத் தேடினாள். அப்போது, அவளுக்கு அடி வயிற்றில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. அவளுடைய படிவம் அங்கு இல்லை. பல முறை தேடியும் அதைக் காணவில்லை. அவள் திருதிருவென விழித்தாள். என்ன செய்வது என்று அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அப்போது சுதாவுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. "அந்தத் துப்புரவாளர் சுட்டிக்காட்டிய தாள் என்னுடையதாக இருக்குமோ?" என்ற எண்ணம் அவள் மனத்தில் தோன்றியது. உடனே அவள் ஆசிரியரிடம் அனுமதி கேட்டு உணவகத்துக்கு விரைந்தாள்.

சுதா உணவகத்தில் துப்புரவாளரைக் கண்டாள். சூரியனைக் கண்ட தாமரைப்போல் அவள் முகம் மலர்ந்தது. அவரிடம் நடந்ததைக் கூறி அந்தத் தாளைக் கேட்டாள். அந்தத் தாள் குப்பைத்தொட்டியில் இருந்தது. சுதா அதை எடுத்துக்கொண்டு துப்புரவாளரிடம் முன்பு நடந்துகொண்ட தனது அலட்சியத் தன்மைக்கு மன்னிப்பும் கேட்டாள். பின் அவள் அந்தப் படிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் வகுப்புக்கு விரைந்தாள். அங்கே ஆசிரியரிடம் விண்ணப்பப்படிவத்தைக் கொடுத்தாள். ஆசிரியர் அவளுடைய கவனக்குறைவைச் சுட்டிக்காட்டி அறிவுரை கூறினார். சுதா தன் தவற்றை உணர்ந்தாள். அவள் ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

"சுதா! உன் அறையைச் சுத்தம் செய்துவிட்டாயா?" என்று சுதாவுடைய அம்மா கேட்டார். அப்போதுதான் சுதா தன் சுய நினைவுக்கு வந்தாள். வெளியூருக்குச் செல்ல தனக்குக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பை, தனது மறதியாலும் அலட்சியப்போக்கினாலும் ஒரு நொடியில் இழக்க நேரிட்டதைச் சுதா நினைத்துப் பார்த்தாள். சுதா அந்தப் புகைப்படத்தை எடுத்துப் பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டுச் சாப்பிடச் சென்றாள்.

அமிர்தினி **– Amirthini Paramasivam**

5 Brilliance

நற்செயலால் அடைந்த மனநிறைவு

அன்று செவ்வாய்க்கிழமை. கதிரவன் பிரகாசமாக ஒளி வீசினான். அமீரும் சரணும் நெருங்கிய நண்பர்கள். அவர்கள் நகமும் சதையும்போல பழகினர். அவர்கள் வழக்கம்போல் பூங்காவில் பேசிக்கொண்டே சுறுசுறுப்பாக மெதுவோட்டம் ஓடினார்கள். அப்போது, அந்த வழியில் ஒரு சிறுவன் மிதிவண்டியை அதிவேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு சென்றான். அவன் வேகமாக ஓட்டியதால் தடுமாறி கால்வாயில் விழுந்துவிட்டான். அவன் வலியில் மிகவும் சத்தமாக அலறினான்.

அந்த அலறலைக் கேட்ட அமீரும் சரணும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அந்தச் சிறுவன் கால்வாயில் அலறிக்கொண்டிருந்ததை இருவரும் கண்டார்கள். அவர்கள் மின்னல் வேகத்தில் அவனை நோக்கி ஓடினார்கள். அமீரும் சரணும் அந்தச் சிறுவனுக்குக் கை கொடுத்து அவனைத் தூக்க முயற்சி செய்தார்கள். அந்தச் சிறுவனும் மேலே ஏற முயற்சி செய்தான். அவன் வெளியே வர மிகவும் சிரமப்பட்டான். சிறிது நேரம் கழிந்தது. ஒரு வழியாகச் சிறுவன் வெளியேறிவிட்டான்.

இருவரும் அவனைத் தூக்கித் தரையில் படுக்க வைத்தார்கள். அந்தச் சிறுவனுக்கு நிறைய பலத்த காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அதனால், அவன் வலியால் வலையில் சிக்கிய மீன்போல் துடிதுடித்தான். சரண் உடனே பொது தொலைபேசி மூலமாக மருத்துவ வண்டியை அழைத்தான். அதே நேரத்தில் அமீர் அந்தச் சிறுவனிடம், "கவலைப்படாதே! என் நண்பன் மருத்துவ வண்டியை அழைக்கச் சென்றிருக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் அது வந்துவிடும்," என்று ஆறுதல் கூறினான். பின், அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தான்.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. மருத்துவ வண்டி பூங்காவிற்கு வந்துவிட்டது. மருத்துவ உதவியாளர்கள் சிறுவனைத் தூக்குப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தார்கள். அந்தச் சிறுவன் அமீரிடமும் சரணிடமும் நன்றி கூறினான். அப்போது, இருவருக்கும் உதவுவதால் ஏற்படுகின்ற மனநிறைவு வேறு எதிலும் இல்லை என்பதை அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்களுடைய பெற்றோர்களிடம் நடந்ததைக் கூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

ரோஷ்னா **– Ramesh Roshna**

5 Confidence

அரிய வாய்ப்பு

மீனா வெளிநாட்டு கற்றல் பயணம் முடிந்து விமானத்தில் தன் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மனம் குதூகலத்தில் தாண்டவமாடியது. "எப்படிப்பட்ட சிறப்பான பயணம்! என் கவனக்குறைவாலும் அலட்சியத்தாலும் இந்த அரிய வாய்ப்பை இழந்திருப்பேனே!" என்று தன்னைத் தானே மீனா நொந்துகொண்டாள். சில நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்து மீனாவின் மனம் பின்நோக்கிச் சென்றது.

"அம்மா! வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணத்திற்குச் செல்ல எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்," என்று மீனா அம்மாவிடம் அடம்பிடித்தாள். முதலில் மறுத்த அவளுடைய அம்மா பின் மீனா கற்றல் பயணத்தின் நன்மைகளையும் அவசியத்தையும் எடுத்துரைத்த பிறகு அனுமதி வழங்கினார். கற்றல் பயணத்திற்கான பதிவுத்தாளையும் காசோலையையும் மீனா எடுத்துக்கொண்டு உற்சாகமாகப் பள்ளிக்குச் சென்றாள்.

பள்ளியை அடைந்ததும் மீனாவுக்குக் கடுமையான பசி ஏற்பட்டது. அவள் உடனே புத்தகப்பையை இருக்கையில் வைத்துவிட்டு உணவு வாங்கச் சென்றாள். அச்சமயம் அவளுடைய புத்தகப்பை திறந்திருந்ததால் கற்றல் பயணத்திற்கான பதிவுத்தாளும் காசோலையும் நழுவிக் கீழே விழுந்தன. 'பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும்' என்பதுபோல் தாள் கீழே விழுந்ததைக் கவனிக்காமல் மீனா தனக்குப் பிடித்த 'மீ-சியாம்' உணவைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

உணவு சாப்பிட்டு முடித்ததும் மீனா தன் வகுப்பை நோக்கி நடந்தாள். அப்போது துப்புரவாளர் கீழே கிடந்த தாள்களைச் சுட்டிக்காட்டி, "இது உன்னுடையதா?" என்று கேட்டார். மீனா அது என்னவென்று கவனிக்காமல் அவசரத்தில் இல்லை என்று கையசைத்துவிட்டு விரைவாக வகுப்புக்குச் சென்றாள். துப்புரவாளர் அவருடைய பணியைத் தொடர்ந்து செய்தார்.

மீனா காசோலையையும் பதிவுத்தாளையும் ஆசிரியரிடம் கொடுப்பதற்காகத் தன் பையை எடுத்தபோது அது திறந்திருப்பதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள். எவ்வளவு தேடியும் அவை கிடைக்கவில்லை. மீனா பதறினாள். தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு போய்விடுமோ என அஞ்சி கண் கலங்கினாள். "மீனா! இன்றுதான் பதிவுத்தாள் கொடுக்க வேண்டிய இறுதி நாள்! அதைச் சீக்கிரம் கொடு!" என்று ஆசிரியர் கூறினார். அப்போது துப்புரவாளர் கூறிய வார்த்தைகள் மீனாவுக்கு நினைவுக்கு வந்தன. உடனே அவள் ஆசிரியரின் அனுமதியோடு உணவகத்திற்கு ஓடிச் சென்றாள். துப்புரவாளரை அங்கும் இங்கும் தேடினாள். நல்ல வேளை! அவர் அங்கே பணியில் ஈடுப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். மீனா துப்புரவாளரிடம் கீழே கிடந்த தாளைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

துப்புரவாளர் குப்பையிலிருந்த அந்தத் தாளையும் காசோலையையும் எடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திருந்தார். அதை மீனாவிடம் அவர் கொடுத்தார். அதைப் பார்த்ததும் இருண்டு போன மீனாவின் உள்ளத்தில் பிரகாச ஒளி பளிச்சிட்டது. அவள் நிம்மதி பெருமூச்சுவிட்டாள். அவள் துப்புரவாளரிடம் நன்றி கூறிவிட்டு வகுப்புக்கு விரைந்தாள். அங்கு ஆசிரியரிடம் அந்தக் கற்றல் பயணத்தின் பதிவுத்தாளையும் காசோலையையும் கொடுத்தாள். அதில் கறை இருந்தாலும் முக்கியமான சில இடங்களில் கறை படியவில்லை. ஆசிரியர் அதை ஏற்றுக்கொண்டார். மீனா கற்றல் பயணத்திற்குப் போவதை எண்ணி நிம்மதி அடைந்தாள்.

"மீனா வா! நாம் விமானத்திலிருந்து இறங்கவேண்டும். விமானம் தரையிறங்கிவிட்டது. நீதான் இன்னும் கனவுலகத்திலிருந்து தரையிறங்காமல் இருக்கிறாயா? வா சீக்கிரம்!" என்று மீனாவின் தோழி அமுதா கூறி நகைத்தாள். அப்போது மீனா தன் சுயநினைவுக்கு வந்தாள். தன் கவனக்குறைவால் ஏற்பட்ட சம்பவத்திலிருந்து மீனா எதிலும் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தாள். அவள் விமானத்திலிருந்து இறங்கி வீடு திரும்பினாள்.

ஆஷிகா **– Kalimullahkhan Aashika**

5 Confidence

கைகொடுத்த நண்பர்கள்

'ரிங்! ரிங்!' எனப் பள்ளி மணி ஒலித்தது. மாலா பள்ளி உணவகத்துக்குச் செல்ல நினைத்தாள். அவள் ஓர் ஒப்படைப்பு செய்ய ஒரு முக்கியமான பொருள் வாங்க நினைத்தாள். அவள் பள்ளியிலுள்ள புத்தகக் கடைக்கு வேகமாக ஓடினாள். ஆனால் அவள் வேகமாக ஓடியதால் முன்னால் என்ன இருக்கிறது என்று கவனிக்காமல் ஓடினாள். அதனால் அவள் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தாள்.

மாலா பொருள் வாங்க வைத்திருந்த காசு கால்வாயில் விழுந்தது. அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அப்போது மாலாவுடைய நண்பன், ராமு அங்கே வந்தான். ராமு, "என்ன நடந்தது மாலா? ஏன் அழுகிறாய்?" என்று கேட்டான். மாலா, "என் காசு கால்வாய்க்குள் விழுந்துவிட்டது. நான் ஒப்படைப்பு செய்ய ஒரு பொருள் வாங்க வேண்டும். அதற்கான காசுதான் அது. ஒப்படைப்பை ஒழுங்காகச் செய்யவில்லை என்றால் ஆசிரியர் என்னைக் கண்டிப்பார்," என்று அழுதுகொண்டே மாலா கூறினாள்.

ராமு அவள் மீது பரிதாபப்பட்டான். அவன் உடனே இரும்பு கம்பியைத் தூக்க முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவனால் தூக்க முடியவில்லை. அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த நண்பர்கள் அவனுக்கு உதவினார்கள். எல்லாரும் சேர்ந்து அந்தக் கம்பியைத் தூக்கினார்கள். மாலா வெடுக்கென்று தன் கையைக் கால்வாய்க்குள் விட்டுக் காசை எடுத்தாள். அவள் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தாள். மாலா ராமுவுக்கும் மற்ற நண்பர்களுக்கும் நன்றி நவின்றாள்.

இடைவேளையின்போது பள்ளி உணவகத்தில் மாணவர்களைக் கண்காணிக்கும் ஆசிரியர் திருமதி லீலா ஓர் ஓரத்தில் நின்று நடந்த சம்பவத்தைப் பார்த்தார். இடைவேளை முடிந்ததும் திருமதி லீலா மாணவர்கள் அனைவரிடமும், ராமு மற்றும் அவன் நண்பர்கள் செய்த நற்செயலைப் பாராட்டிக் கூறினார். மாணவர்கள் அனைவரும் பலமாகக் கைதட்டி அவர்களைப் பாராட்டினர். ராமுவுக்கும் நண்பர்களுக்கும் பெருமையாக இருந்தது. அதைப் பார்த்த மாலாவும் நண்பர்களை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டாள்.

அலிஷா **– Alysha Nadira Abbassy**

5 Confidence

வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணம்

காலை பொழுது மாலதியின் மனத்திற்கு இன்பத்தை நல்கியது. அவள் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றாள். அவள் வகுப்புக்குச் சென்றதும் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள். சிறிது நேரத்தில் அவளுடைய வகுப்பு ஆசிரியர் வகுப்புக்குள் வந்து மாலதியையும் இன்னும் இரண்டு மாணவர்களையும் அழைத்தார். "மாணவர்களே, நீங்கள் மூவரும் எல்லா பாடங்களிலும் சிறப்பாகச் செய்ததால் வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல உங்களுக்கு வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. நான் உங்களுக்கு அதற்கான பதிவுத்தாளை கொடுக்கிறேன் அதை உங்கள் பெற்றோர்களிடம் காட்டிப் பூர்த்திச் செய்ய கூறுங்கள். இதற்கான கடைசி நாள் நாளைதான். அதனால் இதை நாளையே நீங்கள் என்னிடம் கொடுக்க வேண்டும்," என்றார் வகுப்பு ஆசிரியர். பின் அவர் வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணத்திற்கான பதிவுத்தாளைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். மாலதி சிறிது நேரம் அதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள். அதைப் பார்த்ததும் அவளுடைய மனம் ஆனந்தத்தால் கூத்தாடியது. ஆனால் மறுபக்கம் அவளுக்கு மனத்தில் ஒரு வித பய உணர்வு தோன்றியது. அப்போது அந்தப் பயத்திற்குக் காரணமான சம்பவம் அவள் நினைவுக்கு வந்தது.

அன்று செவ்வாய்கிழமை. அப்போது பள்ளி இடைவேளை நேரம். மாலதி பள்ளி உணவகத்திற்கு வேகமாகச் சென்று அவளுக்குப் பிடித்த உணவை வாங்கி வந்தாள். அங்கே ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்தாள். மாலதி தன் பள்ளிப்பையை இருக்கை மீது வைத்துவிட்டுச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள். அவள் அந்த உணவை ரசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். மாலதி தனது பையிலிருந்து தண்ணீர் புட்டியை எடுத்தபோது அவளுடைய வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணத்திற்கான பதிவுத்தாள், நழுவிக் கீழே விழுந்துவிட்டது. ஆனால் அதை மாலதி கவனிக்கவில்லை. சாப்பிட்டு முடித்த மாலதி, வேகமாகப் பையை மூடிவிட்டு வகுப்புக்குச் சென்றாள்.

அப்போது அங்கே சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த துப்புரவாளர் கீழே கிடந்த தாளைப் பார்த்தார். அது, அங்குச் சென்றுகொண்டிருந்த மாலதியின் தாளாக இருக்கும் என்ற சந்தேகம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அவர் மாலதியை அழைத்துக் கீழே கிடந்த தாளைச் சுட்டிக்காட்டி அது அவளுடையதா எனக் கேட்டார். ஆனால் மாலதி அதைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே தனது இல்லை எனக் கை அசைத்தவாறு மறுத்துவிட்டு ஓடினாள்.

துப்புரவாளர் குப்பைகளோடு குப்பையாக அந்தத் தாளையும் சேர்த்துக் பெருக்கினார். மாலதி வகுப்புக்குச் சென்றதும் ஆசிரியர் வெளிநாட்டுக் கற்றல் பயணப் பதிவுத்தாளைக் கொடுக்குமாறு கூறினார். உடனே அவள் பையைத் திறந்து பார்த்தாள். அங்கே அந்தத் தாள் இல்லை என்றதும் அதிர்ச்சியில் வாய்ப் பிளந்து சிலையாய் நின்றாள். மாலதிக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது துப்புரவாளர் சுட்டிக்காட்டிய தாள் அதுவோ என்ற யோசனை அவள் நினைவிற்கு வந்தது. பின் அவள் ஆசிரியரிடம் தன் நிலைமையை விசும்பி விசும்பிக் கூறினாள். உணவகத்தில் நடந்ததைக் கூறி அங்கே சென்று பார்க்க ஆசிரியரிடம் அனுமதி கோரினாள்.

உடனே மாலதி உணவகத்தில் இருந்த துப்பரவாளரிடம் சென்று அவர் பெருக்கிய குப்பைகளைக் காட்டுமாறு கேட்டாள். பின் அவள் அந்தக் குப்பைகளைக் கிளறிப் பார்த்தாள். துப்புரவாளரோ ஒன்றும் புரியாமல் அவளைப் பார்த்தார். மாலதி ஒரு வழியாக ஒரு தாளைப் பதற்றத்தோடு எடுத்துப் பார்த்தாள். அவள் தேடிய தாள் அதுதான் என்பதை உணர்ந்ததும் அவளுடைய இருண்டுபோன உள்ளம் பூரிப்படைந்தது. அந்தத் தாளை எடுத்துக்கொண்டு மாலதி ஆசிரியரிடம் சென்று காட்டினாள். அது கறையாகவும் கிழிந்தும் இருந்ததால் ஆசிரியர் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று கூறினார். அதனால் மாலதியால் வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. தனக்குக் கிட்டிய அந்த அரிய வாய்ப்பு தனது கவனக்குறைவால் பாழானதை எண்ணி மாலதி வருந்தினாள்.

திடீரென்று இடைவேளை மணி ஒலித்தது. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட மாலதி தன் சுயநினைவுக்கு வந்தாள். முன்பு கவனக்குறைவால் நழுவவிட்ட வாய்ப்பை இம்முறை தவறவிடக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள் மாலதி. அதனால் மிகவும் பொறுப்பாகப் பதிவுத்தாளை ஆசிரியரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அதைப் பத்திரமாகப் பையில் வைத்து மூடிவிட்டு மாலதி உணவகத்திற்குச் சென்றாள்.

ரோஷ்னா **– Ramesh Roshna**

5 Confidence

நண்பர்களின் நற்செயல்

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. அமரனும் பாலுவும் பூங்காவில் மெதுவோட்டம் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய பள்ளி ஓட்டப்பந்தயத்திற்காக அவர்கள் பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் அந்தப் போட்டியில் முதல் இடத்தில் வர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார்கள். அதற்காக அமரனும் பாலுவும் தினந்தோறும் ஓடிப் பயிற்சி செய்தார்கள்.

அமரனும் பாலுவும் பூங்காவை ரசித்தவாறே ஓடினார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறுவன் தொலைபேசியைப் பார்த்துக்கொண்டே தன்னுடைய மிதிவண்டியை ஓட்டினான். அவனுக்கு முன்னால் ஒரு கல் இருந்ததை, அச்சிறுவன் கவனிக்கவில்லை. திடீரென்று, "டுமீர்!" என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. அமரனும் பாலுவும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

அந்தச் சிறுவன் கால்வாயில் விழுந்ததை அவர்கள் கண்டார்கள். அதைப் பார்த்த அமரனுக்கும் பாலுவுக்கும் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. அதிர்ச்சியில் அவர்கள் வாய் பிளந்து நின்றார்கள். உடனே, மின்னல் வேகத்தில் இருவரும் அந்தச் சிறுவனை நோக்கி ஓடினார்கள். அந்தச் சிறுவன் "ஆ!" என்று வலியில் கத்தினான். அமரனும் பாலுவும் அந்தச் சிறுவனுக்குக் கை கொடுத்து அவனை வெளியே இழுக்க முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால், அவன் வெளியே வர சிரமப்பட்டான். பிறகு, அமரனும் பாலுவும் ஒரே நேரத்தில் அந்தச் சிறுவனை இழுத்தார்கள்.

இந்த தடவை அந்தச் சிறுவன் கால்வாயிலிருந்து வெளியே வந்தான். அமரனும் பாலுவும் சிறுவனைத் தூக்கித் தரையில் படுக்க வைத்தார்கள். அந்தச் சிறுவனுக்குப் பலத்த காயங்கள் ஏற்பட்டதால் அவன் வலியில் கதறினான். உடனே, அமரன் பொது தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தி மருத்துவ வண்டியை அழைத்தான். அதற்கிடையில், பாலு அந்தச் சிறுவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து அவனிடம் அவனுடைய பெற்றோரின் தொலைபேசி எண்ணைக் கேட்டான். சிறிது நேரத்தில் மருத்துவ வண்டி வந்தது.

மருத்துவ உதவியாளர்கள் சிறுவனைத் தூக்குப் படுக்கையில் படுக்க வைத்து மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். சிறுவன் நன்றி கூறும் விதமாக அவன் அமரனையும் பாலுவையும் நோக்கிக் கை அசைத்தான். பூங்காவுக்கு வந்த சிறுவனுடைய பெற்றோர்களிடம் அமரன் நடந்ததைக் கூறினான். பெற்றோர்கள் உடனே தங்கள் மகனைப் பார்க்க அமரனையும் பாலுவையும் அழைத்துக்கொண்டு மருத்துவமனைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே மருத்துவர் சிறுவனுக்குத் தகுந்த சிகிச்சையை அளித்தார். மருத்துவர் சிறுவனுக்குச் சிறிது நாள்களில் குணமாகும் எனப் பெற்றோருக்கு ஆறுதல் மொழி கூறினார். தக்க சமயத்தில் தங்கள் மகனுக்கு உதவிய அமரனுக்கும் பாலுவுக்கும் பெற்றோர் தங்களது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்தனர். அமரனும் பாலுவும் தங்கள் நற்செயலை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டனர்.

ஸ்ரீஹரி – **Muthukumar SriHari**

5 Confidence

அன்புத் தோழி

அன்று ஓர் இனிய நாள். எல்லாரும் ஓட்டப்பந்தயப் போட்டிக்குத் தயாரானார்கள். போட்டியாளர்கள் உற்சாகமாக இருந்தனர். அவர்கள் நெஞ்சில் நிரம்பிப் பொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆனந்தம் முகத்தில் தெரிந்தது. ஓட்டப்பந்தயம் ஆரம்பமானது.

போட்டியாளர்கள் மானைப் போல சிட்டாய்ப் பறந்தார்கள். சிறுத்தை வேகம் மாலாவின் ஓட்டத்தில் காணப்பட்டது. அவள் மிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அவள் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தாள். மற்ற போட்டியாளர்கள் மாலா கீழே விழுந்ததைக் கவனிக்காமல் ஓடினார்கள். இதைக் கண்டு பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்த ரூபி தன் ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு மாலாவுக்கு உதவிக் கரம் நீட்டினாள். உடனே தலைமை ஆசிரியர் அங்கே ஓடி வந்து மாலாவிடம் என்ன நடந்தது எனக் கேட்டார். பிறகு அவர் மருத்துவரோடு தொடர்புகொண்டார்.

சிறிது நேரம் கழித்து, மருத்துவ வண்டி வந்து மாலாவை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றது. தலைமை ஆசிரியர் மாலாவின் பெற்றோருடன் தொடர்புகொண்டு நடந்ததை எல்லாம் கூறினார். பிரச்சனையினால் ஓட்டப்பந்தயப் போட்டி தடைபட்டது. எல்லாரும் சோகமாகப் பள்ளிக்குத் திரும்பினார்கள். ஒரு வாரம் கழித்து மாலா பள்ளிக்குத் திரும்பினாள். அவள் சக்கர நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்தாள். அவளது வலது காலில் கட்டு போடப்பட்டிருந்தது.

எல்லாரும் மாலாவை அன்புடன் வரவேற்றனர். மாலா பள்ளிக்குத் திரும்பியதை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அதன் பிறகு, ரூபி மாலா தவறவிட்ட பல பாடங்களை இடைவேளையின் போது கற்பித்தாள். இதைக் கண்ட ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் மாலாவைப் புகழ்ந்தனர். மாலா மிகவும் மகிழ்ந்தாள். மாலாவின் வகுப்பு ஆசிரியர் அவளின் பெற்றோர்களிடம் அவளின் நல்ல உள்ளத்தைப்பற்றிக் கூறினார். அவர்கள் மாலாவை எண்ணிப் பெருமை அடைந்தனர்.

ஜோவன் – Joshva Jovan Paul

6 Aspiration

குறும்புத்தனத்தால் ஏற்பட்ட சிக்கல்

அன்று ஓர் இனிமையான நாள். ராமுவும் பாலாவும் ஒரு நாடகத்தில் நடிக்க இருந்தனர். அவர்கள் நாடகத்துக்குத் தயாராகினர். அவர்கள் ஒப்பனை செய்துகொண்டு இருந்தார்கள். ராமுவுக்குப் பாலாவைப் பிடிக்கவில்லை ஏனென்றால் அவன் மன்னன் வேடம் போட்டான். ராமுவோ விவசாயி வேடம் போட்டான். இது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இருவரும் ஒப்பனை போட்டுவிட்டு ஒத்திகை செய்துகொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் செய்துகொண்டு இருந்ததை ஆசிரியர் மறைந்திருந்து பார்த்தார். அவர்களின் நடிப்பு பிரமாதமாக இருந்தது. திடீரென்று ராமுவுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அவன் மீது தண்ணீர் தெளித்து அவனைக் கீழே தள்ளிவிடத் திட்டமிட்டான். இப்படிச் செய்தால் ராமு மன்னர் வேடம் போடலாம் என்று நினைத்தான். ராமு பாலாவைக் கூப்பிட்டான். அவர்கள் ஆசிரியரிடம் கேட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள்.

பாலா ராமுவின் அருகே சென்றவுடன் ராமு அவன்மீது தண்ணீர் தெளிக்க ஆரம்பித்தான். பாலாவின் ஆடை முழுவதும் நனைந்துவிட்டது. கோபத்தில் பாலாவும் அவன்மீது தண்ணீர் தெளித்தாள். இருவரும் தண்ணீர் தெளித்து விளையாடினார்கள். சரியான நேரம் பார்த்து ராமு அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். "அம்மா!" என்று கத்திக்கொண்டு பாலா கீழே விழுந்தான்.

நல்ல வேளை! பாலா சுவரில் விழுந்ததால் அவனுக்குப் பலத்த காயம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் ராமு தண்ணீரை மின் கம்பியில் தெளித்தான். மின்கம்பியிலிருந்து புகை வர ஆரம்பித்தது. திடீரென்று மின்சாரம் தடைப்பட்டது. அனைவரும் ஓடிப்போய் ஆசிரியரிடம் நடந்ததைக் கூறினார்கள். ஆசிரியர் வேறு வழி இல்லாமல் நாடகத்தைத் தள்ளிப் போட்டார். அவர் பழுதுபார்ப்பவரை அழைத்து மின்கம்பியைச் சரி செய்யச் சொன்னார். இருவரும் ஆசிரியரிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்டனர். இருவரும் நல்ல பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்.

சஞ்ஜீவ் குமார் **– Sanjeev Kumar s/o Senthil Kumar**

6 Confidence

கண்ணாமூச்சி

காற்று 'சிலு சிலு' என்று வீசியது. அன்று விடுமுறை என்பதால் மாலாவும் ரவியும் படித்துவிட்டுத் தங்கள் தங்கை, ராதாவுடன் வீட்டில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மாலா, "நாம் எல்லோரும் பூங்காவிற்குச் சென்று விளையாடலாமா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு எல்லோரும் சம்மதித்தார்கள். தங்களுடைய பெற்றோர் சம்மதத்துடன் அவர்கள் பூங்காவிற்கு ஆவலுடன் கிளம்பினார்கள்.

பூங்காவை அடைந்ததும், மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. தங்களுடைய சந்தோஷம் சோகமாக மாறியது. அதனால் என்ன செய்வது என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மாலாவுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அவள் திட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு, கண்ணாமூச்சி விளையாடச் சொன்னாள்.

மாலா தன் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு எண்ண ஆரம்பித்தாள். ராதாவும் ரவியும் ஒளிந்துகொள்ள இடம் தேடினார்கள். அப்போது அங்கே ஒரு மின்தூக்கி திறந்திருந்தது. ராதா அதற்குள் ஒளிந்துகொண்டாள். ரவி வேறு இடத்தில் ஒளிந்துகொண்டான். மாலா எண்ணி முடித்த பிறகு, ராதா மின்தூக்கியின் உள்ளே இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். கதவு மூடப்போவதை அறிந்த அவள் வேகமாக ஓடி மூடிய கதவைத் திறக்க முயற்சித்தாள். ஆனால் அவளால் முடியவில்லை.

மாலாவும் ரவியும் அந்த மின்தூக்கி எந்த மாடியில் நிறுத்தியது என்று பார்த்தார்கள். அது கடைசி மாடியில் நின்றதைக் கண்டாள். அவள் கடைசி மாடிக்குப் படியில் வேகமாக ஏறிச் சென்றாள். ராதாவுடைய தோழி அங்கு இருந்தாள். அவள் ராதாவை அவளுடைய பெற்றோரிடம் அழைத்துச் சென்றதாகக் கூறினாள். இருவரும் அவளுக்கு நன்றி தெரிவித்து வீடு திரும்பினார்கள்.

மாலா ராதாவிடமும் தன் பெற்றோரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டாள். அவள் இனிமேல் இப்படிச் செய்யமாட்டாள் என்றும் கூறினாள்.

ஷெர்லி **– Shirley Flora**

6 Diligence

நான் எடுத்த சரியான முடிவு

நான் எப்போதும் நெகிழிப் பொருள்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்திக் குப்பைத் தொட்டிகளில் போடுவேன். ஒரு நாள் நான் பள்ளிக்குச் சென்றேன். அங்கே என் ஆசிரியர் நெகிழிப் பொருள்களைப்பற்றிக் கூறினார். அவற்றின் நன்மை தீமைகளைப்பற்றியும் விளக்கினார்.

மேலும் அவர் எங்களுக்கு நெகிழிப் பொருள்களைப் பற்றிய காணொளியை ஒளிப்பரப்பு செய்தார். நெகிழிப் பொருள்களைக் கண்ட இடங்களில் போட்டால் என்ன ஏற்படும் என்று அந்தக் காணொளி விளக்கியது. நெகிழிப் பொருள்கள் கடலில் கலந்தால் கடல் அசுத்தமாகக் காணப்படும். மேலும் கடலில் வாழும் உயிரினங்கள் அவற்றை உணவாகத் தின்று இறந்துவிடுகின்றன. இதனால் கடலில் வாழும் உயிரினங்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துகொண்டே வருகிறது. இப்படியே சென்றால் எதிர்காலத் தலைமுறையினரால் அவற்றைப் பார்த்து ரசிக்க முடியாது. அதனால் நாங்கள் எப்போதும் அக்கறையுடனும் கவனமாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று அந்தக் காணொளி வலியுறுத்தியது.

இந்தக் காணொளி எனக்கு ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தது. நான் நெகிழிப் பொருள்களைப்பற்றி நிறைய தகவல்களை அறிந்துகொண்டேன். இனிமேல் நான் நெகிழிப் பொருள்களின் பயன்பாட்டைக் குறைப்பேன். மேலும் நான் அவற்றை மறுசுழற்சித் தொட்டிகளில் போடுவேன். இதனால் நெகிழிப் பொருள்களை மறுசுழற்சி செய்து மீண்டும் பயன்படுத்த முடியும். நான் எடுத்த இந்த நல்ல முடிவை என் பெற்றோர் மெச்சினர்.

தருண் **– Muruganandam Tharun**

6 Diligence

உண்மையான அன்பு

"அம்மா! இங்கே பாருங்கள்! எனக்குப் பிடித்தமான மிட்டாய்!" என்று நான் கூறினேன். "நாம் இதை வாங்கலாமா?" என்று நான் கேட்டேன். அதைக் கேட்ட அம்மா விலையைக் கண்டதும் வாயைப் பிளந்து சிலை போல் நின்றார். "ஒரு மிட்டாய் இருபது வெள்ளியா?" என்றார் அம்மா. அவர் சம்மதிக்கவில்லை. அதைக் கேட்ட நான் கோபத்தில் என் பற்களை 'நற நற' என்று கடித்தேன்.

இதன் காரணமாக நான் குறும்புத்தனம் செய்ய எண்ணினேன். எனக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை வந்தது. நான் உடனே அவருக்குத் தெரியாமல் கடையில் உள்ள பேழைக்குப் பின் ஒளிந்துகொண்டேன். என் அம்மா திரும்பிப் பார்த்தபோது என்னைக் காணாததால் அதிர்ச்சி அடைந்தார். அவர் உடனே என் பெயரை உரக்கக் கூப்பிட்டார். "ராமு! ராமு!" என்று கத்தினார். நான் சிரித்துக்கொண்டே ஒளிந்திருந்தேன். அம்மா என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தபடி நின்றார். அவர் அந்தக் கடைக்காரரிடம் என்னைப்பற்றி வினவினார். அவரோ என்னைப் பார்க்கவில்லை என்று கூறிவிட்டார். என் அம்மா மிகவும் கவலை அடைந்தார். அவர் வாடிக்கையாளர் சேவை மையத்துக்குச் சென்று நடந்ததைக் கூறினார். நான் அவருக்குத் தெரியாமல் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். பிறகு என் அம்மா தவிப்பதைக் கண்டு குற்ற உணர்வுடன், "ஒரு மிட்டாய் கிடைக்காததால் என் அன்பு அம்மாவை மிகவும் கவலைப்பட வைத்துவிட்டேனே!" என்று வருந்தினேன்.

நான் முக வாட்டத்துடன் என் அம்மாவை நெருங்கினேன். அவர் மகிழ்ச்சியில் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டார். நான், "அம்மா! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! நான் ஒரு பெரிய தவறு செய்துவிட்டேன். எனக்குப் பிடித்த மிட்டாய் கிடைக்காததால் உங்களை பயமுறுத்த ஒளிந்துகொண்டேன். நான் இனிமேல் இந்தத் தவற்றைச் செய்யமாட்டேன்," என்று வேதனையுடன் கூறினேன். அம்மா என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டு அழுதார். என் மனம் உருகியது.

பார்த்திபன் ராகுல் **– Parthipan Ragul**

6 Empathy

சிந்தித்துச் செயல்படு

அன்று ஓர் இனிய பொழுது. பாலா வீட்டில் தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுடைய பெற்றோர் வெளியே போவதாகக் கூறினார்கள். சிறிது நேரத்தில் மாலா பாட்டுப் போட்டி முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தாள். அவளுக்கு முதல் பரிசாக ஒரு மின் ஸ்கூட்டர் கிடைத்தது என்றாள். பாலா உற்சாகமாக ஓடி வந்து அதை ஓட்ட முயன்றான். பிறகு அவர்களுடைய பெற்றோர் வெளியே சென்றார்கள்.

சிறிது நேரம் கழித்து மாலா தன் படுக்கையறைக்குப் போனாள். தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாலா மாலாவின் அனுமதியில்லாமல் மின் ஸ்கூட்டரை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான். மாலா தண்ணீர் குடிக்க அறையை விட்டு வெளியே வந்தபோது பாலாவைக் காணவில்லை. மாலா பதறித் தன் பெற்றோரைக் கைத்தொலைபேசியில் அழைத்தாள். பெற்றோர் உடனே வீட்டிற்கு வந்தார். அப்போது பாலா வீடு திரும்பினான். பதறிப்போன பெற்றோர் அவனைக் கடினமாகத் திட்டினார்கள்.

பெற்றோர் தன் அன்புத் தம்பியைத் திட்டுவதைக் கண்ட மாலா மனம் இரங்கினாள். அவள் பெற்றோரிடம் பாலாவைத் திட்டவேண்டாம் என்று கெஞ்சினாள். பின் தன் தம்பியிடம் அன்பாகப் பேசி இனிமேல் இவ்வாறு செய்யக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறினாள். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து வெளியே போய் மின் ஸ்கூட்டரை மகிழ்ச்சியுடன் ஓட்டினார்கள்.

யஷ்வின் குமார் **– Kannan Yashwinkumar**

6 Empathy

Acknowledgements

To our school leaders,

Mr Eddie Foo (Principal)

Mr Quek Swee Nee (Vice Principal)

Mrs Chia-Lai Seow Poh (Vice Principal)

Ms Chong Huey Leng (Vice Principal)

Thank you for your guidance and support to our WOW publication.

WOW Publication Team

Mdm Chen Jing Ting (Advisor)

Mdm Noor Azleen Binte Sarbini (Chairperson)

Mrs Ho-Tan Soon Hui

Mrs Solomon George Manogar

Mdm Majidah Binte Ramli

Mdm Zhao Yijin

Mdm Liu Ying

Mdm Normanisha Binte Sarmani

Mdm Hussain Thasveena

Vetting Team

Mr Matthew Chua

Miss Soo Bee Li

Mdm Noor Azleen Binte Sarbini

Mdm Tan Hoon Hoon

Mdm Cheng Siew Kim

Mdm Thanmolie

Digital Artwork

Mdm Siti Saleha Binte Zainal Abidin

Kim Jua (4 Diligence)

Choi Yeseul 4 Confidence)

Choi Hyun-Min (5 Brilliance)

Chaw Thet Lin (4 Diligence)

WEST VIEW
A Production of
West View Primary School